CONSTITUTIONES
AC
DECLARATIONES
CONGREGATIONIS MONACHORUM REFORMATORUM
S. BERNARDI
Ordinis Cistercienſis

In Regulam Sanctiſſimi Patris Noſtri

BENEDICTI
ABBATIS

A Capitulis Generalibus annis 1693. & 1696. recognitæ, & approbatæ.

ROMÆ ANNO JUBILÆI MDCC.
Ex Typographia Antonii de Rubeis.

SUPERIORUM PERMISSU.

Ex libris S. Sebastiani

INDEX CAPITUM
REGULÆ
S. BENEDICTI

De

De

De

IN-

INDEX CAPITUM
CAPITULI GENERALIS.

cia-

COmmissione, ac mandato Reverendissimi Patris, ac Domni D. Ioannis Mariæ à S. Florido Congregationis Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis Abbatis Generalis, Nos subsignati Assistentes conjunctim has præsentes Constitutiones cum suis correctionibus, additionibus, & expunctionibus, attentè vidimus, & diligenter examinavimus; cùmque eas cum Originalibus Capitulorum Generalium Decretis summo studio, parique diligentia contulissemus, nihil in eis, vel additum, vel expunctum, seù correctum animadvertimus, quod eorumdem Capitulorum Decretis consonum non sit, aùt non fideliter expressum. In quorum fidem has præsentes fecimus, & subscripsimus. Ex Monasterio Sancti Bernardi de Urbe hac die 13. Novembris 1699.

D. Ferdinandus à S. Ignatio Assistens Primus.
D. Joannes Franciscus à S. Bernardo Assistens Secundus.

Im-

Imprimatur.

Si videbitur Reverendiſs. Patri Mag. Sac. Pal. Apoſtolici.

Domin. Belliſ. de Bellis Epiſc. Melphecten. Viceſgerens.

Imprimatur.

Fr. Gregorius Sellari Mag. & Soc. Reverendiſs. Fr. Paulini Bernardini Sac. Pal. Ap. Mag. Ord. Præd.

PRÆ-

PRÆFATIO
IN CONSTITUTIONES.

CUM multæ olim rationes sapientèr initæ fuerint à primis Ordinis nostri Cisterciensis Patribus, majoribus nostris, hoc est, à Beato Stephano tertio Abbate Cisterciensi, à Sancto Bernardo Abbate Claravallensi, aliisque, qui tunc erant ex eadem familia, & disciplina, quibus concordiam, & consensionem in suscepto instituto religioso, quibus inter se conjuncti erant, inviolatam conservarent: tùm illud præcipuè summo consilio ab iis factum esse memoriæ proditum est, quod ritus, & instituta vitæ regularis in omnibus Ordinis sui cœnobiis eodem modo servanda proposuerunt: ex quo necesse esset, ut in omni parte disciplinæ monasticæ summè concordes, atque uniformes existerent. Cùm enim Regula Sancti Patris Benedicti ad complures observantiæ rationes accommodari possit, ipsique è Cistercio profecti in plura jam monasteria quaquaversum fundi, & propagari divina benignitate cœpissent, ex nonnulla varietate, quæ inter ipsos jam irrepserat, facilè intellexerunt, nisi nascenti dissimilitudini maturè occurreretur, brevi fore, ut illa consentiens, & conspirans disciplinæ concordia, qua unanimes, & tanquam unius moris in domo uno ore glorificabant

Deum, & serviebant ei humero uno, quotidiana varietatum accessione, divelleretur, & concideret. Itaque mali hujus avertendi causa, prudenti cautione, convocato Generali Capitulo, cui præstanti religione Abbates interfuerunt, cùm in unum coïvissent, Chartam, quæ dicitur, Charitatis confecerunt, aliaque multa decreverunt, quæ cùm in omnibus monasteriis eorum eodem modo servarentur, ipsi hoc quasi vinculo connexi pulcherrimam illam tùm rituum, & institutorum, tùm animorum, & voluntatum concordiam, & unionẽ perpetuò retinerent, & quasi in unum coalescerent. Quo tanquam domestico exemplo admoniti nos eorum posteri, & filii, quamvis hoc nomine haudquaquam digni, cùm eamdem illam rituum, animorumque consensionem, & concordiam, sine qua Congregatio monastica stare nulla potest, sartam tectam inter nos conservare cuperemus, illorum vestigia persequentes, atque adeò omnium Ordinum, & Congregationum regularium consuetudinem tenentes, faciendum nobis esse duximus, ut Constitutiones Regulæ Sancti Benedicti, nostroque instituto consentaneas ab omni Congregatione observandas conderemus, & literis consignaremus. Dedimus autem operam, quantum in nobis fuit, ut eæ cum sinceritate Regulæ quam maximè consentientes, cum veterum etiam Patrum Cisterciensium simplicitate, religione, & sanctimonia congruerent. Nec verò parum confidimus eas Constitutiones omnibus, qui in hac Congregatione erga perfectionis spiritualis institutum optimè fuerint animati, cum magno ad eam adipiscendam usui, præsidioque futuras, tùm maximæ suavissimæque voluptati,

luptati,

luptati, & quod caput eſt, certiſſimæ ſaluti.

2. Illud autem primò poſitum à nobis ſit, generatimque ſemèl conſtitutum, non eſſe conſilii, mentis, aut intentionis noſtræ, quemquam, qui contra Decreta, aut inſtituta hæc commiſerit, ad ullam pœnam earum, quæ hic conſtituuntur, obligare, niſi cùm Superior ejus eam pœnam ei nominatim ob culpã admiſſam indixerit: excepto tamen, ſi in Conſtitutione ſcriptum ſit, ejus culpæ reum pœna in Conſtitutione addita ipſo facto teneri.

3. Sed nè ad peccatum quidem, aut mortale, aut veniale volumus harum Conſtitutionum violatione quemquam obligari, niſi propter votum, quo ſe fortè aliquis ad id nominatim devinxerit, aut propter contemptum, aut ſi aliud jus, vel cauſa, aut etiam præceptum Superioris in virtute ſanctæ obedientiæ factum interceſſerit.

4. Hoc autem genus præcepti cùm rariſſimè, & in re magni momenti tantùm adhiberi debeat, in literis dumtaxat obedientialibus dandis uſurpari poſſit à quovis Superiore. Abbas Generalis præterea ubi, & quando neceſſitas exegerit, eo uti non poſſit, niſi cum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis præſentium conſilio.

5. Hac eadem facultate Viſitatores in actu viſitationis tantùm potiantur, & Viſitatores Provinciales, quoties neceſſitas occurrerit. Qui omnes hac in re, dùm, ſcilicet, ſunt in actu viſitationis, graviores Patres monaſterii, in quo erunt, in conſilium adhibere teneantur.

6. Liceat & Superioribus localibus pro aliqua contumacia celeriter comprimenda uti hoc præcipien-

di modo, Seniorum monasterii adhibito consilio in scriptis. Subscribatur autem præceptum hujusmodi tùm ab ipsis, à quibus fit, tùm ab iis, quorum assensu approbatum fuerit.

7. Præterea licere volumus Superioribus monasteriorum, adhibitis in consilium Senioribus sui cujusque monasterii, cum fratribus suis, aut etiam cum seipsis, in iis, quæ pertinent ad disciplinam, & ad communem victum ad tempus dispensare. Eamque dispensationem pro rei necessitate repetendi, ac renovandi, non tamen perpetuandi, nec toti conventui tribuendi, nisi gravissima, manifestaque necessitas coegerit, facultatem damus. Quod cùm facient, ea religione, & timore Dei faciant, ut appareat eos ad id consilium non propensa voluntate delapsos, sed mera necessitate pertractos esse. Et in rebus gravioribus consulant Abbatem Generalem, aut Visitatorem Provincialem. Cumque desierit causa dispensationis, desinat etiam dispensatio.

8. Quod si quis de his Constitutionibus pertinacitèr disputaverit, aut de iis detrahendi causam cum quovis homine contumeliosiùs locutus fuerit, is primò quidem admoneatur, sicut fraternæ correctionis ordo postulat. Deindè verò publicè objurgetur coram omnibus in capitulo. Postremò si hæc illi non profuerint ad emendationem, præter alias pœnas ab ipsius Superiore erogandas, ipso facto privatus sit activa, & passiva voce per quadriennium, silentiumque servet per mensem. Quam tamen pœnam, si resipuerit, liceat Superiori cum Seniorum monasterii consensu imminuere.

9. Porrò si quid in his Constitutionibus, aut aliis

carum

earum præſcripto condendis ambiguum, aut obſcurum repertum fuerit, ejus interpetratio ad Capitulum Generale pertineat, ex majoris partis eorum, qui convenerint, ſententia definienda. Quod ſi neceſſitas poſtulaverit, ut ante tempus habendi Capituli ea obſcuritas explanetur, Abbas Generalis cum aſſenſu ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis intereà quid ſequendum ſit, conſtituat: ità tamen, ut poſteà tota res ad Capitulum Generale referatur, vel confirmanda, vel improbanda.

10. Nè autem inutilis, & ſupervacanea congeries Conſtitutionum fiat, harum Conſtitutionum decreto abrogamus, antiquamus, nulliuſque roboris eſſe volumus quaſcumque alias ante hac factas in hac Congregatione Conſtitutiones. Et cùm in poſterùm aliquid novi in Congregatione conſtitutum fuerit, id decretum edictumque eſſe, & vim Conſtitutionis habere tùm demùm intelligatur, cùm ab uno, & altero Capitulo, nullo alio Capitulo interjecto, continuatis, ex majoris partis convocatorum Patrum ſententia decretum, approbatumque fuerit. Et id quidem poſt prius horum Capitulorum obſervetur tanquam ordinatio; poſt alterum autem conſtitutio habeatur. Eademque ratio ſervetur in quacumque Conſtitutione, ſivè ex toto, ſivè ex parte abroganda.

11. Poſtremò quoniam permagni intereſt, unumquemque leges, quibus parere debeat, optimè perceptas, & comprehenſas in promptu habere, dent operam ſinguli fratres Congregationis, ut Conſtitutiones, quæ quidem ad ſe pertinent, diligenter addiſcant, memoriæque mandent. Sitque curæ Supe-

rioribus, ut in id ſtudium, tùm univerſi, tùm ſinguli incumbant in quoque monaſterio. Ac propterea curent eas in conuentu fratrum, ſivè in capitulo, ſivè in refectorio, quatèr in anno, facto initio à Dominica proximè antecedente Quatuor quæque anni Tempora, clara voce recitandas. Quod ſi quis ei conventui defuerit, idem quod recitatum fuit publicè, ipſe privatim attentè legat.

De Generibus, vel vita Monachorum.

CAPUT PRIMUM.

1. MONACHORUM *quatuor eſſe genera &c.* Cùm ex quatuor Monachorum generibus, quæ à Sancto Patre, & Legislatore noſtro Benedicto ipſo Regulæ initio proponuntur, ejus ſententia fortiſſimi ſint, qui ex ſocietate, in qua vitam ſub moderatore agunt, Cœnobitæ vocantur, in quorum gratiam vir ſanctus Regulam conſcripſit; noſtrum planè eſt, quos ad id vitæ genus divina benignitas vocavit, nè in tanti beneficii auctorem Deum ingrati animi vitio turpitèr impieque peccemus, ſumma ope niti, ut eam religioſiſſimam vitam quàm ſanctiſſimè colamus, & ad perfectam animi puritatem, divinamque ſapientiam ei vitæ propoſitam ardentiſſimo ſtudio dies, ac noctes aſſiduè contendamus. Quamobrem alia tria Monachorum genera miſſa facientes, in horum caſtris militemus, & armis ex hac Regula, tanquam ex inſtructiſſimo armamentario depromptis, accincti adversùs animarum noſtrarum

hoſtes

hostes infestissimos acerrimè depugnemus; certa, videlicet, spe nixi felicis, gloriosæque victoriæ, & ex victoria beatissimæ immortalitatis, non nostra virtute, sed divino præsidio consequendæ.

2. *Deinde secundum genus est &c.* Si quis nostrum interdùm vitam solitariam, & eremiticam in aliquo Congregationis loco ad eam accommodato experiri concupierit, nolumus ejus rei facultatem ei à quoquam alio, quam ab Abbate Generali dari posse; idque si is hoc illius animæ saluti profuturum, aliis non obfuturum judicaverit, atque id illi ad mensis, anni, aut summum biennii spatium concedat. Ad longius verò tempus concedere, Capituli tantùm Generalis sit.

3. *Tertium verò Monachorum &c.* Ut teterrimum genus Monachorum, quod dicitur Sarabaitarum, in hac Congregatione vitetur, statuimus, ut nullum post hac monasterium Congregationi oblatum recipiatur, aut etiam extruatur, quod reditus ad tredecim, aut duodecim minimùm fratres alendos non habeat, ut disciplina regularis commodè servari possit. Liceat tamen Abbati Generali cum consilio seniorum Assistentium, & Procuratoris generalis interdùm ob gravem causam dispensare, ut si ad decem fratres alendos reditus monasterii suppetant, non rejiciatur.

4. In unoquoque monasterio monachorum, ac fratrum is tantùm deinceps constituatur, & imposterùm retineatur numerus, qui ex redditibus illius propriis substentari possit.

5. *Mentiri Deo per tonsuram &c.* Ternis singulis hebdomadis, & æstivo tempore frequentiùs ad Superioris

rioris arbitrium coma capitis, & barba tondeantur, relicta corona infrà minoris digiti latitudinem super auriculas circularitèr extensa, quæ quidem solo forficum ductu, & incisis lineatim capillis non fiat, sed supernè, inferneque abrasis, seù incisis ad cutem pilis semper promineat. Donatis incidantur capilli, prout in Rituali.

6. *Quartum verò genus est &c.* Ad quarti generis Monachorum, qui Gyrovagi dicuntur, diram pestem ab hac Congregatione avertendam, decernimus, ut in quo quisque monasterio collocatus est, in eo constantèr, quieteque permaneat, nisi Abbati Generali, aut Visitatori Provinciali Consultores suos respectivè in consilium adhibentibus aliter videatur. Caveant autem Abbas Generalis, & Visitatores Provinciales ipsi, nè monachum aliquem, vel fratrem mutent de loco ad locum, vel de Provincia ad Provinciam respectivè, nisi ille per annum saltem in monasterio commoratus fuerit; quod si aliquando urgeat necessitas, solus Abbas Generalis possit hanc mutationem facere, & de consensu sui consilii.

7. Non possit Superior cujusuis monasterii cuiquam fratri, nec sibi ipsi, nisi propter negotia necessaria monasterii potestatem facere peregrè proficiscendi longiore quàm triginta milliariorum itinere, nec diuturniore quam quinque dierum, à monasterio absentia. Qui secùs fecerit arbitrio Abbatis Generalis, seù Provincialis, aut etiam Visitatorum pœna plectatur. Liceat tamen Abbati Generali, & Visitatori Provinciali cum aliquibus Superiorum dispensare, ut longioris, & viæ, & absentiæ licentiam possint suis concedere; dummodò ad alienæ Provinciæ

mona-

monasteria, vel ad civitates, & loca, ubi hujusmodi monasteria sita sunt, proficisci contingat, hac enim in re solus Abbas Generalis dispensabit.

8. Ne cuiquam prodeunti è monasterio liceat aliò ire, quam quò eundi licentiam a Superiore acceperit. Nisi quis fortè in ipsa via nactus opportunam occasionē aliquò se conferendi, quò Superior non concesserit, probabili argumento sibi persuadet, Superiorem hanc sibi licentiam, si petere in mentem venisset, facilè fuisse concessurum. Ea tamen lege, ut reversus in monasterium id Superiori patefaciat. Qui secùs fecerit, non sit impunè.

9. Qui autem accepta Superioris licentia aliquem locum adeundi intrà sibi assignatum terminum non revertitur, vel longiùs, quàm permissum fuerit, proficiscitur, tot diebus in pane, & aqua in medio refectorio jejunet, quot ultra sibi à Superiore definitos è monasterio absfuerit.

Qualis debeat esse Abbas.

CAPUT II.

1. CUM boni Superioris, & Magistri sit discipulos suos non tàm verbis, quàm factis ad virtutem instituere, studeant Superiores monasteriorum in servanda quàm accurratissimè disciplina regulari, suis virtute prælucere. Idque potissimùm faciant in rebus asperioribus, à quibus sensuum, naturæque imbecillitas, & mollities magis abhorrere solet.

2. Abbas verò Generalis det operam, ut totum

ejus statum optimè teneat, & percalleat, & quemadmodum se res in dies habeant, cognoscat: Quomodò Superiores monasteriorum, & reliqui officiis, & ministeriis præfecti se gerant: nùm quo loco disciplinæ ratio immutari, aut severitas remitti incipiat, præsertim in monasteriis remotioribus, & ubi sunt Novitiorum tyrocinia; nùm Constitutionum, & aliarum ordinationum refrigescat observatio.

3. Curet, ut in unoquoq; monasterio semel saltem in anno ab omnibus per decem dies fiant exercitia spiritualia. Quo tempore conceditur iis, qui in similibus exercitiis occupantur, facultas eligendi sibi confessarium ex nostris, qui illos absolvat à casibus Superioribus quibuscumque reservatis. Superiores, qui id fieri neglexerint, graviter ab Abbate Generali, vel Visitatoribus Provincialibus puniantur.

4. Quæcumque majoris momenti geruntur in Congregatione, sibi reservet cognoscenda, & approbanda, & tanquàm è specula prospiciens omnes partes Congregationis, omne studium adhibeat, ut disciplinam regularem, ubi stat, conservet, ubi nutat, fulciat, & quidquid vitii in mores irrepit, resecet, & excidat; cùm meminisse debeat sibi, ut est in Regula, reddendam esse rationem villicationis suæ tùm Deo, quod est primum, maximèque perhorrescendum, tùm Capitulo Generali.

5. Atque ut omnia in Congregatione meliùs cognoscere, emendare, & constituere possit, ipse vel per se, vel per Visitatores semel in triennio omnia Congregationis monasteria obeat, & lustret uno Assistentium, alterius scilicet Provinciæ, nisi grave aliquod impedimentum obstet, & Secretario simul

cum

cum Donato adjunctis comitibus.

6. Ipse sibi eligat Secretarium, hominem è vocalibus tùm fide, & taciturnitate, tùm intelligentia, & usu, peritiaque scribendi præstantem; cujus operam promptam, & opportunam in omni literarum scribendarum genere ad manum habeat.

7. Si quid in visitatione graviùs occurrerit, ut verbi gratia si deponendus sit (quod avertat Deus) aliquis monasterii Superior, vel etiam alius quàcumque de causa eligendus, præter Assistentem comitem, asciscat sibi Consiliarium aliquem viciniorum monasteriorum Priorem, cujus assensu tàm in supradictis gravioribus, quàm in aliis similibus decernendis utatur. Visitationis autem ratio seorsim descripta dabitur.

8. Cùm discedit ab Urbe visitandi causa relinquere teneatur Vicarium Generalem Assistentem secundum, & non alium, qui toto eo tempore, quo Abbas Generalis visitat, & abest ab Urbe, præcedentiam habeat supra quoscumque alios Superiores etiam pares, illique omnes prærogativæ attributæ censeantur, quæ eidem Abbati Generali competunt, ad arbitrium tamen ejusdem Abbatis Generalis.

9. Cùm Abbas Generalis discedit ab Urbe ad visitandum, si primũ Assistentem aliquo impedimento detentũ non possit sibi socium adjungere, eligere debet de consensu sui Consilii in socium visitationis professum illius Provinciæ in dignitate constitutũ, cujus est primus Assistens. Quod si post discessum Abbatis Generalis ab Urbe, ut suprà, senior Assistens ejus comes in morbum incidat, vel alitèr legitimè ab in-

cępto

cępto itinere impediatur, tunc Abbas Generalis aliquem ex Superioribus sivè actualem, sivè titularem, aut etiam Abbatem titularem sibi benè visum in visitationis socium assumere possit, eidemque sic assumpto, eadem omninò in re quæcumque facultas attributa censeatur, quæ Assistenti comiti, si præsens esset, attribueretur.

10. Abbas Generalis, quæ majoris momenti inciderint, Capitulo Generali reservet.

11. Quæ autem sic urgebunt, ut dilationem non admittant, ut sunt bonorum stabilium venditiones, emptiones, permutationes, emphyteuticæ locationes, & conductiones, & omnium bonorum stabilium alienationes, vel acquisitiones, ædificiorum majorum extructiones, aut destructiones, fundanda nova monasteria, aut oblata accipienda, missarum, aut aliorum officiorum piorum quorumcumque fundatione in perpetuum celebrandorum acceptiones; hæc ipse cum consensu Assistentium, & Procuratoris generalis expediat, eamque moderationem adhibeat, ut in ea, quæ ad Capitulum Generale propriè pertinent, se non interponat, & cætera sic gerat, ut nec auctoritati Capituli injurius, nec suæ potestatis in universam Congregationem immemor esse videatur.

12. Quæ decreta, aut sancita fuerint à Capitulo Generali, non solùm curet quàm diligentissimè observanda, sed etiam contra ea nihil omninò statuat, vel decernat, sub pœna nullitatis eorum, quæ ipse contra aliquod dictorum decretorum sanciverit. Parcè autem, raròque faciat ordinationes, & à rebus novis abhorreat.

13. Quæ

13. Quæ tamen fuerint ab eo ordinata, quoad ejus officium durabit, vim habebunt.

14. Magna cautione parcissimeque censuris utatur, tamquam acriori remedio extremis tantum morbis adhibendo. In gravi necessitate v. g. alicujus negotii, seù litis ad totam Congregationem spectantis Abbas Generalis de suorū Consiliariorum assensu cogere possit Superiores monasteriorum ad persolvendam summam pro tali negotio taxandam sub pœna à contumacibus incurrenda etiam suspensionis ab officio ad arbitrium ejusdem Abbatis Generalis. Quod si negotium sit particulare alicujus Provinciæ, facultas, de qua suprà, sit penès Visitatorem Provincialem ejusdem Provinciæ.

15. Possit sibi reservare aliquot casus cum seniorum Assistentium, & Procuratoris generalis consilio, ex iis, quorum reservatio in Decreto Clementis Octavi felicis record. Superioribus conceditur, aut qui præter illos juxtà facultatem in Decreto concessam, à Capitulo Generali fortè reservati fuerint, proùt ipse ad tuendam disciplinam opportuniùs judicaverit, quorum omnium facultatem, quibus videbitur, possit impertiri.

16. Sedes, & domicilium ejus sit monasterium Sanctæ Pudentianæ de Urbe juxtà Breve Urban Octavi sub datum Romæ die 22. Maji 1630. Videat porrò, nè sine necessitate prodeat è monasterio stationis suæ, idemque ab aliis Superioribus diligentèr observandum curet.

17. Officium ejus triennale sit, quantum, videlicet, est intermedium tempus duorum Capitulorum Generalium, nec possit ad aliud triennium confirmari,

ri, ſtante alternativa inter utramque Provinciam.

18. Si autem divina benignitas huic Congregationi ſic benedixerit, ut patrum ad regimen idoneorum copiam habeat; qui Superiores fuerint, officii ſui triennio tranſacto, poſſint ad aliud triennium confirmari; poſt autem ab omni officio immunes in obebientia degant, niſi alitèr Capitulo viſum fuerit. Quando autem erit in Congregatione tanta copia patrum ad regimen idoneorum, Capituli Generalis judicium ſit.

19. Crimina, propter quæ prorsùs, & ſine exceptione deponentur tùm Abbas Generalis à Capitulo Generali, aut etiam ab Aſſiſtentibus, Viſitatoribus, & Procuratore generali conjunctis, vel alii quique Superiores ab Abbate Generali conſenſum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis adhibente, ſi in aliquod eorum (quod avertat Deus) inciderint, hæc ſunt: Carnis copulatio, vel de violata caſtitate cum altera perſona talis ſuſpicio præbita, quæ vehemens, & culpabilis ab iiſdem ſupradictis judicata fuerit, audito ipſo Superiore reo, & rei veritate dumtaxat inſpecta; Converſio bonorum Congregationis in rem vel propriam, vel alienam, ſi res magni momenti fuerit Abbatis Generalis,& ſui Conſilii judicio. Item omne crimen, quod à jure civili capite punitur, aut à jure canonico depoſitione, ſicut in deſcriptione viſitationis ſigillatim explicabitur. Poſſint etiam quique Superiores, quantumvis innocentes & probi, à Capitulo Generali abſolvi, ut ſupra dictum eſt, quandocumque Congregationis utilitas id poſtulaverit.

20. Si Abbas Generalis ante tempus celebrandi Capituli exceſſerit è vita, aut exercendo officio ſuo,

quavis

quavis ratione inhabilis factus fuerit, usque ad legitimum tempus celebrandi Capituli senior Assistens illius Provinciæ, cujus erat Abbas Generalis defunctus, Congregationem regat sub nomine Vicarii Generalis. Pro se autem Vicarius Generalis hujusmodi constituat Assistentem seniorem, quem alterius Assistentis, Visitatorum generalium, & Procuratoris generalis præsentium tantùm pluralitas vocum elegerit.

21. Quod si, Abbate Generali defuncto, etiam Vicarius Generalis moriatur, ipso jure Assistens novitèr electus succedere debet, facta regula, quod quotiès Vicarius Generalis vel moritur, vel ante electionem Abbatis Generalis quacumque de causa ab officio cessat, in ejus locum suffectus Assistens ejusdem Provinciæ succedat.

22. Abbas Generalis ab officio absolutus toto tempore, quò à superioritate vacabit, titulo Abbatis semper gaudebit; subditus nihilominùs Priori suo capitulum culparum non adibit, nec publicis correctionibus subjacebit, sed si corrigendus sit, id summa reverentia à Superiore privatìm fiat. Ab officiis regularibus, quæ vel per hebdomodam disponuntur, vel aliis omnibus per vices imponuntur, immunis sit, & ubique locorum post Superiorem localem immediatè cæteros omnes etiam Suppriores (nisi quando absente Priore officio Prioris funguntur) præcedat. Sigillum peculiare ad firmandas epistolas hujusmodi Abbati titulari conceditur localium Superiorum sigillo simile, addita tamen in ejus summitate sola mitra, & cum hac inscriptione. Sigillum Abbatis titularis. Ejus porrò epistolæ non videantur,

nec

nec aperiantur, nisi ab ipsis, ad quos mittuntur. Duo Abbates hoc modo titulares in eodem monasterio nõ commorentur, nec eisdem, nisi ab Abbate Generali, aut de ejusdem consensu monasteria assignentur. Si tamen ipsi ita petierint, concessum sit Visitatoribus Provincialibus, ut aliò trasmigrandi potestatem eis faciant. Præfati Abbates ad Capitulum Generale accedendi nullum jus acquisitum habeant.

De Senioribus Assistentibus.

1. Ut in rebus gerendis nihil est capitaliùs præcipiti temeritate, ita nihil est salutarius prudenti consilio In quam sententiam sacra Scriptura, omnia fac (inquit) cum consilio, & post factum non pœnitebis. Quamobrem è re Congregationis esse duximus adjungere Superiori ejus duos seniores Assistentes, & Procuratorem generalem Consiliarios, & si divina benignitate Congregatio amplificata fuerit, Assistentes quatuor sint. Habeant ii vocem consultivam, non decisivam, præterquam in casibus, in quibus eorum assensus in his Constitutionibus nominatim requiritur, & in iis, quæ ad Capitulum Generale propriè pertinentia, moramque dilationis non admittentia, ab Abbate Generali definienda erunt. Eorum autem electio quomodò fieri debeat, in descriptione Capituli Generalis exponetur.

2. Nullus in Seniorem Assistentem omninò assumatur, qui priùs officium Supprioris, aut Magistri Novitio-

vitiorum, vel Secretarii Abbatis Generalis per triennium non exercuerit, vel nisi per annos duodecim Lector Philosophiæ, vel sacræ Theologiæ fuerit.

3. Horum Assistentium, & Procuratoris generalis opera Abbas Generalis utatur tùm in administrandis rebus Congregationis; tùm in capiendo consilio, ut cùm in partem oneris illi impositi veniant, & ille hoc adminiculo sublevetur, & Congregatio firmiòri præsidio munita perfectiùs gubernetur. Imò si Abbati Generali consentaneum visum fuerit, liceat illi pro majori rerum graviorum consultatione, unà simùl cum Assistentibus, & Procuratore generali, alios etiam tùm Visitatores generales, tum Provinciales sibi consultores adhibere; dummodò tamen consultivè tantum, & non decisivè concurrant, nisi eorum assensus aliàs de jure requiratur, & hujusmodi omnes Consultores in ipso actu consultationis eadem loca inter se servent, quæ in cæteris consessibus regularibus servari sancitum est.

4. In eorum electione observetur, ut nunquàm (quod etiam de Visitatoribus intelligendum erit) ex ejusdem Provinciæ professis ambo assumantur. Eorum autem, qui superiore triennio Assistentes fuerint, alter in hoc officio ad alterum triennium confirmetur, nisi fortè videatur expedire, ut ambo ad idem munus repetantur, vel reijciantur.

5. Ad majorem tamē tùm novi Abbatis Generalis, tùm ejusdem Consiliariorum informationem, unus semper eorum, qui anteacto triennio fuerunt de corpore consilii, pro eodem consilio in sequenti triennio eligatur.

6. Nolumus, Abbatem Generalem eorum sequendis sententiis ea necessitate adstringi, ut contrà eas nihil possit statuere. Hortamur tamen, ut eorum judicio, & prudentiæ multum tribuens, non facilè animum inducat à talibus viris dissentire; cum præsertim sciat, faciliùs fieri, ut unus erret, quam plures. Quæ autem nominatim decernimus cum consensu, non tantùm consilio fieri debere, tunc valeant, rataque habeantur, cum Abbas Generalis in eis constituendis, alterius trium supradictorum consensum habuerit. Quod si id, de quo agitur, per vota secreta decernendum sit, binis ille utatur calculis.

7. Si alter supradictorum antè expletum triennium diem suum objerit, aut quavis ratione ad officium suum factus fuerit inhabilis, aut crimen aliquod admiserit, Abbati Generali curæ sit, ut alius subrogetur, ad eamque rem consensum Assistentium, Visitatorum Generalium, & Procuratoris generalis, qui præsentes fuerint, habeat, atque totam rem ex sententia majoris partis constituat. Atque idem de Visitatoribus, ac Procuratore generali dictum sit. Eodem modo faciat, si alterius eorum præsentia, propter aliquod grave, aut necessarium negotium, quod ei gerendum alibi mandaverit, diutiùs sit cariturus. Quod si Abbas Generalis ultrà diætas duas ab Urbe distaverit, & Assistentium, aut Visitatorum alterum, aut Procuratorem generalem mori contingat, aut alio pacto inhabiles reddi; tunc ad id munus alium de consensu Assistentis comitis, vel alterius in ejus locum suffecti, itemque duorum aliorum, sivè Priorum, sivè Superiorum, vel ex vicinioribus monasteriis, vel alia de causa præsentium, idem Abbas

Gene-

Generalis eligere valeat. Quod si plures Superiores hujusmodi præsentes fuerint, eorum consensus requiratur, qui alios professione antecedunt.

8. Senioribus Assistentibus aliud officium non imponatur, nec ullo modo eligi possint in Superiores alicujus monasterii, seù aliud officium suscipere, quod Assistentis præcipuo muneri sit impedimento Ideò in administratione monasterii, in quo vivent, minimè; se interponant, nec jurisdictionem ullam habeant in eo, neque in spiritualibus, neque in temporalibus.

9. Cùm verò ipsi in choro, refectorio, aut alibi, ubi totum monasterium convenire solet, absente Abbate Generali, præsident; omnia ibi, præsentibus etiam quibuscumque aliis Superioribus, præstabunt, quæ præstare solent monasterii seniores, cum in absentia Prioris, & Supprioris, in supradictis præsident locis.

De Visitatoribus Generalibus.

1. Eligantur à Capitulo Generali duo præstanti pietate, & prudentia Patres, qui cùm Abbas Generalis jusserit, monasteria gravitèr, & cum auctoritate visitent. Si autem divina benignitate Congregatio creverit, quatuor, aut sex eligantur.

2. In sua visitatione statum omnium rerum tùm spiritualium, tùm temporalium cujusque monasterii perscrutentur juxtà formam descriptam. Præcipimus tamen ipsis Visitatoribus tùm Generalibus, tùm Provincialibus, ne monasterium residentiæ Abbatis

Generalis ſine eiuſdem participatione viſitent, nec ipſo inconſulto quaslibet promulgent ordinationes, aut cellam Secretarii præfati Abbatis Generalis viſitent. Hac tamen Conſtitutione præiudicium ullum præfatis Viſitatoribus inferre non intendimus, quin taxatum viaticum ab eodem monaſterio etiam non viſitato perſolvendum exigere poſſint & valeant.

3. Viſitatores porrò (quod idem dicimus de Procuratore generali) in quibus erunt monaſteriis, Priores locales præcedant, ſintque juriſdictioni Abbatis Generalis immediatè ſubjecti, ſigna ubicumque præſident Aſſiſtentium ad inſtar facientes.

4. Ambo ſimul nullo alio comite viſitent, actaque viſitationis ipſi perſcribant. Cui rei ſi alter eorum minus aptus fuerit, Abbas Generalis alium cum aſſenſu ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis electum in illius locum ſufficiat.

5. Nullus in Viſitatorem generalem eligatur, qui prius officium Supprioris, aut Magiſtri Novitiorum, vel Secretarii Abbatis Generalis per triennium non exercuerit, aut denique niſi per annos duodecim Lector Philoſophiæ, aut ſacræ Theologiæ fuerit.

6. Quandiù viſitandorum monaſteriorum paucitas patietur, poſſit uterque Viſitatorum alicui monaſterio præfici. Quod ſi major anni pars in viſitatione ponenda erit, vel propter multitudinem monaſteriorum, vel propter locorum intervalla, quibus inter ſe diſtant, tùm fas non ſit Viſitatoribus cuiquam monaſterio præeſſe.

7. Impenſam faciendam in viſitatione monaſteria viſitanda ſuſtineant. Confecta viſitatione acta per Viſitatores ad Abbatem Generalem referantur. Pro

eundo

eundo ad Capitulum Generale, & redeundo Visitatoribus Generalibus providendum est à suis respectivè Provinciis juxtà taxam ab Abbate Generali consiliarios suos in consilium adhibente, singulis monasteriis cuiusque Provinciæ, assignandam.

De Procuratore Generali.

1. Cùm aliquem è Patribus Congregationis constitui, qui in Urbe apud Romanā Curiam negotia totius Congregationis procuret, pernecessarium sit, Capitulum Generale unum ad id officium deligat Procuratorem generalem appellandum ex professis illius Provinciæ, ex quibus Abbas in eodem Capitulo electus non fuerit, & Romæ commoraturum. Isque vocem, prout superiùs statuimus, tùm consultivam, tùm decisivam eodem modo, quo Assistentes, potiatur.

2. Nullus in Procuratorem generalem eligatur, qui prius per triennium officium Supprioris, aut Magistri Novitiorum, aut Secretarii Abbatis Generalis non exercuerit, aut denique nisi per annos duodecim fuerit lector Philosophiæ, vel Sacræ Theologiæ.

3. Quæcumque literæ, facultates, aut concessiones à Romana Curia in gratiam Congregationis, aut alicuius eius monasterii, aut etiam fratris cuiuscumque impetrandæ erunt, per Procuratorem tantùm (excepto Abbate Generali) alium prætereà neminem, petantur.

4. Is rerum graviorum ad universam Congregationem, & ad Constitutiones pertinentium procu-

randarum, nisi à Capitulo generali anteà celebrato facultatem receperit, ab Abbate Generali saltem accipiat, qui eam illi de seniorum Assistentium consensu, vel tradet, vel negabit; si secùs fecerit, gravi pœna multetur.

De Visitatoribus Provincialibus.

1. Visitatores Provinciales, qui singulis Provinciis præsint, constituantur in monasterio commodissimo propriæ Provinciæ commoraturi. Qui Visitatores Provinciales fuerint, non sint Superiores cuiusquam monasterii, nec Abbas Generalis possit in hoc dispensare.

2. Nullus in Visitatorem Provincialem omninò assumatur, qui prius per triennium officium Supprioris, aut Magistri Novitiorum, aut Secretarii Abbatis Generalis non exercuerit, aut denique nisi per duodecim annos Lector Philosophiæ, aut sacræ Theologiæ fuerit.

3. Semel saltem tertio quoque anno omnia monasteria suarum Provinciarum visitent, aut si minus possunt, ab alio idoneo visitanda curent.

4. Cùm ad visitationem proficiscuntur, visitationis Secretarium ex gravioribus ejusdẽ Provinciæ Patribus de Consensu Abbatis Generalis assumere teneantur.

5. In causis criminalibus incipiendis, promovendis, & terminandis, itemque in monachorum, ac fratrum mutationibus, in approbandis Confessariis, & Prędicatoribus, duos viciniorum, scilicet, monasteriorum Superiores in consilium adhibere teneantur.

6. Si

6. Si Visitator Provincialis diem suum obierit, vel alia quacumque de causa defecerit, totius Provinciæ regimen translatum esse censeatur in Superiorem monasterii ordinariæ residentiæ ejusdem Visitatoris Provincialis, donec per Abbatem Generalem alitèr provisum fuerit.

7. Novitii si ad habitum, vel ad professionem recipiendi fuerint, Visitatores Provinciales decreta summorum Pontificum, præsertim fel. record. Alexandri Papæ Septimi, curent observanda.

8. In reliquis omnibus eamdem omninò authoritatem, & iurisdictionem in suis Provinciis habeant, exerceantque, quam Abbas Generalis in tota Congregatione habet, exercetque, iis dumtaxat exceptis, quæ in Constitutionibus eidem Abbati reservantur cum consensu sui consilii expedienda.

De Superioribus singulorum Monasteriorum.

1. Superiores singulorum monasteriorum, qui singuli præsint suis monasteriis, in Capitulo generali eligantur modo præscripto, officiumque suum obtineant usque ad alterum Capitulum.

2. Summam curam diligentiamque adhibeant in singulos sibi commissos fratres, cum sciant eorum sibi reddendam esse rationem tùm apud Superiores, tùm apud ipsum Deum.

3. In servandæ disciplinæ studio, & in præstanda Constitutionibus, & Ordinationibus obedientia studeant cæteros anteire, nec ab æqualitatis regula discedant,

dant, nisi quatenùs officii necessitas coegerit. Communibus exercitiis regularibus nequaquam se subducant, eadem lege, qua cæteri fratres, adstricti, chorum, capitulum, collationem Patrum, refectorium, dormitorium suis horis obeundi (nisi gravis, & necessaria causa interdùm prohibuerit) ne disciplina regularis eorum absentia languescat.

4. Nullus in Superiorem monasterii eligatur, qui saltem decem professionis annos, & ætatis triginta non habuerit, idemque statuimus de Suppriore, cum quo tamen Abbas Generalis de suorum Consultorum consilio possit dispensare.

5. Professi unius Provinciæ ad gubernanda monasteria alterius Provinciæ non assumantur.

6. *Duplici debet doctrina suis præesse &c.* Ut duplici doctrina suis præsint, singulis celebrioribus festis, hoc est, in duplicibus primæ classis, itemque in diebus Circumcisionis Domini, & Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis fratres sui monasterii in capitulo brevi saltem concione per se, vel per alium ad virtutem cohortentur. Prætereà doctrinam christianam fratribus Clericis, & Donatis, aliisque sæcularibus domesticis, qui opus habuerint, semel quaque hebdomada die festo per aliquem fratrem idoneum tradendam curent.

7. Sit ijs curæ, ut semèl quoque mense congregatis fratribus collatio, aut disputatio pia, more sanctis Patribus olim usitato fiat de rebus spiritualibus, & sanctis, ipsique Superiores interrogantium partes agant.

8. Quomodo quisque fratrum suorum tempus, & horas suas collocet, exquirant diligentèr, atque cogno-

gnoscant: denique operam, ut omnes omni tempore in officio sint, & ambulent in sapientia tempus redimentes.

9. Nullum locum, aut tempus opportunum prætermittant admonendi fratres suos tùm publicè, tùm privatim, præsertim si qua in re disciplinæ severitatem remollescere videant, ut confracta alligentur, infirma consolidentur: ad eamque rem sumant argumentum, quod occasio dederit ex aliquo loco Regulæ, vel Constitutionum.

10. Singulis mensibus de statu monasteriorum suorum faciant certiorem per litteras Abbatem Generalem, aut certè Visitatorem Provincialem, & tùm de personis, tùm de aliis rebus gravioribus, si quid opus sit, eum consulant.

11. Si quis Superior diem suum obierit, aut officio suo inhabilis euaserit, aut, quod absit, in crimen fuerit prolapsus, Supprior cum senioribus monasterii Visitatorem Provincialem per literas eius rei admoneat, qui statim Abbatē Generalem consulat. Quod si Visitator Provincialis defuerit, adipsum Abbatē Generalem scribant, qui cum suorum Consiliariorū consensu destituti Superiore monasterii regimini prospiciat.

12. Crimina porrò, propter quæ deponendus erit Superior quisque ab Abbate Generali de suorum Consiliariorum consensu, præter iam dicta superiùs, pag. 14. sint etiam sequentia.

Non fidelitèr juxtà has Constitutiones exhibita reddituum consignatio, & pecuniarum tàm ex capsis ecclesiæ, quam vndequaque habitarum, si res magni momenti Abbatis Generalis, & sui consilii sententia iudicata fuerit.

Item

Item ea negligentia in visitandis infirmis, & subveniendis tum eis, tùm senibus, quæ ab eodem Abbate Generali, ut suprà, culpabilis, & gravis iudicabitur.

Item non facta omnibus suis pro festo S. Andreæ (si admonitus fuerit) debita singulis vestimentorum provisio.

Item si in rerum temporalium cura ità negligens sit, aut incapax, ut eius culpa, vel monasterii bona stabilia deperdantur, vel infructuosa iudicio eorum, qui visitant, reddantur.

Demùm si ipsorum aliquis exemplaria monasteriorum ædificandorum, & ecclesiarum à nostris delineata, & descripta, non priùs à duobus architecticæ artis peritis examinata, & approbata, executioni mandabit.

De Abbatibus Titularibus iuxtà Bullam fel. recordat. Gregorii Decimitertii promovendis.

1. Tituli Abbatiales iuxtà supradictam Bullam in nostra Congregatione quatuor sint, duo, videlicet, in qualibet Prouincia. In Prouincia quidem Romana tituli Abbatiales erunt S. Sebastiani ad Catacumbas, & S. Silvestri in Monte Soracte. In Prouincia verò Pedemontana S. Bernardi Vercellarum, & S. Mariæ de Monte Cenisio.

2. Huiusmodi tituli in qualibet Provincia sic erecti conferantur senibus benemeritis nostræ Congregationis, qui ob ætatem, vel alia de causa inhabiles

effecti

effecti sunt ad gubernia, & actualia regimina nostræ Congregationis.

3. Nullus tamen in Abbatem titularem promoveatur, nisi sexagesimum ætatis, & quadragesimum religionis attingat annum, & nisi fuerit novem saltem annis alicuius monasterii Abbas, vel Prior, aut Lector Theologiæ, vel Philosophiæ, sub pœna nullitatis promotionis; nec plures sint huiusmodi Abbates in qualibet Provincia; quam duo juxtà supradictam Bullam.

4. Hujusmodi Abbates titulares teneantur à Superioribus monasteriorum, in quibus degunt, benedictionem accipere, capitulum adire, quoties monasterii negotia pertractanda sunt, & in reliquis iisdem Superioribus omninò subdi.

5. Inhibetur Abbatibus quibuscumq; nè gestare possint annulos lapillis ornatos sub pœna Abbatibus quidem titularibus privationis privilegiorum, & tituli abbatialis, localibus autem sub pæna suspensionis ab officio per tres menses, exceptis tamen diebus solemnioribus, quibus Abbates locales exercere valent pontificalia.

Hactenus de iis, quæ graviora sunt ad officium Abbatis Generalis, seniorum Assistentium, Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, Visitatorum Provincialium, Superiorum cujusque Monasterii, & Abbatum titularium pertinentia. Cæterùm, ut in domo Dei omnia quam ordinatissima sint, tùm prædictorum, tùm aliorum minorum Officialium, nempè Supprioris, Magistri Novitiorum, Cellerarii, Secretarii, Infirmarii, Portarii, & cæterorum officia latiùs separatim describentur; ut

cum

eum quisque quasi sub uno aspectu promptum, explicatumque habeat, quid sui officii sit, in ejus administratione per inscitiam non hæsitet, sed omnia facilè, & expeditè exequatur.

De adhibendis ad consilium fratribus.

CAPUT III.

1. CONVOGET *Abbas omnem Congregationem &c.* Omnis Congregationis nomine intelligimus non unius alicujus conventus, aut monasterii, sed totius Congregationis Monachos universos, quos in Capitulis generalibus Superiores referunt. Quæ autem pertinent ad hujusmodi Capituli celebrationem, & singula in eo gerenda, post alias Constitutiones, extremo loco sigillatim exponentur.

2. *Quoties aliqua præcipua agenda sunt &c.* Horum nomine intelligimus ea, quæ ad cujusque monasterii capitulum pertinent, ut sunt emptiones, & venditiones, conductiones, & locationes immobilium in biennium, aut triennium, eleemosynę scutatum excedentes &c. In eis, & similibus, quæ juxtà sacros canones sine capituli consensu validè fieri nequeunt, decernendis, nisi hujusmodi consensus per vota secreta habeatur, irrita sint, nulliusque roboris, & Superiores prætereà, qui hanc Constitutionem transgressi fuerint, ab Abbate Generali, vel Visitatore Provinciali, seù in actu visitationis à Visitatoribus ad tempus pro rei gravitate ab officiis suspen-

ſpendantur. Eadem autem in capitulo cujuſque monaſterii propoſita tùm denique, cum majori parti vocalium placuerint, rata ſint, executionique mandentur, & ubi illa vocalium ſubſcriptione indigeant, eis omnes etiam diſcrepantes ipſi ſe ſubſcribere teneantur.

3. Mandamus autem Superioribus omnibus monaſteriorum bona, ſeù poſſeſſiones ante tempus præſcriptum, & locatione nondùm completa denuò locantibus, vel cenſuum fructus anticipatè exigentibus, nè ſub pœna privationis vocis activæ, & paſſivæ ipſo facto incurrenda, immaturas pecunias ex locationibus hujuſmodi, aut ex alio quocumque contractu exactas, vel exigendas alicui creditorum, vel alitèr in præjudicium ſucceſſoris, cui ipſæ pecuniæ debentur, ſine licentia Abbatis Generalis de conſenſu ſuorum Conſiliariorum, & majoris partis ſui capituli concedenda, vel aſſignent, vel alio quocumque prætextu impendant, aut conſumant.

4. *Si qua verò minora agenda ſunt &c.* Horum minorum nomine, ad quæ exequenda Superiori monaſterii ſatis eſt ſeniores in conſilium adhibere, intelligimus quæ leviora, non tamen quotidiana ſunt; cujuſmodi eſt erogare plùs capitato, ſivè teſtone in eleemoſynam, uſque ad ſcutati ſummam; alicui, aut aliquibus fratrum aliquid eorum, quæ Regula, aut Conſtitutiones jubent, ad tempus diſpenſatione remittere, & alia hujuſmodi.

5. *Seniorum tantùm utatur conſilio &c.* Seniorum appellatione intelligimus præter Suppriorem cujuſque monaſterii, duos Sacerdotes, ubi decem vocales ſunt, aut unum Sacerdotem, ubi minor eſt nume-

rus;

rus; quos Superior tanquam virtute, judicio, usuquè rerum præstantiores è conventu suo elegerit, ut eorum consilio adjuvetur. Quibus quotiescumque de rebus temporalibus agitur, accedat Cellerarius. Admonendi Superioris monasterii, cum humana infirmitate in officio vacillat, partes sint majoris ex senioribus, idque modestè, & reverentèr faciat.

Quæ sunt Instrumenta bonorum Operum.

CAPUT IV.

1. ABNEGARE *semetipsum sibi &c.* Ad hanc sanctissimam abnegationem comparandam multum conferet unicuique, si ad viliora quæque, humilioraque officia studiosè se demittat, easque res potissimùm amplectatur, quas naturæ imbecillitas, aut propter asperitatem, aut propter ignominiam magis refugit; si tamen ad eas Superioris jussu vocatus fuerit.

2. *Corpus castigare.* In memoriam, & venerationem Dominicæ Passionis liceat cuique fratrum sexta quaque feria, loco, & tempore à Superiore deputandis per spatium Psalmi Miserere, aut circitèr corpus suum verberibus cędere, frequentiùs non possit sine licentia Superioris.

3. *A sæculi actibus &c.* Rarissimè visitentur sęculares, aut benefactores, pręsertim mulieres, & numquam nisi propter magnam causam. Possint

tamen

tamen benefactores, cùm necessarium videbitur, nec facilè pretermitti poterit hoc officium, à Superiore, vel alio de ejus mandato invisi, presertim in morbo, nec in ejusmodi, aut alia visitatione liceat alteri fratrum seorsim cum muliere loqui, nisi fratre comite vidente, & audiente.

4. Nemo cujusquam negotii quantumvis ad pietatem exercendam pertinentis procurationem suscipiat sine Superioris sui licentia. Nemo sine concessu Superioris sui quicquam restituendũ ei, cujus est, aut in eleemosynas erogandum, aut in alios quantumvis pios usus conferendum à quoquam accipiat, aut petat. Non liceat fratri cuiquam esse arbitro honorario in compromisso, nec interponere se in litium, aut controversiarum diremptionem.

5 Depositum pecuniarum, vestium, vini, tritici, aliarumque rerum ad mercaturam pertinentium non accipiatur in monasterio.

6. *Orationi frequentèr incumbere.* Omni tempore, meditatio matutina per dimidie hore spatium post officium noctis fiat. Vesperi autem à S. Paschate usque ad festum S. Crucis in capite jejuniorum regularium post officium Vesperarum fiat. Reliquo anni tempore tantumdem temporis meditationi post Completorium impendatur. Ad utramque porrò hanc meditationem trino tintinnabuli pulsu vocentur fratres.

7. *Mala præterita cum lacrymis &c.* Ponat unusquisque quotidie, si minus bis potest, semel saltem cum decurso diei spatio iturus est cubitum, quartam, vel octavam certè partem hore in conscientia excutienda, revocandisque sub judicii, & censure severitatem, quantum facere poterit, omnibus factis, dictis,

ctis, & cogitationibus suis illius diei; sciens, quò frequentiùs id fecerit, eò sibi purgatiorem animum, ac mundiorem futurum; à mundis autem corde visum iri Deum spondet, ac recipit ipsa veritas.

8. *Castitatem amare*. Votum castitatis quàm sanctè reddendum sit Deo à monachis, supervacaneum est dicere, cùm sit luce solis clariùs. Quarè videant, ut hujus cœlestis, & angelicę virtutis candorem ab omni labe purum, & intactum quàm diligentissimè conservent.

De Obedientia.

CAPUT V.

1. SUMMÆ curę sit omnibus quam perfectissimè obedire jussis Superiorum, tanquam Christi ipsius, sivè ea literis consignata sint, ut Constitutiones, Ordinationes, aliaque hujusmodi cuiusscumque sint generis, sivè voce tantùm, aut etiam nutu data fuerint. Acceptoque, quod jubet Superior, ea celeritate confestim id persequantur, omnibus rebus relictis, ut ne literam quidem inchoatam absolvere sibi fas esse ducant. Quin etiam ubi neque literis mandata jussio, neque voce prolata, neque nutu significata erit, quid voluntati Superioris maximè consentaneum sit, attentè cogitent, & quibus poterunt conjecturis, & argumentis colligant, ad idque se accommodent. Nec majoribus tantùm obtemperent, sed minimis etiam Officialibus in iis, quę ad eorum officium pertinent.

2. Prę-

2. Pręceptum Superioris, si de re majoris momenti, & verbis pręceptivis factum fuerit, ab eo, cui datur, genu flexo accipiatur: sin aliter, profunda inclinatione. Quę etiam sufficiat, cùm fratres congregati, sicut in capitulo fit, ipsum illud pręceptum accipient.

3. Quidquid acturi erunt, cum Superiore suo communicent. Ad obedientiam pertinet, ut quisque promptus, & expeditus sit ad officia quæque, ministeriaque monasterii, & si quid aliud operam, & sedulitatem monachi requirit. Ad ea igitur cùm primùm tintinnabulo, aut alio quovis signo vocantur fratres, nulla interposita mora, continuò se conferant.

4. Si quis tardus, languidus, aut difficilis ad obedientiam fuerit, aut in voluntate Superioris non acquiescens, alicujus favore, vel auxilio cupiditatem suam explere conatus fuerit, aut id in alterius gratiam tentaverit (quod in monacho facinus indignum est) gravi animadversione coerceatur.

5. Fratres, qui ad fora ecclesiastica (sanctæ Sedis Apostolicę excepto) vel ad sęcularia recurrere, vel ad Capitulum Generale appellare tentaverit, vel id se facturos minati fuerint, ut mandatorum Abbatis Generalis executionem eludant, ipso facto voce activa, & passiva, si Clerici fuerint, privati existant, si Donati, jejunio uno in pane, & aqua singulis hebdomadis per annum pletantur.

De Taciturnitate.

CAPUT VI.

1. ANTIQUISSIMO, sanctissimoque more sanctorum Patrum Ordinis nostri sint in singulis monasteriis bina locutoria, alterum in claustro, aut proximè: alterum propè infirmitorium, ubi loquantur, quibus licentia data fuerit. Ea locutoria aperta, & patentia sint, atque adeò sine ostio. Superiores tamen in ea secedere non teneantur cum aliquo locuturi.

2. Ut constitutis locis, & temporibus silentii religio sanctiùs servetur, inviolataque sit, semel in die, liceat fratribus in his locutoriis aliquod ex intervallis temporis, quibus absunt à choro, pio, & religioso colloquio consumere, aut etiam iucunda per viridarium ambulatione animum relaxare: sic tamen, ut clamor, & omnis petulantia procùl absit. His autem colloquiis semper intersit Superior monasterii, vel aliquis seniorum.

3. Hos sermones cum pudore, & modestia conferant voce submissa, ut religioni addictos homines decet, nec inter se contendant, aut altercentur. Sed si qua in re fortè dissensio opinionum inciderit, propositis placidè, benignèque rationibus, eam moderationem adhibeant, ut eos non vincendi contrà sentientes, ostentandique ingenii, vel doctrinæ cupiditate ferri, sed veri investigandi studio tantum duci appareat. Hi sermones plerumque sint de ratione comparandæ ab-

nega-

negationis sui, aut de progressu in virtutis studio faciendo, adhibita frequenti cohortatione ad sanctam charitatem, coniunctionemque animorum in Domino. Quod etiam faciant, qui extrà hæc solemnia colloquia inter se loquentur permissu Superioris.

4. Quæ ad regimen Congregationis, aut monasterii spectant, nemo curiosè exquirat, aut de ijs sermonem injiciat; sed quisque in sese tantùm intuens, & ad officium suum attentus, quicquid de se, aut aliis constitutum fuerit, tanquàm divinitùs decretum æquo animo securus accipiat.

5. Caveant omnes ab eo affectu, quo plerique solent de suæ nationis hominibus præclarè sentientes, & loquentes, in alienæ nationis homines iniquiore animo procaciter inuehi; complectantur potiùs omni charitate in Domino, laudibusque prosequantur alienas nationes de sua tacentes. Atque, ut peccandi in hoc genere præcidatur occasio, nullus in colloquio de bellis, aut contentionibus Principum Christianorum inducatur sermo.

6. *Scurilitates verò, &c.* Ut omnis ludi, ludicræque leuitatis, & petulantiæ in monasterio removeatur occasio, nullo modo, nulloque tempore liceat in ulla parte monasterii canes, aùt aves, aut aliud animal ad delicias comparatum alere, aut habere. Qui secùs fecerit, panis, & aquæ jeiunio plectatur in medio refectorio cibum capiens, donec eiusmodi animalia eiecerit è monasterio.

De Humilitate.

CAPVT VII.

1. *SI omni vilitate, & extremitate contentus sit monachus &c.* Sicut in media rerum copia periclitatur humilitas, ità in paupertate tutissima est. Quarè scitè sanè à Chrysostomo dictum est, paupertatem manuductricem esse ad Cœlum. Colatur igitur ea à monacho, sitque ei in amore, & deliciis, nec ulla, vel minima re unquam violetur. Ac sibi quisque persuadeat rerum monasterii ad vitæ usum comparatarum minimam, deterrimamque partem sibi cessuram, ùt ad patientiam, & mortificationem salubritèr exerceatur.

2. Supellex omnis, & instrumenta monachorum sint qualia decent pauperes. Lances, patinæ, urceoli, cæteraque mensæ vasa sint fictilia, aut lignea, aut certè stamnea, simplicissimique operis. Mensæ structura simplici ternos palmos altæ, binos cum dimidio latæ, mappa sæculari more non sternantur; sed cuique fratri binę apponantur mappulę, vna quidem pectori admovenda, & altera super mensam sternenda, cum simplicis artificii cultello, fuscinula, & cochleari.

3. Breviaria, libri, cęteraque omnia, quę monacho sunt vsui, non sint exquisitè aut affabrè ornata, sed eorum, quibus deseruiunt, paupertatem ipsa specie testentur. In crucibus, coronis, Agnus Dei, imaginibus, & aliis hujusmodi summa simplicitas serve-

tur.

tur. Non adhibeatur eis aurum, aùt argentum, ac nè ebur quidem, nec quicquam eorum unius julii, vel illius valoris, vel ad summum duorum iuliorum pretium excędat. Quod si maioris pretii fuerit, quantùmvis sit dono datum ab extraneis, non possit fratri cuiquam habendum permitti.

4. Omnia ędificia, monasteriaque nostra simplicis structurę sint, commodę tàmen, atque opportunę ad disciplinę nostrę observantiam. Debet enim nobis esse persuasissimum, nos quò incultiùs ędificamus domos nostras, hòc splendidiùs ędificare conscientias tùm nostras, tùm alienas; cum studium paupertatis maximum sit monachorum decus.

5. Nullis nisi simplicibus picturis, & in locis publicis, hoc est, capitulo, refectorio, dormitorio, nec in omni eorum parte, sed in capite tantùm, ornata sint.

6. Sacerdotum, & altaris ministrorum, aliaque ecclesię, & altarium ornamenta munda sempèr sint, ac nitida, & devotionem redolentia. Pyxis, calices, patenę, & ostensoria ipsa argentea sint, vel auro illita, & tabernaculum ipsum intrinsecùs serico saltem panno vestitum sit, & extrinsecùs inauratum.

De Officiis diuinis in noctibus.

CAPUT VIII.

1. OCTAVA *hora noctis surgendum est &c.* Octauę horę nomine intelligimus secundę partis noctis in tres partes diuisę horam vltimam, ut nox veterum more accepta, hoc est, spatium temporis, quod à solis occasu ad eius ortum sequentis diei decurrit, in duodecim horas inæquales diuidatur. Quare hyberno tempore, cùm nox est quindecim horarum ęqualium, & communium, quę dicitur à S. Benedicto octaua noctis hora, decima erit huius ętatis horologiorum Italicorum, Gallicorum autem secunda cum dimidia post mediam noctem.

2. Fratres ad crepitaculi signum expergefacti continuò surgentes gratias Deo agant, & cùm primũ vigiliarum signũ audierint, eant alacritèr in chorum. In eum ingressi, si transeant ante aliquod altare, profunda inclinatione illud venerentur, & si in eo sacrum Domini corpus fuerit, id genuflectentes adorent; & cùm in sua loca peruenerint, iterùm altari inclinent, ut in rituali, & stantes deindè pia meditatione contendant animum sancto igne diuini amoris inflammatum ad Dei laudes ritè, religiosèque concinendas excitare, donec signum postremum officii detur. Ritus, & ceremonię toto diuino officio tùm diurno, tùm nocturno seruandę petantur è Rituali nouo ad antiquissimam consuetudinem Ordinis nostri, quantum fieri potuit, accommodato.

3. A cho-

3. A choro, publicaque recitatione diuini officii nemo absit, nisi justo impedimento prohibitus de Superioris licentia. Ijque maximè adesse sempèr studeant, quorum aliqua propria functio est, vel officium in choro. Qui autem abfuerit, det operam, ut in choro, vel loco certè alio, qui sacram precationem deceat, & euagationi animi occasionem non prębeat, officium recitet.

4. *Ut jam digesti surgant.* A Pascha ad Kalendas Octobris non liceat cuiquam, cùm post completorium itum est in dormitorium, suprà horę spatium vigiliam producere, nec reliquo anni tēpore suprà duas horas, nisi Superior id nominatim concesserit.

Quot Psalmi dicendi sunt nocturnis horis Cap. IX.

Qualitèr Æstatis tempore agatur nocturna laus. Cap. X.

Qualitèr Dominicis diebus Vigiliæ agantur. Cap. XI.

Quomodo Matutinorum ſolemnitas agatur.

CAPUT XII.

1. DIEBUS Dominicis, & feſtis, quibus ab opere vacatur, in miſſa conventuali, ideſt, cantata, quatuor ad minùs cerei accenſi ſuper Altare luceant. Diebus verò ſolemnioribus, hoc eſt, quibus celebrandæ miſſæ majoris Superioris partes ſunt, ſex ad minus cerei accendantur.

Qualitèr privatis diebus Matutini agantur.

CAPUT XIII.

1. L*ITANIÆ*, *& completum eſt &c.* Litaniarum nomine intelligimns Kyrie eleiſon, quod dicitur ante Pater noſter.

Qualitèr in Natalitiis ſanctorum Vigiliæ agantur.

CAPUT XIV.

1. SUPERIORIBUS quibuſque monaſteriorum curæ ſit, ut dies feſti indicti, & à Sancta Sede Apoſtolica in poſterùm indicendi celebrentur.

Quibus temporibus dicatur Alleluja.

CAPUT XV.

1. *ALLELVIA*, nè à Sancta Romana Eccleſia diſcrepemus, eo tempore, & iis locis dumtaxat dicatur, quibus in Breviario, & Miſſali monaſticis dici pręcipitur.

Qualitèr divina opera per diem agantur.

CAPUT XVI.

1. IN triplici officio decantando, hoc eſt, Regulę, Beatiſſimę Virginis, & Defunctorum, forma, & ritus in Breviario monaſtico Pauli Quinti ſan-

sanctę memorię pręscripti, & servato decreto sacrę Congregationis Rituum sub die 23. Julii 1661. emanato, omninò observentur.

2. Officium Beatissimę Virginis cantu, qui dicitur indirectum, semper canatur; Itemque officium Defunctorum, prętcrquam in majoribus anniversariis, & pro pręsenti Defuncto, in quibus cantetur ad pręscriptum Ritualis lib. 1. cap. 30.

3. Tertia, & Sexta simùl, & conjunctim in unoquoque monasterio, jejuniorum diebus recitari possint.

4. Nulli imposterùm detur habitus conversorum. Qui supersunt, omnia servabunt, quę ipsis jam in Constitutionibus impressis Romæ anno 1668. pręscribuntur. Donati, quorum in operis, & ministeriis temporalibus monasterii versatur officium, horarum canonicarum pensum per orationis Dominicę, & salutationis Angelicę certo numero definitam repetitionem persolvant. Ac pro vigiliis quidem, aùt nocturnis dicant viginti Pater noster, todidemque Ave Maria, pro laudibus, & vesperis dena, pro reliquis singulis horis quina, sed diebus Dominicis, & festis, quibus ab opere cessatur, duplicato penso dicant ad Nocturnos quadraginta Pater, & Ave. Reliqua officia non duplicent.

5. Donati, sivè solemnitèr, sivè simplicitèr professi diebus Dominicis, & festis, quibus vacatur, conveniant ad omnes horas canonicas tùm diurnas, tùm nocturnas in locum sibi extrà chorum constitutum, ubi professione antiquiori curę sit alios interim in officio, disciplinaque continere. Cęteris diebus ad nocturnos, laudes, & completorium tantùm

con-

conveniant in dictum locum. Reliquarum autem horarum preces, cùm earum tempus inciderit, ubicumque sunt in opere suo, genibus flexis antè aliquod oratorium, quantum fieri poterit, persolvant, nec eas propter ullum opus, aùt negotium non penitùs necessarium differant.

6. Ad Antiphonam finalem post completorium decantandam, & meditationem subsequentem ipsi donati, si fieri possit (de quo Superioris judicium sit) quàm diligentissimè conveniant, aqua benedicta post à Superiore aspergendi, & rectà cubitum cum silentio ituri. Sin autem donati ad prędictam Antiphonam venire non poterunt, at aquę benedictę aspersioni semper adsint.

Quot Psalmi per easdem horas canendi sunt. *Cap. XVII.*

Quo ordine ipsi Psalmi dicendi sunt. *Cap. XVIII.*

De disciplina Psallendi.

CAPUT XIX.

1. AD divini cujusque officii celebrationem, ne qua ex parte claudicet, juxtà pręscriptum Breviarii monastici, & Ritualis ritè dirigendam, in omni Congregationis monasterio eligatur ab ejus Superiore

periore Pręfectus ceremoniarum, idem, videlicet, qui cantor, cui id officium ſedulò gerenti omnes in eo genere obediant.

2. In Pſalmis, canticis, hymnis, antiphonis, & cęteris ad officium, & miſſam ſpectantibus cantandis, cantus Gregorianus, & ordinis noſtri adhibeatur, ſervatis, quę pręcepta ſunt à Divo Bernardo ſerm. 47. in Cantica Canticorum, & ad Manualis chori, & Ritualis pręſcriptum.

3. Regulę officium aliquantò graviùs, & lentiùs cantetur, quàm Beatiſſimę Virginis, & hoc lentiùs, quam officium Defunctorum. Quod tamen ipſum diſtinctè, & cum aliqua reſpiratione, vel pauſa in medio quoque verſu pronuncietur. Diebus verò Dominicis, & feſtis, pręſertim ſolemnioribus, in regularis, & Beatiſſimę Virginis officii decantatione major etiam lentitudo ſolito adhibeatur.

4. In nulla divini officii, aùt miſſarum parte liceat cantu figurato, aùt ſymphoniaco, vel muſico, aùt quovis alio genere muſici inſtrumenti uti, nec in ea re diſpenſari poſſit, niſi bis, aut ter in anno. Permittitur tamen in eccleſiis noſtris, divinorum officiorum tempore, Organorum uſus ad formam Ritualis, & non alio modo.

De reverentia Orationis.

CAPUT XX.

1. CUM *omni puritatis devotione &c.* Ne per aſpectum extraneorum animus per ſe ipſum

ſum ſatis lubricus, & mobilis ab oratione, & piis meditationibus ad inania avocetur, non admittantur extranei in choros monaſteriorum noſtrorum tempore, quo celebratur divinum officium, nec intrà cancellos altaris, niſi Religioſi, & Clerici.

De Decanis Monaſterii.

CAPUT XXI.

1. SI *major fuerit Congregatio &c.* In noſtris monaſteriis regendis ſufficiat poſt Superiorem Prior in Abbatiis: in Prioratibus verò poſt Priorem Supprior ex Sacerdotibus ſemper eligendi.

2. *Secundum vitæ meritum, & ſapientiæ doctrinam &c.* Et ſi probitati, & ſanctimoniȩ quantavis doctrina, aùt eruditio nè comparari quidem poteſt; cùm tamen illi ex hac multum roboris, & pęrſidii accedere ſoleat, ùt noſtris ad ſuȩ ſalutis, & alienȩ rem feliciter gerendam in Domino, nullum genus auxilii deſit, opere pretium viſum eſt, hoc etiam doctrinȩ adjumentum illis tradere. Quapropter Abbas Generalis in ipſo Capitulo Generali antè Superiorum localium electionem de Aſſiſtentium, Viſitatorum, & Procuratoris generalis conſilio unum, vel plura monaſteria, in quo, vel quibus Novitii non ſint, in quali bet Provincia pro ſtudiis tam Philoſophię, quam ſacrę Theologię, atque etiam Grammaticȩ, ſeù Humani-

manitatis deputare teneatur, auditis tamen priùs eorum sententiis, qui preterito triennio prefuerunt monasteriis, in quibus prefata studia collocari existimat, in quibus monasteriis, ut suprà, pro studiis deputatis, legantur predictę facultates ijs, quos Abbas Generalis, vel Visitator Prouincialis de suorum respectivè Consiliariorum consilio ad id idoneos judicaverit.

3. Monachis studiis literarum vacaturis immunitas ab opere manuum concedatur, à communibus tamen exercitiis regularibus chori, coquinę, & lectoris mensę nequaquam immunes existant.

4. Lectores Theologiæ, ac Philosophiæ sicut, & Prædicatores cum actu legunt, vel concionantur à divinis officiis, aliisque regularibus exercitiis nonnullis, prout in Rituali, excusentur, & tam Lectores Pilosophiæ, ac sacræ Theologiæ, qui per annos duodecim perlegerint, exemptionem à lectione mensæ, & ministerio coquinæ consequantur, atque habilitatem habere censeantur ad omnes eas dignitates, ad quas habiles à nostris Constitutionibus declarantur, qui per triennium officia Supprioris, Magistri Novitiorum, & Secretarii Abbatis Genetalis exercuerint, dummodò alio impedimento devincti non fuerint.

5. Cum unius triennii spatium nimis bre sit ad omnes Theologicos tractatus habendos, indèque fiat, ut ad animarum nostrarum, ac aliarum instructionem utiliores tractatus prætermittantur; Imposterùm, qui sacræ Theologiæ Scholasticæ Lectores deputati fuerint, per quadriennium saltem idem munus prosequantur, quo tempore teneantur studentes sibi

sibi commissos edocere omnes tractatus distributos, ut infrà: Anno primo de Deo Uno, & Trino. Anno secundo, de Angelis, de Beatitudine, & de Actibus humanis. Anno tertio, tractatus de Vitiis, & Peccatis, de Divina Gratia, & de Virtutibus Theologicis. Anno quarto, de Incarnatione, de Sacramentis in genere, de Sacrosancta Eucharistia, & de Pœnitentia. Lectores autem Theologiæ moralis unico triennio integrum Theologiæ moralis cursum conficiant, & præter hujus quotidianam lectionem, habeant etiam lectionem Sacræ Scripturæ bis, vel ter in hebdomada, horis tamen stabiliendis à Superiore locali, quibus Lectoribus sedulò munus suum exequentibus omnia conceduntur privilegia, quibus alii Lectores fruuntur; Præcipimus insuper Lectoribus, ut animarum potiùs utilitati consulentes, quam ingenii ostentationi studentes eas sententias edoceant, quæ communiores, & probabiliores sunt, quod si quacunque dè causa, qui in studii principio deputatus fuerit Lector, munus suum prosecutus non fuerit; tunc Lector subrogatus tractatus non traditos edoceat, ità ut nunquam initium fiat à primo tractatu de Deo, quin omnes supradicti tractatus fuerint expleti; Studentes verò Lectoribus suis omni humilitate, & charitate obsequantur. Si quis verò è studentibus cum Lectore suo verbis procacibus sivè in studio, sivè foris altercare, aùt in eundem aliquid moliri, vel eidem detrahere ausus fuerit, is præter congruam satisfactionem eidem dandam, pro prima, & secunda vice pœna gravi multetur, si verò tertiò in idem inciderit, multetur pœna graviori, & à studio removeatur. Injungimus etiam Superioribus mona-

sterio-

ſteriorum pro ſtudiis deputatorum, ne Studentibus aliquod munus mandent, quod eiſdem vagationis, aùt diſtractionis à ſtudio cauſam præbeat, ſed omninò invigilent, ut totaliter ſtudio, cui deputati ſunt, incumbant; Item, quantum fieri poterit, conferentiis, quæ per hebdomadam fiunt, aſſiſtere ſatagant, & ſæpè inopinatò, dum lectio repetitur, aùt argumentum fit, in ſtudium ſe conferant, præcipuè in diſputationibus, & conferentiis hebdomadariis, & menſalibus, quæ omninò fieri debent: ſic etiam meliùs negligentes corrigent, & caſtigabunt, ac diligentibus animum adjicient; Studentes tandem quotidianæ recreationis tempore omnes in unum conveniant circulum, & de ſuis lectionibus diſſerant, diſputent, & argumententur; Non autem ſolum Superiores locales, ſed etiam Viſitatores Provinciales invigilent ſuper his, & aliis in Rituali contentis legibus obſervandis, & tranſgreſſores omninò corripiant, & caſtigent; Lectores verò Philoſophiæ teneantur triennalis ſtudii tempore etiam Ethicam edocere.

6. Statuimus etiam, ut ad vtilitatem, tùm promotorum ad ordines, tùm promouendorum uno, aùt altero die cuiuſque hebdomadę ratio fidei articulorum, ſacramentorum eccleſię, Decalogi, aliorumque eiuſmodi ſimplici, minimèque curioſa explicatione tradatur. Sacerdotes denique ad ſcientiã caſuum conſcientię uno, & altero minimùm die cuiuſque hebdomadę informentur. Omnibus autem in vniuerſum, maximèque ijs, qui linguę latinę ſtudebunt, omni librorum obſcęnorum, aùt inania tractantium lectione interdicimus.

7. Dona-

7. Donati nullo pacto literis operam dent, aùt id ſibi concedi petant. Qui tamen eorum expeditè legere ſciuerint, ijs pręter libellum de doctrina chriſtiana, & horas Beatiſſimę Virginis, alius tantùm liber ſpiritualis concedi poſſit. Qui eorum plus in hoc genere ſibi aſſumpſerit, ieiunio panis, & aquę unum diem multetur, aùt alitèr puniatur arbritrio Superioris.

8. *Quod ſi quis fortè ex eis &c.* Superior monaſterii, ſi quem ſuorum propter ſcientiam, exiſtimationem, nomen, aùt etiam officium, & munus grauius, quo fortè fungitur, aùt propter aliam quamcumque cauſam ſibi placere, & ſuperbia efferri animadverterit, aùt propter naturę, vel ingenii eius propenſionem ad inanem gloriam, periculum eſſe viderit, nè in id vitium incidat, omnem rationem prudentèr ineat, qua malo vel orto medeatur, vel orienti occurrat, & ſaluti fratris, & Congregationi (cujus in humilitate, & contemptu omnis humanę glorię ſummum decus, & dignitas eſt) proſpiciat, atque conſulat. Quin etiam, ſi neceſſe eſſe viderit, eum, qui propter officium ſeſe inſolenter effert, de officio eijciat.

Quomodò dormiant Monachi.

CAPUT XXII.

1. SINGULI *per ſingulos lectos &c.* Ut & honeſtati, & ſtudio ſanctę orationis ſolitudinem amantis eadem opera ſerviatur, ſtatuimus, ùt in poſterùm vſitato aliis religionibus more, noſtrorum

monasteriorum dormitoria in cellulas distincta sint. Singulis fratribus singulę cellulę sint, exceptis Nouitijs, & nouis Professis, qui quandiù Magistro Novitiorum suberunt, unicam maiorem cellam lectis unicuiq; separatim assignandis distinctā habeant vniversi.

2. Cella cuiusque monachi palmos Romanos sexdecim circitèr in longitudine, quindecim verò circitèr in latitudine non excedat, & alta proportionabiliter sit. Fenestra palmis quinque cum dimidio circitèr alta sit, & lata circiter tribus. Cellulę ostium sit palmos nouem altum, & quatuor circitèr latum, claui utique ad excludendos sęculares obserandum; ita tamen, ut communis clavis opera Superior illud aperire possit, & cellam ingredi, cùm expedire judicaverit. Superiorum nihilominùs, Magistri Nouitiorum, & Secretarii Abbatis Generalis cellulę possint claui peculiari obserari.

3. Cellula quęque habeat in superiore parte ostij sui foramen rotundum, tabella facilè mobili extrinsecùs coopertum, nimirum, ut per id foramen frater cellula sua inclusus possit conspici a Superiore, vel Superioribus, quibus tantùm hoc concedimus, ut quid agat frater, studiis nè spiritualibus vacet, an otio fortè langueat, scire possint, nec quisquam id foramen intùs occludere, aut aperire audeat. Qui contrà fecerit, ieiunium panis, & aquę per unum diem in medio refectorio subeat. Tabellę autem supradictę affixa sit imago Sancti alicuius in charta depicta, ex quo Sancto cellula nomen accipiat.

4. Sicùt cellulę dormitorii similes inter se, & uniformes esse debent, sit etiam supellex ipsarum prorsùs uniformis, ut in omnibus simplicitas, & paupertas

tas monaſtica eluceant. In quaque cellula ſit lectulus ligneus operis ſimpliciſſimi, & in eo ſubſtratus ſaccus palearum, aùt matta iuncea cum ſacculo palearum pro capitali: poſtremò ſagum unum, aùt alterum, ſi opus fuerit, id eſt, ſtragula ſimplicitatis religioſę ad corpus cooperiendum: Qui tamen voluerit ſuper nudis tabulis ſomnum capere, liceat, niſi Superior nominatim prohibuerit. Imagines religioſę ſint in quaque cellula duę, aut tres ad ſummum, eęque ſimplices, auro, aùt argento nequaquàm illitę. Sit etiam ſella cum menſula, & pluteolus, aùt aſſer ad aliquot libros, aut alia neceſſaria reponenda.

5. Camini in cellis, niſi Abbati Generali, aùt alicui Superiorum, vel Prędicatorum de eiuſdem Abbatis Generalis licentia nemini permittantur.

6. In cellulam alienam nemini pręter Superiorem ingredi fas ſit, qui licentiam ab eo nominatim non habuerit. Quam tamen non concedat poſtquam pulſatum eſt ad Salutationem Angelicam veſperi, aùt antequam pulſatum ſit manè, aùt tempore quietis meridianę. Qui ſecùs fecerit, jejunio panis, & aquę plectatur, aùt alia pœna graviori arbitrio Superioris.

7. Quotiès quis de licentia Superioris in cellulam alienam erit ingreſſurus, dicat ad oſtium cellulę, *Benedicamus Domino*. Qui autem intùs eſt, reſpondeat, *Deo gratias*, nec ille antè intret, quam hoc audierit, & dum ibi ambo fuerint, ſit oſtium apertum. Liceat cuique fratri ingredi in cellulam Superioris, & cuique Novitio, & novo Profeſſo in cellulam Magiſtri Nouitiorum.

8. *Candela in eadem cella &c.* Cellę illius nomine ipſum dormitorium intelligimus, cellulis, ut diximus

mus, distinctum, in quo candela, aùt lucerna sit, aliquantò anteqùam exeatur à completorio, accendenda: ut fratres, dùm è choro in dormitorium veniunt, lumen ibi reperiant. Idque lumen totam noctem usque ad diem perduret. Dormitorium autem fratribus ingressis obseretur, tradanturque claues Superiori.

9. Dormitorium, cellulęque omnes singulis saltem hebdomadis euerrantur, omnibusque sordibus expurgentur. Fratres per dormitorium ambulantes placidè, & suspenso pede ambulent, ne quo strepitu alii obturbentur.

10. *Vestiti dormiant &c.* Nemo sine cuculla dormiat, quod si quis non vestitus tunica saltem, caputio, & cingulo dormierit, is ieiunio panis, & aquæ totiès quotiès plectatur.

De excommunicatione culparum.

CAPUT XXIII.

1. QUAMVIS culpę, quę committi possunt à Monachis, tam multę, varię, multiplicesque sint, ut nec ipsę, nec pœnę singulis ipsarum debitę describi sigillatim ullo modo possint, ut tamen Superioribus lùx aliqua afferatur, qua varietates earum possint internoscere, atqueità peccantibus pro modo culpę cujusque justas pœnas irrogare, opere pretium duximus culpas omnes in pauca genera conferre, & cuique generi pœnam ejus mensurę respondentem definire; ità tamen ut ea Superioris arbi-

arbitrio frequenter augenda, vel minuenda sit; cum sępè propter circumstantiàs, & culpę suo genere leves, graves reddantur, & suo genere graves, leves fiant. Igitur, ut culpas leves taceamus, ponatur culparum majoris momenti tria esse genera, & idcircò pœnas quoque in triplici esse differentia. Quod, videlicet, S. P. Benedictus voluit, cùm tres excommunicationis modos constituit.

2. Culpę sunt graves, graviores, & gravissimę. Gravis culpa est, in quam qui incidit, mensę participatione privatur. Cui pœnę adjunctę sunt, & alię; cujusmodi est prohiberi Psalmum, aut Antiphonam in choro imponere, & lectionem recitare, item refectionem cibi post fratrum refectionem capere. Quę quidem pœna, quamvis segreget fratrem à fratrum cætu, quod ad hęc attinet, in aliis tamen rebus ab eorum consortio non sejungit.

3. Gravior culpa est, in cujus pœnam frater non solum à mensa communi, & aliis adjunctis excluditur, sed ab ipso etiam Oratorio. Quapropter omni sermone, commercioque fratrum ei interdicitur, debetque seorsum ab aliis refici, & opus sibi injunctum facere.

4. Gravissima verò culpa est, cujus pœna propriè excommunicatio dicitur, qua qui tenetur, à Superiore tanquam membrum putridum ab omni aliorum societate pręciditur, & amputatur. Qui, videlicet, pręfracto, & obstinato animo contumax, & rebellis, nec verborum admonitione, nec prędictarum leviorum excommunicationum pœnis, nec corporali castigatione sanari potuit, sed ipsis remediis ingravescente morbo animi deterior factus magis in

dies inſoleſcit, & in ſuperbiam majorem elatus nulli generi curationis ad ſanandam ejus animam adhibitę locum relinquit. Atque hęc propriè eſt excommunicatio canonica, quę excludit à ſacramentis, & communione fidelium, cùm duæ ſuperiores monaſticę ſint excommunicationes, aut potiùs excommunicationis imagines, & imitationes quędam.

De culpa levi.

5. Culpę levis nomine intelligimus omne peccatum monachi, quod per imprudentiam, aut ignorationem admittitur, linguę errore, aut judicii minus recti vitio, oblivione, incuria, aut negligentia, aliiſque hujuſmodi minoris pravitatis cauſis, non mala mente, aùt improbo animo, qualia ſunt (ut ex paucis judicium fiat de omnibus) quę ſequuntur.

6. Si quis non omnibus relictis, ut vocatur ad Divinum Officium, confeſtim (modeſta tamen feſtinatione) ſeſe contulerit in Oratorium. Si ad primum *Gloria Patri*, cujuſque officii non adfuerit in Oratorio, aut ſine permiſſu Superioris omninò ab officio abſuerit. Si in Oratorio divini officii tempore vagis, & curioſis oculis, aut quovis capitis, manuum reliquivè corporis indecoro, & parùm religioſo geſtu, aut motu animi ſui levitatem prodiderit.

7. Si quis cum in capituli, lectionis, aliorumque verborum, quę in choro aliis audientibus unus tantùm pronunciat, recitatione erraverit, aut aliud quidvis, quo turbetur chorus, admiſerit, non continuò coram omnibus terram ſuerit oſculatus, aut ſi dùm

dùm cantat cum aliis, aliquo errore lapsus, non statim terra digitis contacta satisfecerit. Si quis in choro, capitulo, refectorio, aliisue locis, in quo cętus uniuersus fratrum conuenit, risum ediderit, aut aliis concitauerit. Si quis in inclinationibus, genuflexionibus, aliisue ceremoniis ritè, religioséque obseruandis negligentior fuerit. Si in diuino officio dormitauerit, si in oratorio, aùt dormitorio strepitum, quo alii obturbentur, ediderit.

8. Si cùm habeat loquendi facultatem, de rebus vanis, & inanibus sermonem fecerit. Si res monasterii negligentèr tractauerit. Si vas, aut aliud quidquam ex supellectili fregerit, aùt amiserit.

9. Si capitulo, aut lectioni Collationum, quę fit ante Completorium, non adfuerit, aut prętermissa communi Conuentus refectione, in alteram posteriorem, quę Lectoris mensæ, & coquorum est, cibum capere sine licentia distulerit. Si proclamatus ab alio eum viciſſim eodem die proclamauerit. Si otiosus per monasterium vagatus fuerit. Si in alterius officium se interposuerit eo inuito. Si egressus è monasterio alia loca petierit, quam ad quæ licentiam eundi a Superiore acceperit. Si reuersus in monasterium non statim adierit Superiorem.

10. Hęc, aliaque huiusmodi leuiora peccata primò quidem verbis castigentur, post autem proclamatione facta in capitulo, aut coram Superiore, qui peccanti iniungat, ut psalmum, aùt aliud in pœnitentiam recitet, aùt in refectorio, vel alibi in conuentu fratrum culpam suam ipse palam pronunciet, eiusque veniam à Deo, & fratribus petat. Ad idem pœnæ genus pertinet humi cibum capere in refectorio. In choro

cum cessatur ab officii celebratione, passis brachiis aliquantisper preces aliquas recitare, genibus flexis precari Deum, ut sibi peccatum condonet, in aliquo abiecto ministerio versari.

11. Cui autem hę pœnitentię nihil proderunt ad emendationem culpę, volumus, eam culpam, quamvis per se leuem, in numerum grauium referri, & pro gravi haberi, atque plecti. In quo Superioris erit acri iudicio adhibito rem expendere, ùt leues culpas à gravibus prudentèr discernat. Fit enim sępè, ut peccata, quę genere suo leuia sunt, propter insignem contemptum legis, aut pręcepti, proteruiamque peccantis, ad grauium peccatorum ordinem pertineant. Quarè non tam quid factum sit, quam qua mente factum sit, intuendum est, ut culpa quaque iustis ponderibus examinata, quę pœna debeat peccantibus inferri, possit ritè constitui.

Qualis debeat esse modus excommunicationis.

CAPUT XXIV.

De gravi culpa.

1. GRavem culpam incurrit frater, primum qui contrà Superioris pręceptum aliquid quantùmvis paruum, minimique momenti committit. Nec tamen id propterea mortale peccatum censeri debet, nisi natura sua tale fuerit, aùt cum contẽptu pręcipientis

tis admiſſum ſit, aut Superior in virtute ſanctę obedientię juſſerit. Item qui violat jeiunia regularia ſine licentia. Qui cum aliquo Priorum ſuorum peruicaciter contendit.. Qui ſuperbè reſpondet Superiori. Qui alteri calumniando detrahit, aut alterum contumelia afficit. Qui cum altero rixatur ſivè in monaſterio, ſivè foris, vel qui dedita opera mentitùr. Qui ſilentium inutili ſermone frangendi, aùt in alia quacumque re delinquendi conſuetudinem habet. Qui ſuum, aùt alterius peccatum defendit. Qui literas ad aliquem mittit, aùt ad ſe miſſas legit, non ante monſtratas Superiori.

2. Qui negotium aliquod extraneum ſuſcipit ſine licentia Superioris, aut ſuſceptum cum Superiore non communicat. Qui in domo ſęculari, aùt alibi ſeorsùm à ſocio cum muliere loquitur, ità nimirùm, ut videri non poſſit.

3. His, aliiſque huiuſmodi grauibus culpis, ut primùm admiſſę ſunt, pœnarum, quę ſequntur, aliqua inferatur. In pane, & aqua ieiunare, aliquot dies è monaſterio pedem non efferre, & interim continuo ſilentio obmuteſcere, pedes ſingulorum fratrum in capitulo oſculari, peccatum palàm confitendo, petendoque ſupplicitèr veniam, verberibus ſeipſum cædere. Has, aliaſque ſimiles pœnas (cuius generis ſunt, quę in Regula Sancti P. Benedicti ſunt deſcriptæ) luant, qui culpam grauem admiſerint. Quæ tamen pœnę arbitrio Superioris habita ratione circumſtantiarum culpę, minui, augerique poſſint.

De

De Grauioribus culpis.

CAPUT XXV.

1. CULPA grauiori tenetur, qui manifesta contumacia, aut rebellione Superiori negat obedientiam, aut inobedientiam suam malitiosè defendit. Item qui cum Superiore, siuè in monasterio. siuè foris proteruè contendit. Qui contrà Superiorem aliquid occultè struit, aut machinatur, aut ad excitandam discordiam in monasterio, vel Congregatione cum alio, vel aliis societatem init. Qui Superiorum imperium detrectans ad presidium extraneorum, & vias ab instituto regulari alienas confugit. Qui Superiorem aliqua iniuria afficit, ant maledictis insectatur.

2. Qui pœnitentiis sibi pro culpa iniunctis defungi pertinacitèr recusat, aut ad humiliora ministeria sese abiicere cum pertinacia renuit. Qui alicui suasor, & auctor est, ut aliquid graue contrà disciplinam regularem, aut preceptum Superioris faciat. Qui à regulari correctione appellat, aut appellanti consentit, vel adheret. Qui Visitator Prouincialis, aut Prior Constitutionũ obseruantiam negligi patitur, postquam fuerit admonitus. Qui literas ad Abbatem Generalem, aut seniores Assistentes, Visitatores, Procuratorem generalẽ & Visitatores Prouinciales, vel ab ipsis ad alium, aut alios missas aperit, aut malitiosè detinet. Qui secreta monasterii, aut res in monasterio gestas extraneis reuelat. Qui ad altiorem quemcumque dignitatis gradum in Congregatione assequẽdum auctoritate Prin-

cipis

cipis sęcularis, aut ecclesiastici abutitur.

3. Qui professus, aut Sacerdos sine legitima dispensatione diuini officii recitationem per integrum diem prætermittit. Qui ei, à quo offensus est, veniam petenti denegat.. Qui nudum corpus alterius tangit, excepto si infirmitas valetudinis exegerit. Qui ostio clauso cum aliquo est in cellula sua. Qui recedit à consueta vestitus ratione. Qui alium quemvis iniussu Superioris, vel leviter percutit. Qui alium falsò accusat.

4. Qui ex Congregationis, aut alicuius monasterii, aut etiam fratris cuiusuis infamatione apud extraneos sibi patrocinium quærit. Isque prætèr alias pœnas actiua, & passiua voce priuatus sit per annum, aùt ampliùs, si Superiori videbitur. Qui susurro, murmurator, detractor, aut perspicuè mendax est. Qui vel semèl inebriatur. Qui officialis in officio suo fraudem committit. Qui Donatus preces suas sciens omittit.

5. Qui vel tantulum pecuniæ sciens plus viginti quatuor horis seruat, inscio Superiore. Qui aliquid emit, aùt mutuò accipit aliter, quam per Superiorem, aùt Cellerarium, aùt de Superioris consensu. Qui malitiosè egreditur de monasterio sine socio sibi assignato, aùt cum alio, quam qui assignatus est. Qui veniens in urbem, in qua monasterium aliquod Congregationis est, non petit rectà monasterium, sed prius in aliã domum diuertit. Cuius culpæ grauitati multum accedit, si extrà monasterium pernoctet. Qui sine licentia extrà monasterium cibum capit sine necessitate.

6. Qui in monasterio non ęgrotus, & sine legiti-

ma licentia, vel foris, nisi in morbo, qui licentiam ei impetraret in monasterio, carnibus vescitur. Qui sine licentia nouum locum monasterio fundando accipit, aut maiorē aliquam structuram ędificii sine licentia Abbatis Generalis, aut Visitatoris Prouincialis aggreditur. Qui priuati alicuius conuenticuli conscius non patefacit, & generatim, qui cum aliquid sciat, undè Congregatio uniuersa, vel monasterium aliquod possit detrimentum capere tacet. Qui malitiosè dicit aliquid, quod Congregationi, vel alicui monasterio possit esse damno. Qui dissidium inter fratres excitat, aùt factionis, seù partialitatis in monasterio, vel Congregatione exortæ particeps est; cujus culpæ, vel qui probabilitèr suspectus est, graviori pœnę sit obnoxius.

7. Qui de pœnis sibi propter culpas irrogatis à Superiore suo apud alium, quam Abbatem Generalem, Provincialem, aùt Visitatores conqueritur. Qui Donatus tonsuram Clericorum usurpat. Qui sine legitima licentia sacros ordines suscipit, cujus culpę reus ipso facto ab ordine suscepto usque ad Capitulum Generale suspensus sit, nec possit cum eo dispensari.

8. Harum autem, aliarumque huiusmodi culparum grauiorum pœnæ sint, primùm à communi mensa, & choro, & omninò à societate fratrum segregari, ut cum huius culpæ reo, quamdiù in pœnitentia est, non liceat cuiquam fratrum colloqui sine speciali licentia; deindè cibum humi capere in medio refectorio ieiunantem in pane, & aqua; ante, & post singulas horas canonicas, itemque post gratiarum actiones refectionem consequentes, intrantibus in oratorium, & exeuntibus fratribus prostratum iacere ante

fores

fores oratorii ; In cellula ſua tanquam carcere conclusum manere ſilentium ſeruantem. Quibus pœnis, ſi culpæ magnitudo poſtulauerit, aliæ accedant, arbitratu Superioris (qui, cum opus fuerit, admoneat ſemèl, atque iterùm ſecundum Regulã) quales ſunt, flagellis ſe cædere in conſpectu fratrum per ſpatium temporis, quod Superiori videbitur, voce actiua, & paſſiua ad tempus priuari, de munere, & officio impoſito deijci, aut etiam de gradu, quem obtinet in conuentu ad infimum locum ad tempus deuolui, ſi Clericus eſt, poſt omnes Clericos, ſi Donatus, poſt omnes Donatos. In quibus, alijſque conſimilibus, ut iuſtus pœnæ modus ſtatui poſſit, habeatur ratio circumſtantiarum culpæ cuiuſque, nec quantum fieri poterit, pœnæ in Regula præſcriptæ prætermittantur.

De his, qui ſine juſſione Abbatis junguntur excommunicatis. *Cap. XXVI.*

Qualitèr debeat eſſe ſolicitus Abbas circa excommunicatos. *Cap. XXVII.*

De his, qui ſæpiùs correpti non emendaverint. *Cap. XXVIII.*

De

De grauissima culpa .

1. QUOD *si nec ità se correxerit &c.* Culpam grauiorem sequitur grauissima, de qua S. P. Benedictus hìc agit, postquam de aliis egit. Est autem culpa grauissima, primùm hæresis, quod malorum omnium profundum iure dicitur, & cuius cognitio ad maiores judices pertinet. 2. Ea peccantis in vitio suo peruicacia, & obstinatio, ut neque peccatis abstinere, nec pœnas, aut pœnitentias sibi indictas sustinere velit; aut certè cùm eas frequenter subierit, iudicio grauium, prudentiumque Patrum nullum indè sanioris mentis, aut emendatioris vitæ fructum percipiat. 3. Superioris quæcumque percussio, estque percussor ipso facto excommunicatus, nec ab alio, quam ab Abbate Generali, aut ab eo, quem ille ad id nominatim delegauerit, absolui possit, ac reus confestim in carcerem detrudatur, & tùm aliis pœnis, tùm pœna circulari (quod est in capitulo omnes circumire, & genibus flexis nudatum tergum verberandum præbere) semèl in hebdomada per mensem plectatur. 4. Furtum pecuniæ, vel rei grauioris, & notabilis a senioribus monasterii iudicandæ. 5. Falsificatio literarum, aut sigilli Abbatis Generalis, aut seniorũ Assistentium, aut Visitatorum, Procuratoris generalis, aut etiam Visitatoris Prouincialis, aut deniq; proprii Superioris, vel adulterini sigilli usus. 6. Vulneratio grauis cuiuscumq; fratris, estq; qui vulnerauit, excõmunicatus excommunicatione reseruata Abbati Generali. 7. Criminis cuiusuis à quouis fratre Cõgregationis

tionis admissi quibusuis extraneis facta revelatio, qua frater, aut Congregatio in infamiam, aut damnum aliquod incurrerit. 8. Apostasia à Congregatione. 9. Conatus transeundi à Congregationis arctitudine ad nostri Cisterciensis Ordinis mitiorem statum. 10. Castitatis cum altera persona opere commissa violatio, vel eiusdem violationis suspicio vehemens, cuius peccati conuictus per mensem ad minimum carcere conclusus ter quaque hebdomada ieiunet in pane, & aqua, & sexta quaque feria in capitulo coram omnibus cædatur verberibus, sitque ultimus omnium professorum, aut aliis pœnis gravioribus arbitrio Superioris plectatur. 11. Excitata, aut fota, aut consilio adiuta in monasterio, vel Congregatione discordia, & partialitas. 12. Propietatis crimen. 13. Ad impetrandum quoduis priuilegium contrà Constitutiones Congregationis adhibita contentio. 14. Quodcumque crimen capitale extremo supplicio in sæculo puniendum, qualia sunt sacrilegium, homicidium, aliaque huiusmodi, quibus infamiæ nota incurritur.

2. His grauissimis culpis, aliisque, quas ad idem genus pertinere Capitulum Generale definierit, inferantur aliquæ pœnarum, quæ sequuntur, arbitrio Superioris. Ad tempus, aùt in perpetuum ab ordinum sacrorum susceptione, aùt vsu suspendi. Ad aliquot annos, aut in perpetuum actiua, passiuaque voce priuari, virgis cædi, ad eamdemque pœnam repeti arbitrio Superioris; ad tempus, aut in perpetuum carcere constrictum teneri; pane, & aqua tantum vesci, aùt alio jejunio multari ad certum tempus, arbitrio Superioris; de gradu suo infrà omnes Clericos, si Clericus est, aùt infrà omnes Donatos, si Donatus est, deiici;

omni

omni officii administratione spoliari. Quibus accedant pœnæ in Regula præscriptæ.

3. Postremò decernimus, ut quibus consuetudo est culpam leuem admittere, pæna graui multentur; quibus mos est in grauem culpam labi, pœna grauiori coerceantur; qui denique culpa grauiori frequenter peccant, pœnam grauissimam luant. Atque ità pro culparum ingrauescentium ratione, pœnarum quoque grauitas augeatur. Vt autem calumniæ, falsæque accusationis occasio præcidatur, si quis aliquem alicuius prædictarum culparum apud Superiorem non simpliciter denunciando, sed accusando, & criminando insimulauerit, is nisi crimen, quod infert, legitimè probauerit, eiusdem criminis pœnam, iuxtà sacros Canones, cum infamia subeat.

4. *Vtatur ferro abscissionis*. Si quis in hac Congregatione incorrigibilis (quod auertat Deus) deprehensus fuerit, expelli ab ea non possit, nisi ab Abbate Generali de consensu sex Patrum in singulis Capitulis Generalibus ad hunc effectum eligendorum, & seruata forma Decreti SS. D. N. Innocent. XII. de Apostatis, & eiectis. Statuimus proindè, ùt in unoquoque monasterio carceres sint firmi ac muniti, in quos, qui aliis remediis sanari non possunt, mittantur, & includantur, ac in pœnitentia pane tantùm, & aqua vescentes per sex menses probentur; quibus completis, nisi resipiscant, è Congregatione ad formam præfati Decreti eiiciantur.

5. Crimina porrò, quibus aliquis incorrigibilis censendus est, præter ea, quæ in hoc capite descripta sunt, sint etiam sequentia. Primò, rebellio contrà Superioris mandatum, seù denegata Superiori obediẽtia.

tia. 2. falſa accuſatio, ſeù teſtimonium falſum. 3. Recurſus ad Tribunalia ſæcularia. 4. Conſpiratio contrà quemcumque Superiorem. 5. Scribentes libellos famoſos. 6. Periurium in iudicio. 7. Ludus à ſacris canonibus prohibitus. 8. Percuſſio quæcumque Superiorum. 9. Ingreſſus in monialium clauſtra ad malum finem. 10. Introductio mulierum intrà ſepta monaſterii ad malum finem. 11. Scribentes literas amatorias monialibus, aùt artem alchimiæ exercentes.

6. Si quis ergò in præfatis exceſſibus repetitis vicibus inciderit, inſtituatur pro prima vice contrà ipſum proceſſus, & per ſententiam puniatur. Si ſecundò in idem crimen, vel in aliud ex prædictis incurrerit, iterùm præuio proceſſu grauiùs multetur, & moneatur, ut ab huiuſmodi exceſſibus in futurum ſub pœna incorrigibilitatis, & eiectionis à Congregatione abſtineat. Quod ſi indurato in malum animo, tertiò iam peccauerit, proceſſu formato, & lata ſententia, in carcerem, ut ſuprà, detrudatur, & poſt ſex menſes, ſi nulla ſit ſpes emendationis, ad formam decreti præfati omninò expellatur.

7. Quo decreto tamen non prohibemus, quominùs Abbas Generalis ſecundùm priuilegia noſtra, propter aliquam grauem cauſam fratri, qui Congregationi magno damno ſit, cum Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio licentiam tranſeundi ad aliam religionem dare poſſit; ita tamen, ut hic tranſitus ſacris Canonibus non repugnet.

Si debeant iterùm recipi fratres exeuntes de monaſterio.

CAPUT XXIX.

1. QUI diſcedunt è Congregatione duorum ſunt generum, aùt enim fugitiui ſunt, aùt cum licentia dimiſſi. Ac de fugitiuis quidem, niſi intrà quinque dies redierint, ſivè habitum dimiſerint, ſivè non, aùt qui habitum dimiſerint, etiamſi ſtatim redeant, declaramus eos tanquam ſancti inſtituti deſertores, & apoſtatas ipſo facto excommunicatos excommunicatione maiori, à qua, niſi ab Abbate Generali, aùt de ejus ſpeciali mandato abſolui non poſſint. Qui ſupradicti omnes, cum redierint, carcere concluſi per quantum tempus Abbati Generali viſum fuerit, tot hebdomadis, quot abſuerint, ſingula jejunia panis, & aquæ, ſingulaſque flagellationes in capitulo ſubeant, tantumque tempus de illorum anterioritate profeſſionis detrahatur, quantum in apoſtaſia permanſerint. Si per menſem apoſtatæ fuerint, ſint perpetuò inhabiles ad quaſcumque dignitates, & gradus Congregationis. Si autem ante menſem reuertantur, voce activa, & paſſiva per decennium privati exiſtant. Quas pœnas Abbas Generalis pro ratione circumſtantiarum, & perſonæ poſſit augere, vel mitigare; præſertim verò, ſi quis ſponte ſua reverſus fuerit.

2. Quod ſi retento habitu ante quinque dies reverſi fuerint, quamquàm excommunicati cenſendi

non

non sunt, jejuniis, & verberibus acritèr plectantur, & tùm voce activa, & passiva, tùm ipso loco, & ordine, quem obtinent in monasterio, priventur Superioris monasterii arbitrio. Si ad apostasiam furtum rei majoris, aut aliud grave crimen accesserit, prætèr pœnas apostatis decretas, pro ratione facti graviùs puniantur. Quod si quis in apostasia fuerit ordinatus, aùt post incursam apostasiam in ea celebraverit, ab officii, quo abusus est, executione in perpetuum sit suspensus, nisi posteà mutata mente in omni virtute sic enituerit, ut ab ipso Capitulo Generali cum eo dispensandum videatur. Crimina, quæ ab apostata in apostasia fortè commissa fuerint, eadem pœna, qua si in monasterio perpetrata fuissent, vindicentur.

3. Quod ad alterum discedentium è Congregatione genus attinet, qui cum venia dimissus è Congregatione exierit, & ut ad aliam religionem transeat, si intrà tempus sibi præscriptum in obedientialibus literis eadem mente discedendi à Congregatione in aliquod monasterium Congregationis se contulerit, nequaquam recipiatur. Sin autem tempus ei præscriptum fuerit elapsum, agatur cum eo, sicut cum fugitivis, aùt apostatis agendum esse diximus. Qui propter gravissimam culpam in carcerē fuerit aliquando coniectus, ante Capitulum Generale non possit ad aliquam monasterii præfecturam, aut aliam maiorem dignitatem promoveri, nisi Abbas Generalis dispensaverit.

4. Qui accepta à Congregatione licentia transeundi ad aliam religionem, elapso tempore sibi præscripto, extrà Congregationem nihilominùs cum scandalo, tùm Congregationis, tùm laicorum vivit, nisi

monitus ad officium redierit, Superiores monasteriorum Congregationis loco illi viciniorum agant cum Ordinario, ut is carcere, aliisque pœnis legitimis juxtà sacri Concilii Tridentini decreta coerceatur. Quod si admonitus, ut suprà, redierit, patientia ei imponatur infrà zonam palmum descendens, sicut novitii utuntur, & eam per annum deferat, ultimus post omnes, voce activa, & passiva per trennium privatus. Quibus pœnis aliæ etiam addantur in Constitutionibus descriptæ, secundùm culpæ modum.

5. Si quis post apostasiam pœnitentia ductus, & ad Congregationem reverti cupiens ad aliquod ejus monasterium se contulerit, Superior ejus monasterii, dùm per literas consulit Abbatē Generalem, quid opus facto sit, apostatam loco separato ab omni aliorum commercio, & sermone segregatum contineat. Si verò animo non redeundi ad Congregationem ad aliquod ejus monasterium venerit, comprehensus in carcerem detrudatur, & cum eo agatur, ut de apostatis dictum est.

De pueris minori ætate, qualitèr corripiantur. Cap. XXX.

De Cellerario monasterii qualis sit.

CAPUT XXXI.

1. CELLERARIUS *monasterii &c.* In quoque monasterio Cellerarii electionem ad Superiorem ejus pertinere volumus, qui seniores suos in con-

consilium adhibens studeat, quam maximè poterit, ei fratrum munus hoc mandare, qui virtutibus ijs, quas S. Pater hic enumerat, sit exornatus. Qui autem electus fuerit, eam modestiam in omni parte officii sui adhibeat, eamque prudentiam, integritatem, sinceritatem, & religionem in omni re gerenda præstet, ut cum à sçcularibus moribus, ab omni avaritia, calliditate, fraude, mendacio, calumnia summè abhorreat, exemplo virtutis prosit omnibus, noceat nemini. Cujus rei curam præcipuam in Superiorum animis altissimè defixam esse cupimus, idque eis quam maximè commendamus.

2. *Curam gerat de omnibus &c.* Cellerarius extrà monasterium omnia temporalia administret, sintque ei curæ prædia quæque monasterii, reditus, census, creditæ, debitæque pecuniæ. Ejus officii sit emere, aut alio modo comparare, & in monasterium comportanda, vel convehenda curare quæcumque vel ad annonam, victum, & vestitum, vel ad alios quosuis usus monasterii necessaria sunt, ad præscriptum Superioris, cui quàm diligentissimè obediat.

3. *Animam suam custodiat &c.* Ne cura temporalium rerum sic obrui se sinat Cellerarius, ùt in spiritualibus langueat, cùm illæ his tanquam administræ ancillari debeant. Quarè det operam, ut quàm rarissimè absit à choro, & officio divino, à meditatione, & aliis exercitiis regularibus, quæ quidem illius officium non impediant.

4. *Sine jussione Abbatis &c.* In omnibus, quæ paulò majoris momenti erunt, ut verbi causa, in frugum, vini, olei, & alius cuiusuis annonæ in longum tempus reponendæ, & aliarum rerum maiorum compa-

randarum emptione, cum Superiore communicet. Non possit, nec alteri cuiquam, nec sibi ipsi communem cibum, aut potum mutare, vel augere, nisi de mandato Superioris. Quæ fratres sinè licentia in usus suos accipere non possunt, eadem nec ipse Cellerarius possit sibi.

5. *Nihil ducat negligendum &c.* Cellerarius computa, & rationes accepti, & expensi, itèm creditæ, debitæque pecuniæ quatèr in anno ostendat Superiori suo, ac sæpiùs, si jusserit. Ille autem cum senioribus monasterii horũ omnium rationem ineat,& subducat. Idemque Cellerarius hæc eadem proferat, cum Abbas Generalis, Visitatores generales, & Provinciales venerint in monasterium, visitandi causa. Similitèr si ab uno monasterio ad aliud migret, omnis administrationis suæ rationem reddat Superiori suo.

6. *Solatia ei dentur &c.* Si videbitur Superiori, liceat constituere Procuratorem sæcularem monasterii, hominem spectatæ probitatis, qui in negotiis extrà monasterium gerendis Cellerario sit adminiculo, à fratrum commercio, & aspectu ipso, quantum fieri poterit, seiunctus: ob eamque rem, ubi monasteria sunt in urbibus, extrà monasterium habitet. Ac si litigandum fuerit (quod quantùm fieri poterit, transactionibus, compromissis, & omni alio remedii genere, cedendo potiùs de jure nostro, quam omnia ad vivum resecando,caveatur) is in foro agat omnia, & cum Superiore monasterii communicet. Vtatur etiam Donatis Cellerarius, præsertim ad coemendas in diem res quasque necessarias. Eorum enim opera efficiet, ut rariùs sibi prodeundum sit è monasterio. Denique quantùm poterit plateas, mercatus, fora, tribuna-

lia,

lia, & loca quæque celebriora declinet, per Procuratorem, & Donatos, aut etiam alios potiùs agens, quæ illic agenda sunt; quamvis id interdùm à monasterii utilitate alienum esse videatur.

7. Non liceat Superiori monasterii, nedùm Cellerario litem ullam cuique intendere, nisi de consensu capituli monasterii. Ubi Cellerarius ad munus suum ritè agendum procurę instrumento indigebit, teneantur monasterii Vocales instrumento hujusmodi assensum prętare, in idque compellantur (si opus fuerit) à Superiore sub pœna excommunicationis sibi reservatæ. Non possit tamen Capitulum cujusuis monasterii procuram quamcumque generalem cuivis siuè Superiori locali, sivè subdito facere, excepto Cellerario pro exigendis dumtaxat redditibus monasterii. In omnibus verò negotiis, in quibus requiritur procura specialis, nonnisi pro tali determinato negotio fiat, numquam verò generalis sub pœna Superioribus privationis ab officio ipso facto incurrenda.

De ferramentis, vel rebus monasterii.

CAPUT XXXII.

1. SUBSTANTIA *monasterii &c.* Officialis quisque monasterii simùl, ac susceperit officium sibi mandatum, res suæ fidei commissas, facto earum inventario, accipiat, ùt cum deponet officium, aùt quandocumque Superiori visum fuerit, fides ejus in eis ritè conservandis, & reddendis appareat. Superior autem monasterii habeat omnia Officialium suorum inventaria separatim descripta, ut ea novis ministris,

& Officialibus tradat, & exactis eorum officiis repetat, ac diligentèr excutiat, nùm quid desit, aùt dissipatum sit, aùt etiam accesserit novi, vel instauratum fuerit.

2. Fiat in quoque monasterio inventarium omnium librorum ejus, & in prima pagina cujusvis libri scribatur nomen monasterii, cujus est. Scripturæ, & instrumenta omnia ad universam Congregationem pertinentia, qualia sunt Privilegia, Indulta, Bullæ, Exemptiones, Donationes rerum majorum Congregationi factæ, aliaque id genus, diligentissimè custodiantur ab ipso Abbate Generali in monasterio, in quo habitat, isque eorum reddat rationem Capitulo Generali. Copiæ autẽ authenticæ, & transumpta hujusmodi privilegiorum, & chartarum habeantur in quoque monasterio, ùt ubicumque opus fuerit, possint à nostris jura quæque, libertates, & prærogativæ Congregationis asseri, & defendi. Quæ autem scripturæ graviores ad unum aliquod monasterium Congregationis tantùm pertinent, eæ in illo monasterio serventur in capsa tribus diversis obserata clavibus, quarum una penès Superiorem monasterii sit, altera penès Suppriorem, tertia penès Cellerarium.

3. Iniungimus autem singulis Superioribus, ut accepti, & dati librum, itemque pecunias omnes in dicta capsa servent, & in ipso libro quatèr saltèm in anno acceptam, datamque pecuniam describant. Rationem præthereà dati, & expensi quatèr in anno ineant cum Cellerario.

4. Alium librum conficiant, in quo describantur fructus proventuum ex prædiis, vineis, armentis, & aliis extrà pecuniam numeratam, ex quo libro constet etiam, quidnam ex dictis fructibus pro usu monasterii

expen-

expensum sit, & quid venditum. Quorum omnium exactam rationẽ reddere teneantur Visitatoribus generalibus, & provincialibus in actu Visitationis. Contrafacientes si admoniti fuerint, & constet de corpore delicti, irremissibilitèr deponantur ab officiis, non solùm in actu visitationis, sed etiam extrà, de consensu tamen Abbatis Generalis, & nisi legitimam exceptionem afferant in contrarium. Præcipimus autem Visitatoribus Provincialibus, ùt invigilent super hujus decreti observantiam.

5. Constituat sibi Superior cujusque monasterii Secretarium, qui reliquas minoris momenti scripturas, & instrumenta monasterii asservet. Idemque, quæ in capitulo præcipua agentur, eorum acta diligentèr in codicem referat. Reliqua minora brevitèr perstringat, eaque omnia apud se habeat, & custodiat.

Si quid debeant Monachi proprium habere.

CAPUT XXXIII.

1. PRÆCIPUE *boc vitium &c.* Cùm abdicatio proprietatis, sicut & custodia castitatis, adeò sit annexa Regulę monachali, ùt contrà eam nec summus Pontifex (juxtà Canones, undè hæc ad verbum descripsimus) possit licentiam indulgere; nostrum profectò est hoc propietatis crimen sic exhorrescere, ut ea ipsa, quæ propietatis nullam partem attingunt, sed aditum ad eam parant, refugiamus, & decli-

declinemus; cùm præsertim ea non solùm paupertati, sed etiam aliis omnibus religionis, & sanctinoniæ partibus bellum indicat, atque adeò pestem, & perniciem inferat. Ad id autem efficiendum sancienda duximus, quæ sequuntur.

2. Qui monachus in proprietatis crimen lapsus esse deprehensus fuerit, cum aliis pœnis gravissimis puniatur, tùm monasterium pro carcere per annum habeat, ita ut ex eo pedem non efferat.

3. Singuli fratres initio cujusque mensis omnia sibi ad usum concessa monstrent, aut scripto significent Superiori, ut ipse, quæ supervacanea videntur, adimat, quæ necessaria, concedat, idque scriptum semel minimùm in anno fiat. Ac videat Superior, nè quis extrà fines sanctę paupertatis à Regula pręscriptæ ulla ex parte prodeat.

4. Superior monasterii quatèr minimùm in anno omnes cellulas, & omnia loca monasterii adiuncto sibi Suppriore, vel alio ex senioribus monasterii, de improviso perlustret, & excutiat, nè quid ullo loco desit, aut supervacuum sit, & ne quid contrà disciplinam admittatur. Eademque opera si quos animadverterit aliquarum rerum immoderata cupiditate teneri, nimioque studio aliquod retinere, aut amplecti; hujusmodi cupiditatum, & propensionum occasiones cautè, & prudentèr amputet, & excidat. Denique non patiatur, quemquam rem ullam apud se habere, quam is ipsi Superiori, quandocumque vel ipso nutu repetierit, non sit libentissimè traditurus. Volumus insuper, ut in die palmarum cujusque anni iidem Superiores excommunicationem cōtrà proprietarios, incendiarios &c. juxtà formulam in Rituali, & Ma-

nuali

nuali contentam fulminent, & publicent.

5. Quidquid à quoque fratrum fuerit in monasterium allatum, aût alicui donatione, legato, ab inteftato, vel quacumque juris difpofitione undecumq; obvenerit, id omne non in illius proprium, fed commune ftatim cenfeatur, nec ille in eo, vel poffidendo, vel utendo plus juris habeat, quam alius quivis frater, fit autem commune totius Congregationis. Liceatque Abbati Generali cum affenfu Seniorum Affiftentium, & Procuratoris generalis, proût ex ufu Congregationis effe in Domino judicaverit, id alicui monafterio, vel pluribus tribuere, nifi tamen donantium, vel teftantium, vel alitèr difponentium voluntas repugnet.

6. *Omnia verò neceffaria &c.* Quæ, cuique res concedi debeat, in arbitrio Superiorum fit; ita prorsùs, ut finè eorum permiffu, nè ufum quidem ullius quantulæcumque rei quifquam fibi arroget. Multò verò minus poffit de eo, quod in ufum fuum acceperit, difponere.

7. Concedendi cuique, quod opus eft, ea fervetur ratio, ut nihil cuiquam fupervacaneum permittatur, nihil neceffarium negetur; ut hac ratione omnis occafio præcidatur, ea, quibus quifque indiget, alia via, quam ex Superioris conceffione, fibi quærendi, fivè ea ad victum, fivè ad veftitum, fivè ad valetudinem, fivè ad fufcepti alicujus muneris ritè gerendi facultatem, aût alia ejufmodi pertineant. Qua in re miniftrorum charitas ità diligens fit, ut indigentium petitionem antevertat.

8. Si quis fibi aliqua re, fivè ad victum, fivè ad veftitum, fivè ad officium fuum, aut aliud quidvis opus

effe

esse existimaverit, primùm convertat se ad Deum, & rectum ea de re judicium precibus ab ea contendat. Deindè si rem Superiori patefaciendam duxerit, patefaciat in Domino, vel sermone, vel brevi scripto, nè fortè excidat ei è memoria. Quod cum fecerit, omni in Superiorem rejecta solicitudine; securus expectet otioso animo, quod ille censuerit, nec instet, sivè ad se, sivè ad alium res pertineat. Quicquid autem, re intellecta, fuerit ab illo statutum, id sinè dubio, & ad honorem Dei, & ad utilitatem suam accommodatiùs, ac meliùs fore sibi persuadeat.

9. Si quæ res alicui à Superiore suo denegata fuerit, is ab alio Superiore eam rem non petat, nisi quemadmodùm illius rei ab illo petitæ repulsam tulerit, & quamobrem tulerit, adjungat.

10. Transeuntes à monasterio in monasterium nihil omninò, vel minimum secum ferre audeant, non antè monstratum Superiori monasterii, à quo discedunt, & sibi ab eo nominatim concessum. Ne ipsis quidem Superioribus liceat pecuniam apud se habere, sed eam statim suo loco deponant. Præter Cellerarium nullus omninò fratrum, nisi in itinere fuerit, habeat, aut expendat tantillum pecuniæ, nisi de Superioris expressa licentia. Sed pecuniam undecumquè acceptam, ut primùm habuerit, tradat Superiori.

11. Postremò Superiores Congregationis universos, & singulos admonemus, & in visceribus Christi obsecramus, ne qua negligentia, dissimulatione, remissione, indulgentia, aùt etiam cupiditate committant, ut aliqua fictione, aùt interpretatione hujus vitæ communis, sanctissimæque paupertatis divi-

divinus splendor umquàm obsolescat, nec pestiferam consuetudinem ulla die in Congregationem illabi sinant, qua frater apud se, aùt apud alios ità aliquid habeat, ut si spectetur usus, & disponendi facultas, vera proprietas sit, & qui hanc fraudem admittit, verbo monachus, re proprietarius, & sæpè divitum, & abundantium in sæculo unus sit.

Si omnes æqualitèr debeant necessaria accipere. Cap. XXXIV.

De Septimanariis coquinæ.

CAPUT XXXV.

1. NULLUS *excusetur &c.* Omnes Sacerdotes, & Clerici per vices in coquinæ ministerio adjuvent Donatos ejus officii præcipuos ministros. Qui & ipsi per vices arbitrio Superioris, quantùm fieri poterit, inter ipsos mutandas ad coquinam adhibeantur.

2. Sacerdotum, & Clericorum munus in coquina exercendum è Rituali petatur. Sed & ipsos Superiores hortamur, ut cum per occupationes licebit, hoc ipso officio diligentèr obeundo, exemplum sanctæ humilitatis aliis præbere non graventur. In illorum autem officium nemo se interponat, nec in coquinam ingrediatur; eodemque modo in infirmitorium, & in cellas monasterii, quales sunt cellæ, penuaria, vinaria, vestiaria, medicamentaria, & aliæ

aliæ hujusmodi, nisi de licentia Superioris generatim, vel nominatim concessa, non liceat introire; nec cùm necessitas jusserit, nisi permissu eorum, qui his cellis, aùt receptaculis præsunt.

3. *Singulos biberes, & panem &c.* Mixti nomine Lectori mensæ, & septimanariis coquinæ omni tempore, concessi, quatuor ad summum panis uncias, & singulos vini scyphos intelligimus, nullo adhibito obsonio; diebus autem jejunii ecclesiastici ad summum duas uncias paulò antè lectionem sumendas.

De infirmis fratribus.

CAPUT XXXVI.

1. NE *aliquam negligentiam patiantur &c.* Superior monasterii fratres infirmos frequentèr invisat, & amantèr consoletur; majorem charitatem iis præstans, quam quæ patrum naturalium in filios esse solet. Ut, qui in morbum inciderit, de Superioris licentia in infirmitorium fuerit deductus, curet Infirmarius, ut quam primùm peccata Sacerdoti confiteatur, & ipsum ægrum, tùm ad confessionem, tùm ad sacram communionem hortetur. Videat etiam diligentèr, ut qui graviùs ægrotant, Extremæ Unctionis sacramento maturè muniantur.

2. Nullus æger medicum consulat, aùt ab eo remedium petat, nisi Superior nominatim permiserit. Infirmarius medicum prudentèr admoneat, ut cognita ratione morbi fratris cujusque, curationem, & remedia adhibenda non ægro, sed sibi separatim exponat.

ponat. Ægri, ut medicis suis spiritualibus ad animæ salutem, sic medicis corporalibus, & Infirmario ad salutem corporis sanctè obediant. Si ægri mensæ simùl accumbentes plures tribus fuerint, lectio non desit; eaque si fieri potest, per aliquem ex minùs infirmis facienda. Cùm quis ægrorum cum quovis licentiam loquendi habuerit, loquantur in ipso infirmitorio voce submissa.

3. *Balneorum usus &c.* Balneorum nomine intelligimus domestica balnea. Quæ quidem si in aliquo monasterio fuerint, permitti possint, externa autem minimè, nec ea cuiquam concedi possint, nisi à Capitulo Generali, aùt si periculum esset in mora, ab Abbate Generali. Ægri nè propter infirmitatem infrequentiùs utantur confessione, aùt communione, cùm potiùs earum præsidio frequentiùs quam sani muniri debeant.

De senibus, vel infantibus.

CAPUT XXXVII.

1. SENES etsi non tàm ætate, quàm corporis imbecillitate considerandi sint, sexagenarios tamen à regularium jejuniorum observantia, & à mensæ lectione omninò dispensamus, præberique eisdem carnes, si petierint, mandamus. Hujusmodi senum privilegio gaudere etiam decernimus, qui omninò debiles fuerint, si tales ab Abbate Generali judicati fuerint.

De hebdomadario Lectore.

CAPUT XXXVIII.

1. MENSIS *fratrum &c.* Ubi fuerit major multitudo fratrum, secunda mensa lectione non careat.

2. *Lectio deesse non debet &c.* Legatur ad mensam primò caput Bibliorum latinè, deindè vita Sanctorum, aùt certè alius liber spiritualis vulgari sermone scriptus, ut non solùm latinè scientium utilitati consulatur.

3. *Post missas, & communionem &c.* Ex his verbis occasionem nacti de sacra communione hæc statuimus. Donati decimo quinto quoque die, & festis primæ classis communicent, & frequentiùs, si voluerint, de licentia confessarii. Reliquos domesticos monasterii Superior hortetur, ut singulis mensibus confiteantur, & communicent, idque saltem quatèr in anno non liceat eis prætermittere.

4. Sacram communionem antecedat sacramentalis confessio peccatorum. Teneantur quique non Sacerdotes semèl in hebdomada confiteri, & communicare, die, videlicet, Dominico, & festis etiam primæ classis. Moneanturque Clerici, ut frequentiùs, ac saltèm semèl præter diem Dominicum confiteantur. Sacerdotes ter, aùt frequentiùs in hebdomada, bis certè non prætermittant. Qui Superioris permissu sacra communione interdùm abstinuerit, confessionem tamen constituto tempore faciendam

non

non prætermittat sine licentia Superioris.

5. Quod attinet ad casus reservatos, servetur decretum Clementis Octavi. Julium, vel summam julio æquivalentem furatum esse, in hac Congregatione peccatum mortale censeatur. Quarè juxtà dictum decretum casus Superiori reservatus esse possit. Minoris autem pecuniæ, vel rei furtum minimè; cum per id decretum ejus demùm furti peccatum reservari possit à Superiore, quod peccatum mortale est.

6. Nemo constituatur Confessarius, tùm fratrum, tùm sæcularium, nisi prævio examine approbatus, & habita in scriptis licentia, aùt à Visitatoribus generalibus, aùt provincialibus, aùt ab ipso Abbate Generali, aùt certè ab aliis eorũ mandato. Quibus Superior cujusq; Monasterii proponat Sacerdotes, quos ei muneri idoneos judicaverit. Si quo tamen casu inciderit, ut repentè confessarii monachorum, ac fratrum desint in monasterio, liceat Superiori ejus prævio examine probatos confessarios constituere, idque donec à Visitatoribus generalibus, vel à Visitatore provinciali, vel ab Abbate Generali approbentur, vel improbentur. Confessariis monachorum sic approbatis liceat, accedente Superioris monasterii licentia, quorumvis monasterii fratrum, itemque domesticorum sæcularium, & postulantium habitum Congregationis, ut primùm in monasterium admissi sunt, confessiones audire.

7. Superior monasterii fratri alicui confessarium habenti, alium specialem confessarium ad tempus aliquandò concedat, si petierit. Non liceat ulli nostrum alii cuiquam Sacerdoti extraneo confiteri, nisi

 in

in itinere, cum deest Confessarius Congregationis.

8. Hic autèm fratres Congregationis magnoperè hortamur, ut cum peccati morbo languentium animarum remedium confessione præsentiùs nullum sit, præter ordinarias confessiones bis in anno confessionem dimidii anni generalem faciant. In cujus rei gratiam Superiores monasterii casus omnes sibi reservatos, & potestatem ab eis absolvendi, quam habent, non bis quidem, sed semèl in anno confessariis impertiant.

9. Nullus ad publicum examen mittatur, nisi anteà, ut supra examinatus sit, & approbatus. Qui autem sine hujusmodi approbatione, & licentia, vel cum sola Episcopi, vel alterius ordinarii facultate sæculariũ confessiones audire præsumpserit, privationis vocis activæ, & passivæ, & perpetuæ inhabilitatis ad audiendas confessiones pœnam ipso facto incurrat.

10. Non possint confessarii, vel alii nostrorum negotia temporalia quorumlibet sæcularium procuranda, vel pertractanda suscipere, nisi re priùs cum Superiore communicata, & de ejus licentia.

De mensura ciborum.

C A P U T XXXIX.

1. DUO *cocta pulmentaria &c.* Communia cibaria Congregationis præter panem sint omne genus leguminum, olerum, fructuum arborum, & lacticiniorum, ovorum item, & piscium.

2. Iter facientes in jejuniis regularibus omninò dispen-

dispensamus. Diebus quibuscumque jeunii ecclesiastici, & toto Adventu ab ovis, & lacticiniis abstineatur eodem modo, quo in Quadragesima. In locis tamen olei penuria laborantibus, ubi sæcularibus in ipsa Quadragesima butyro pro oleo vesci licet; possit ijs temporibus Adventus, & jejuniorum butyrum pro oleo ad condiendos cibos dumtaxat, non in obsonium, aùt pulmentum adhiberi.

3. Pisces apponendi non exquisiti, aùt sumptuosi, sed vulgares, & viles sint, & quibus vesci solent pauperes, nè sumptuosæ lautitiæ indignitate sanctæ paupertatis decus pulcherrimum violetur. Piscium obsonii, non plus quinis unciis in singulos fratres apponatur, aut certè senis, jejunii tempore, nec ova, & pisces simùl apponantur, nec ova plura binis in singulos. Simplex sit, & minimè exquisitus apparatus ciborum.

4. *Panis libra una &c.* Panis cibarius sit, & communis. Hospitibus tamen, & ægrotis possit melior dari. Tantùm panis apponatur in mensa, quantùm necesse est, cum panis libra, quam Regula permittit, tanta sit, ut cuicumque homini sufficiat.

5. *Carnium verò quadrupedum &c.* Multò magis volatilium, quod ab ipsis iter facientibus arctissimè servetur, nisi propter eum morbum, qui in ipso monasterio licentiam vescendi carnibus mereretur. Itaquè sciat hæc Congregatio omni victu, cibatuque carnium cujuscumque generis sibi esse penitùs interdictum.

6. Præcipimus ergò, ne quis tàm in monasteriis, quàm in civitatibus, & locis, in quibus, vel propè quę, sita sunt monasteria, & in Grangiis, ac prædiis, vel à monasterio dependentibus, vel vicinis, palàm, vel

 furti-

furtivè carnes comedere præſumat, aut comedi permittat, niſi in caſibus, quos Regula, & Conſtitutiones, ſacrique Canones nominatim excipiunt. Superiores, qui contrà hoc decretum fecerint, pœnam ſuſpenſionis ab officio ad arbitrium Abbatis Generalis, aùt Viſitatoris provincialis, aùt etiam Viſitatorum generalium in actu Viſitationis incurrant. Monachi verò, qui in hoc deliquerint, priventur voce activa, & paſſiva. Donati verò, ſi carnes quoque manducaverint, vel paraverint carceri mancipentur per menſem ter in hebdomada eo durante in pane, & aqua jejunantes.

7. Prohibemus etiam, ne quis hujus à carnibus abſtinentiæ ullo unquàm tempore, vel modo, vel per ſe, vel per alium, directè, vel indirectè, ex toto, vel ex parte diſpenſationẽ petat. Qui fecerit, procuraverit, aùt propoſuerit, ipſo facto voce activa, & paſſiva privatus in perpetuum careat, & ad quæcumque Congregationis officia factus inhabilis, aliis prætereà gravibus pœnis arbitrio Abbatis Generalis irrogandis puniatur; non obſtantibus quibuſcumque conceſſionibus victus carnium à ſummis Pontificibus olim ordini noſtro Ciſtercienſi datis, quibus aliquis forſan in perniciem regularis obſervantiæ, qua hæc Congregatio utitur, abuti velit.

8. Donati eiſdem cibis utantur, quibus reliqua Congregatio, & ab Idibus Septembris uſque ad Paſcha in memoriam paſſionis acerbiſſimæ Domini noſtri Ieſu Chriſti, ſexta quaque feria jejunent; ſic tamen, ut liceat eis meridie refici, & ad veſperam aliquantulùm panis, & vini pro collatione ſumere. Omnium ſanorum fratrum monaſterii, tùm Superiorum, tùm

ſub-

ſubditorum ijdem prorsùs, & genere, & conditura, & quantitate cibi ſint, idemque panis, & vinum.

De menſura potus.

CAPUT XL.

1. HEMINAM *vini &c.* Quoniam parum conſtat, cujus menſuræ fuerit hæc hemina vini a Sancto Patre Benedicto in potum conſtituta, eam vini quantitatem exiſtimamus ſingulis eſſe apponendam, qua utpotè neceſſitati ſuffectura, in tota Congregatione hactenùs uſi ſumus. Vinum non meracum, ſed dilutum aqua menſis apponatur. Diluatur autem pro ratione acrimoniæ, ut generoſo vino plus aquæ miſceatur, vulgari minùs, arbitrio Superiorum. Apponatur etiam urceolus aquæ, ut poſſit qui voluerit dilutiùs bibere.

2. Quibus propter laborem, quo ſe fatigaverint, aùt propter naturalem conſtitutionem corporis menſura communis non ſuffecerit, Superior, cum id ita eſſe compererit, poſſit, quod deeſt ei menſuræ, quantùm neceſſitas, non quantùm intemperantia poſtulaverit, ſupplere; quod quidem ſi ad longum tempus concedendum ſit, adhibitis in conſilium ſenioribus, concedat. Quiſquis vino prorsùs abſtinere voluerit, id ſine licentia liberè poſſit, niſi Superior prohibuerit.

3. Scyphis, aùt pateris aliis, quàm fictilibus, aùt ligneis, utraque manu ori admovendis uti non liceat.

Nulli liceat extrà refectionis tempus, nec sanis extrà refectorium, nec infirmis extrà Infirmitorium bibere, nisi nominatim concessum fuerit, sanis quidem à Superiore, infirmis autem ab Infirmario.

Quibus horis oporteat reficere fratres.

CAPUT XLI.

1. IEIUNENT *usque ad Nonam &c.* Diebus jejuniorum, tùm hyeme, tùm æstate, preterquàm in quadragesima, fratres à Nona hora ante meridiem celebranda exeuntes ad refectorium accedant.

2. *In quadragesima verò &c.* In quadragesima verò cum Nona sic dicta fuerit antè meridiem, ut inter ipsam, & Vesperas hora antè meridiem dicendas, aliquantùm temporis interiectum sit, Vesperis absolutis ad refectionem eatur. Omni die jejunii regularis extrà Adventum in collatione serotina à Paschate ad 13. Septembris inclusivè antè, & ab hac die usque ad Pascha post Completorium sumenda, cum pane, qui uncias quatuor excedere non debet, singulis fratribus acetarium apponatur crudum, vel coctum, vel aliquis fructus coctus item, vel crudus, & nihil aliud, quod jejunio ecclesiastico incompatibile sit.

3. Dispensamus autem, ùt in festis tàm primæ Classis, quàm B. Mariæ Virginis, & ab Ecclesia præceptis, quæ extrà Adventum occurrerint. Itemque in Natalitiis sanctorum Mauri, & Placidi, & in festo omnium

omnium sanctorum monachorum propter eorum reverentiam non jejunetur.

4. Superiores locales teneantur singulis mensibus concedere suis monachis prandium, seù cænam in aula hospitum, ut aliquantisper ab asperitatibus jejuniorum, aliisque regularis vitæ oneribus allevientur.

5. Nullum cibi genus apponatur in secunda mensa, quod in priore appositum non fuerit. Qui fortè in mensa jure, vel vino effuso mantile suum fœdaverit, aùt alia quavis graviore imprudētia peccaverit, surgat, & pro ratione erroris Psalmum *De profundis*, vel *Miserere mei*, stans in loco suo voce submissa pronunciet.

6. Nullus fratrum priori mensæ sine licentia Superioris desit, præter Servitores, Ministros coquinæ, & Lectorem. Qui autem defuerint, obeant secundam mensam, ne tertiam addi unquam necessè sit. Nemo explicet mantile suum, aùt edere incipiat antè signum ab eo, qui præsidet, in refectorio datum, quod quidem post inchoatam lectionem dari debet. Nec rursùs peracta refectione quisquam complicet mantile suum, nisi præses signum dederit.

7. Nullus extrà refectorium, & refectionis horas quicquam cibi, vel potus capiat, nisi Superior nominatim permiserit. A Paschate ad festum S. Crucis in capite jejuniorum ante Completorium, reliquo verò tempore post Completorium cænetur.

Ut post Completorium nemo loquatur.

CAPUT XLII.

1. *OMNI tempore &c.* In oratorio, dormitorio, refectorio, claustris, & capitulo non solùm post Completorium, sed reliquo etiam omni tempore inviolabilis silentii lex servetur. Nec dispenset Superior, ùt in ijs locis silentium frangatur, nisi necessitas urgeat. Arctissimè etiam servetur silentium in toto monasterio à Completorio ad exitum à Prima diei sequentis, itemquè meridianæ quietis tempore, videlicet, à meridie usque ad Nonam. Aliis autem horis liceat de rebus necessariis breviter loqui. Sermonem autem longiorem habere, aùt extraneos alloqui sine licentia fas non sit. Dum horæ canonicæ celebrantur, silentium sit in toto monasterio, nec tùm nisi propter necessitatem, & submissa voce loqui liceat. Eadem lege, qua silentium indicitur, prohibetur etiam omnis strepitus in monasterio. Quarè omnibus horis silentii summa religione caveant fratres, ne quod opus faciant, quo strepitus, aùt fragor, aùt stridor excitetur.

De

De his, qui ad opus Dei, vel ad mensam tardè occurrunt.

CAPUT XLIII.

1. A*D horam divini officii &c.* Cùm officium Beatissimæ Virginis ad formam Breviarii monastici susceptum solis Nocturnis, & Vesperis officii majoris præcurrat, statuimus, ut qui in ejus officii Beatissimæ Virginis Nocturnis ad *Gloria Patri* primi Psalmi, qui post hymnum dicitur, aùt in diurnis horis ad *Gloria Patri* primi Psalmi, non adfuerit, aùt initio Completorii, cùm dicitur, *Adjutorium nostrum in nomine Domini*, defuerit, in negligentiæ pœnam non in locum suum, sed in eum, qui peccantibus in hoc genere constitutus est, toti choro conspicuus, se conferat, ibique stans moretur, donec Præses chori signo dato potestatem ei faciat aliis sese in ordine suo adiungendi. Qui in missæ celebratione occupatus, aùt aliàs concessu Superioris distentus ad divinum officium, aùt ad mensam in tempore adesse non potuerit, is statim sine ulla satisfactione locum suum petat.

2. *Usque ad secundam vicem corripiatur &c.* Hæ duæ castigationes sic fiant. Qui defuerit versui *Gloria Patri*, qui mensæ benedictionem antecedit, satisfaciat super genua, hoc est flexis genibus, & capite paulùm inclinato, donec surgendi signum det qui præest. Superior si tardiùs quàm supra constitutum est, in chorum venerit, accedat, & ipse ad locum negligen-

tibus

tibus deſtinatum, ibique terra digito contacta, non expectato aliquo ſigno rectà locum ſuum petat. Similitèr quocumque Superiore ſivè majori, ſivè locali tardè accedente ad refectorium, abſente Abbate Generali, necnon reſpectivè ad Superiores locales, Viſitatore provinciali, lector menſæ ceſſet à lectione, idemque Superior facta profunda inclinatione ante Crucem, ſivè imaginem rectà petat locum ſuum. Si quis dum in choro, capitulo, aut alio quocunque congregatorum fratrum cætu eſt opus habet ad breve tempus indè diſcedere, is ex ipſo loco ſuo ſe verſus eum, qui præeſt, inclinet. Qui autem diſcedere volet non reverſurus, genu flexo ante ipſum Præſidem, verbo, vel ſigno licentiam accipiat.

De his, qui excommunicantur quomodo ſatisfaciant Cap. XLIV.

De his, qui falluntur in oratorio.

C A P U T XLV.

1\. SIQUIS *dum pronunciat &c.* Quotiès quis in choro pſallens malè pronunciat, aut in incipiendo verſu præceps, aùt in finiendo tardus eſt, aùt aliud quidpiam incauta pronũtiatione levitèr peccat, totiès pro errore terrã manu tangens ſatisfaciat. Qui verò in Antiphona, aùt Pſalmo imponendo, aùt in alio quovis eorum, quæ choro audiente unus pronunciat, erraverit, oſculetur terram.

De his, qui in aliis quibuslibet rebus delinquunt.

C A P U T XLVI.

1\. ANTE *Cõgregationem ipſe ultrò ſatisfecerit, &c.* Ternis diebus ſingularum hebdomadarum, hoc eſt feria ſecunda, quinta, & ſabbato, niſi in feſtis primæ claſſis occurrerint, capitulum habeatur in quoque monaſterio ad emendandas, & recognoſcendas culpas, in quo ſervetur ordo, & ratio in Ritua-

li descripta. In eo capitulo unusquisque fratrum se de peccatis externis, quæ contrà Regulam, Constitutiones, vel præcepta Superioris admiserit, brevitèr, & apertè palàm ipse accuset, & pœnitentiam à Superiore indictam æquo animo accipiat, religiosèque subeat. Id, videlicet, menti S. P. Benedicti jubentis hoc loco Regulæ, ut ante Congregationem eatur ad satisfaciendum pro culpa, maximè consentaneum est. Possint etiam qui deliquerint, non expectato capitulo, continuò post admissum delictum apud Superiorem satisfacere.

2. Qui proclamatus fuerit, aùt seipsum proclamaverit, toto corpore humi prostratus iaceat, & iussus surgere profundè se inclinet, expectans indicendam pœnitentiam. Non prætermittatur officium fraternæ correctionis ab ipso domino præceptum, juxtà Sanctorum Patrum præscriptum in graviùs peccantes religiosè præstandum, quod hujusmodi est. Qui peccare fratrem animadvertit, opportunum tempus, & locum nactus, eum primò remotis arbitris secretò moneat, modum ad emendationem quàm maximè accommodatum adhibens. Si perstet ille in peccato, coram uno, aùt altero vocatis iterùm moneat; ut peccans eorum unà commonentium consentiente judicio, aùt etiam auctoritate moveatur, vel certè testimonio, si opus fuerit, convincatur. Quod si ne tùnc quidem vitium emendet, tùm sanè palàm in capitulo, vel apud Superiorem separatim eum deferat, ut qui ad monentium voces obsurduit, saltem pœnæ à Regula, vel Constitutionibus præscriptæ, vel arbitrio Superioris inferendæ acerbitate commotus expergesiat, & resipiscat. Sint autem, qui ad secundam moni-

monitionem adhibentur, Seniores, aùt alii virtute præſtantes, quorum conſentiens cum admonente judicium plùs habeat ponderis ad peccantem promovendum.

3. Nulli tamen Donatorum liceat nec extrà, nec intrà capitulum monachos choro addictos proclamare, nec eorum culpas in capitulo audire, ſed tales ſuas culpas in capitulo ſimpliciter fateantur, & ſtatim recedant.

4. Si compertum fuerit, aliqua peccata committi, magnum damnum monaſterio, aùt multis allatura, niſi celeritèr comprimantur, periculumque ſit in mora ſi monitionis fraternæ ratio, quam diximus, ſervetur, aùt ſpes fratris monitione corrigendi nulla appareat, prætermiſſa monitione res ad Superiorem deferatur; ſi tamen explorata fuerit. Qui monitionis officium præſtaturus erit, id magna cautione, prudentiaque faciat; præſertim ſi ætatis gravitas, aùt longi temporis in religione tranſacti auctoritas illi defuerit. Omni remota arrogantia, & indignatione rei ſuaptè natura moleſtæ aſperitatē ſumma manſuetudine, humilitate, & ſpiritu lenitatis, & charitatis planè fraternę temperet, atque condiat, conſiderans ſeipſum, nè & ipſe tentetur, & reprehendendi fratris initium à ſui reprehenſione ducens.

5. Pœnæ, aùt pœnitentiæ à Superiore monaſterii conſtituantur. In graviſſimis tamen, quales ſunt, quas deſcripſimus cap. 28. conſulat Viſitatorem provincialem, aut etiam Abbatem Generalem, qui de participatione ſuorum reſpectivè Conſiliariorum pœnam conſtituant: quod quidem de peccatis manifeſtis intelligi volumus.

6. Hujuſ-

6. Hujusmodi autem capitula, cùm de causis, & remediis vitiorum disserendi campum ingentem aperiant, eam occasionem Superior non amittat de manibus, sed opportunitatem oblatam ad admonendos suos diligenter arripiat.

De significanda hora operis Dei.

CAPUT XLVII.

1. TALI *solicito fratri injungat &c.* Sacristæ, vel alterius prudentis, & attenti fratris, cui Superior mandaverit, partes sint officii cujusque divini die, noctuque celebrandi signum pulsu tintinabuli dare, & fratres è somno tùm ante vigilias, tùm post quietem meridianam crepitaculi sonitu excitare. Sit autem Sacrista, si fieri poterit, ex ordine Sacerdotum, aut certè Diaconorum.

2. In qualibet sacristia capsula sit duabus clavibus obseranda, quarum una sit penès Superiorem, altera apud Sacristam. In ea reponantur omnes pecuniæ, quæ veniunt tùm pro missis celebrandis, tùm pro eleemosynis. Eodem tempore, quo dictæ pecuniæ extrahuntur, scribantur in libro, qui vulgò dicitur, *della cassa commune*. Invigilent autem Visitatores omnes, ut ista Constitutio omninò servetur. Quod si invenerint aliquem Superiorem in hoc deliquisse, eum suspendant ab officio per duos menses.

3. Sacrista Sanctorum reliquias quàm diligentissimè custodiat sub clave à Superiore monasterii tenenda, nec ulli, vel minima earum pars detur, nisi

ob

ob graviſſimam cauſam, & de Abbatis Generalis licentia. Cætera de ejus officio petantur è Rituali.

De opere manuum quotidiano.

CAPUT XLVIII.

1. OCCUPARI *debent fratres &c.* Viæ nihil operantium (inquit ſapiens) ſtratæ ſunt ſpinis, & multam malitiam docuit otioſitas. Quo circa luminum illorum rei monaſticæ SS. Baſilii, Benedicti, & Bernardi ſanctiſſimo exemplo invitati fratres quique Congregationis noſtræ, animo non ſolùm æquo, & libenti, ſed etiam alacri, atque avido, horis à regula conſtitutis in opus manuum diligenter incumbant; idque publicè in cætu aliorum, niſi propter gravem cauſam Superior alitèr juſſerit. Ad opus manuum à fratribus congregatis faciendum ii ſigno minoris alicujus tintinnabuli juſſu Superioris, aùt Supprioris dato convocati celeritèr, ſtudioſeque conveniant, niſi cui infirmitas corporis, aùt alia gravis cauſa juſtam excuſationem dederit.

2. In omni fratrum communi exercitatione, ſi fieri poterit, nunquam deſit pii alicujus libri vulgari ſermone ſcripti lectio clara voce diſtinctè facienda. Abſit autem, quantùm fieri poterit, omnis alia vox, ſuſurrus, & muſſitatio, ſummumque ſilentium ſervetur. Ex quo quantum decus exercitationi per ſe pulcherrimæ accedat, dici non poteſt. Nec tàm quod agunt fratres cogitent, quàm propter quod agunt, perpetuò memores cum S. Bernardo, illius verſus

Davi-

Davidici: *Omnis conſumationis vidi finem*.

3. De genere operis cujuſque tùm in cætu, tùm privatim faciendi conſtituat Superior. In primis autem videat, ut honeſtum ſit, & quo ſæculares ad vanitatem, aùt delicias abuti non poſſint. Donati labore manuum, continuootium tanquam hoſtem capitalem acritèr inſectentur. Nullus Donatorum literas legere, aùt pingere doceatur, nec ullam partem Grammaticas, aùt artis, ſcientiævè literariæ cujuſquam attingat; ſed in ſuo quiſque officio, & miniſterio ſumma, ſimpliciſſimaque humilitate diligentèr in Domino verſetur.

4. *Lectioni vacent*. Horas à regula lectioni aſſignatas fratres in cellula quiſque ſua ad lectionem librorum ſpiritualium conferant, aùt etiam, ſi voluerint, ad orationem. Quod ſi vel propter officia monaſterii, quibus fortè fuerint implicati, vel propter negotia ſibi à Superiore mandata, non poſſint, excuſati cenſeantur. Caveant autem nè ſpecie lectionis, aùt orationis languori ſe dent, vel obrepenti ſomno cedant, cùm ſe quantùm abditos hominibus, in conſpectu Dei eſſe ſciant, juxtà illud Pauli: *Omnia autem nuda, & aperta ſunt oculis ejus*, & tùm admiſſæ fraudis, tùm amiſſi temporis graves pœnas ei daturos. Ne autem id temporis quiſquam vagetur per monaſterium, ſeniorum deputatorum iiſdem horis monaſterium circumeuntium diligentia provideat. Libros ad facultatem, & captum ſuum accommodatos unuſquiſque à Superiore accipiat.

5. *Horis incompetentibus*. Horas incompetentes declaramus eſſe omnes horas divini officii, & ſilentii nocturni, hoc eſt, à Completorio ad Primam diei ſe-

quentis

quentis absolutam, itemque tempus meridianæ quieti æstate concessum.

De Quadragesimæ observatione.

CAPUT XLIX.

1\. ISTIS *diebus quadragesimæ &c.* Quadragesimę initium in hac Congregatione, quod ad ciborum abstinentiam attinet, secunda feria post Dominicam Quinquagesimæ sit. Adventus verò initium, prima Dominica Adventus.

De fratribus, qui longè ab oratorio laborant, aut in via sunt. Cap. L.

De fratribus, qui non satis longè proficiscuntur. Cap. LI.

De Oratorio monasterii.

CAPUT LII.

1\. EXPLETO *opere Dei &c.*. Absoluto quoque divino officio, antequàm signum detur exeundi ex oratorio; per spatium psalmi, *De profundis*, quiescatur; quo tempore qui fortè aliquid omiserit ex divino officio, suppleat.

2. Si quis fratrum post divinum opus expletum, tempore lectioni constituto mavult in oratorio præcari, liceat.

3. *Simpliciter intret, & oret &c.* Cùm oratio sit animæ sanctæ firmissimum præsidium, atque robur, & ut ait S. Augustinus, pœnitentiæ religionis laus tota, fratres nostros, etiam, atque etiam hortamur in Domino, ut S. Bernardum audientes studeant furari aliquandò se à semetipsis, & à propria quæsitione surripere, jaculari animos sæpè, & vibrare corda in id, quod suum est, & quod quantò naturaliùs, tantò suaviùs est. Hoc enim est, quod dicit Dominus *Vacate, & videte, quoniam ego sum Deus.* Nec verò dubium est, quin quo vehementiùs in hoc studium sanctissimum incumbent, hoc suavius jugum, & leviùs onus religionis sint reperturi; cùm iis contrà, apud quos oratio friget, religio sit *jugum illud ferreum* Moysis, & Zachariæ *plumbi talentum*, & onus prorsùs intolerabile.

De hospitibus suscipiendis.

CAPUT LIII.

1. MENSA hospitibus apponatur frugalis, & redolens temperantiam, & paupertatem religiosam, juxtà Constitutionem Clementis Octavi fel. record. absitque ab ea cibus omnis carnium. Qui verò carnes intrà Monasterii septa eis apposuerit, plectatur pœna Abbati Generali arbitraria. Hospitum mensæ, quantum fieri poterit, adhibeatur lectio,

quæ

quæ ſigno dato à Superiore, cum ei videbitur opportunum, deſinat.

2. *Non inquietent fratres &c.* Plus triduò non liceat hoſpites in monaſterio habere etiamſi ſint artifices, ſine conſenſu capituli monaſterii. Nec ad commune refectorium cum fratribus admittantur; niſi fortè Superior id eis propter aliquam inſignem conditionem, præſertim virtutis, & religionis, tribuendum cenſeat.

3. Monachis noſtris hoſpitibus, ſi ex aliena Provincia advènerint, ultrà diem, quo erunt in hoſpitio, apponatur in refectorio per octo dies, præter ea, quæ cæteris dabuntur, pitantia una, cum fructibus. Iis verò, qui ex eadem adveniunt, per tres dies id agatur, & utriſque per eoſdem dies jejuniorum regularium etiam diebus detur cœna in refectorio, ſervato tamen ſilentio.

4. Nullam ob cauſam liceat quemquam extraneum in monaſterium ad habitandum admittere; niſi fortè Abbas Generalis cum conſilio Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis, id alicui fundatori petenti propter gravem cauſam concedendum duxerit. Si quis extraneorum loca regularium monaſterii, qualia ſunt oratorium, capitulum, dormitorium, & refectorium viſere cupierit, id ei poſtulanti concedi poſſit. Nè tamen in ullam cellularum introducatur, niſi monito prius fratre, cujus eſt cellula. Nemo, niſi permiſſu Superioris ab extraneis conſilium petat.

5. *Hoſpitibus autem, cui non præcipitur &c.* Nemo, qui ad loquendum cum hoſpite, aùt extraneo fuerit adhibitus, quicquam eis enuntiet eorum, quæ geſta,

 aùt

aùt gerenda sunt in monasterio, nisi communia, & ad ædificationem opportuna. Similitèr neque Constitutiones, neque alia scripta ad Congregationis disciplinam, institutionem, confirmationem, aùt aliud ejusmodi pertinentia, nisi Superior nominatim permiserit, cum eis communicet.

Quod non debeat monachus literas, vel eulogia accipere.

CAPUT LIV.

1. SIBI *invicem literas, aùt eulogia &c.* Caput hoc regulæ de non mittendis, aùt accipiendis literis sine licentia Superioris, quàm arctissimè, sanctissimèque seruetur. Ac videat Superior literas utrasque, tùm acceptas, tùm mittendas; nisi à Superioribus superioris, aùt ad eos scriptæ fuerint. Literas cujusque sivè ad Abbatem Generalem, Assistentes, Visitatores generales, Procuratorem generalem, & Visitatores provinciales, sivè eorumdem Superiorum ad alios quoscumque directas, qui retinuerit, vel aperuerit, nisi ab eodem Abbate Generali, vel de ejus mandato, à nemine absolui possit.

2. Qui nisi de licentia Superioris sui ad alios, quàm Superioris Superiores literas scripserit, aùt ab aliis, quàm Superioris sui Superioribus missas legerit, locum suæ professionis pro prima vice ad tres menses, ad sex pro secunda privatus existat ultimo loco ponendus. Quod si jam tertiò peccaverit, voce activa,

&

& passiva per annum omninò careat. Qui verò carent voce activa, & passiva, pœnas luant cœdendo se flagellis in refectorio semel in hebdomada per mensem. Ut autem huic periculo occurratur, prohibemus ne quis literas à quoquam fratre sibi traditas, ùt det, aùt curet perferendas, accipiat, ut hoc officium illi præstet, nisi permissu Superioris.

3. Constituimus etiam, ut quæcumq; literæ Portario monasterii traditæ fuerint, eas ille nequaquàm ei det, cui inscriptæ sunt, ac ne significet quidem se accepisse, sed Superiori tantùm reddat. Si contrà fecerit jejunio unius diei panis, & aquæ puniatur. Eodemque modo quisquis frater literas cuicumque fratrum, vel sibi inscriptas extrà monasterium acceperit, eas cum pervenerit ad monasterium, Superiori det, alii prætereà nemini sub eadem pœna. Si quis monstratis Superiori literis, aliud quicquam eis adscripserit, graviter puniatur. Superior literas fratrum mittendas, cum legerit, ipse obsignet, seù sigillet, vel secretario suo tradat sigillandas. Literas porrò sic monasterii sigillo non munitas (si ad Subditos à quocumqne non Superiore destinentur) eis, quibus mittuntur dari omninò interdictum sit: sed eas cum Superiores acceperint ad Visitatores provinciales transmittant, & illi ad delinquentis scriptoris Superiorem remitti curent, eumdemque admoneant, ut transgressorem pœnis jam statutis, nulla excusatione admissa puniat, & coerceat. Ea simplicitate iisque titulis literæ quæque scribantur, qui in formula tradita in Rituali exponentur.

4. *Vel qualibet munuscula &c.* Quicquid mitti, vel donari cuivis fratrum à quavis persona contigerit, id

primùm tradatur Superiori. Cui liberum sit id cuicumque volverit, dare, & in quemcumque voluerit, usum conferre, tanquàm aliam quamvis rē monasterii. Quod si dandum censuerit ei fratri, in cujus gratiam donatum fuerit, ità det, aùt potiùs utendum concedat, ut contra communia instituta disciplinæ regularis hujus Congregationis nihil admittatur. Constitutio Clementis Octavi fel. recordat. *De largitione munerum* ad literam accuratissimè teneatur in Congregatione. Quæ quidem nobis, & ad Regulæ caput ritè servandum, & ad nos à tetro, pestiferoque vitio proprietatis vindicandos magno præsidio erit. Non liceat cuiquam, nec per se, nec per alterum, directè, vel indirectè quicquam ab ullo extraneo petere, nisi permissu Superioris.

De Vestimentis, & Calceamentis fratrum.

CAPUT LV.

1. DE *quarum rerum colore &c.* Vestimenta fratrum, & Congregationis omnia sint alba ex vili, & rudi panno, juxtà regulam. Ut in tota Congregatione eadem sit forma vestitus, nec varietati locus ullus detur, ejus forma in Rituali descripta in officio Præfecti vestiarii, ab omnibus eodem modo diligentèr, religiosèque servetur.

2. *Per singulos cucullam, & tunicam &c.* Cuculla cingulo ex eodem panno facto semper cinta sit, caputio superinducto.

3. Sca-

13. *Scapulare propter opera &c.* Scapulare propter opera concessum, tantùmque gestandū in opere manuum ex tela alba sit, habeatque Caputiolum assutum.

4. *Indumenta pedum pedules, & caligas &c.* Omnes monachi, & fratres hujus Congregationis, juxtà regulam S. P. Benedicti tàm in monasteriis, quàm extrà incedant calceati juxtà consuetudinem antiquissimam, & immemorabilem ordinis nostri Cisterciensis, & omnium aliarum Congregationum monasticarum. Adeòque teneantur Superiores singulorum monasteriorum in vigilia S. P. N. Bernardi quotannis tribuere suis monachis, & fratribus tibialium paria tria, par unum calceorum, & par crepidarum, & fæmoralium lineorum paria duo. Calcei autem sint nigri coloris, formâ simplices, sine omninò ocellis, sed clausi, coriaceo ligamine adstringendi, ac prominentiori calcaneo carentes; quibus autem pro toto anno par calceorum non sufficit, teneantur Superiores præfati de altero providere; quod idem dictum sit de tibialibus, & aliis ad vestitum spectantibus. Tibialia verò non permittantur, nisi ex panno albo communi, lana, vel tela, aùt crassiori filo. Caveant autem Superiores monasteriorum omninò, nè sub pœna depositionis ab officio tradant fratribus pecuniam, sed ipsas omninò res.

5. Possit, & pileus ad fovendum caput indigentibus à Superiore concedi sub caputio numquam detegendus, nisi loco ab arbitris remoto. Iter facturis hyeme fæmoralia lanea, si petierint, dentur. Iisdem Viatoribus Galeri albi simplicissimi dentur, & si voluerint, detur, & ipsis pallium ex panno albo vilissi-

 mo,

mo, absque collari, paulò infrà genua demissum, fibula, vel uncinulo suprà pectus adstrigendum, sudatoria etiam ex tela crassiore, nullo prorsùs opere adhibito; nunquam autem indusia, vel camisia, nisi in morbo, & cum licentia Superioris. Concedatur, & ipsis ocrearum usus, quæ tamen monasticam modestiam, & paupertatem redoleant. Pallio supradicto uti possit qui voluerit, in choro hyemis tempore à festo, scilicet, omnium sanctorum usque ad Pascha, dum dicuntur vigiliæ dumtaxat; & quotiès necessitas exegerit exeuntibus è monasterio uti galero liceat.

6. Ægrotis fratribus, & ex morbo decumbentibus pro camisia detur tunicula ex tenuiore, vel detrito panno, cum caputiolo assuto. In graviori autem morbo sub tunicula possit etiam camisia concedi. Non adhibeantur lectis ægrorum linteamina, nisi in gravioribus morbis. Puluinus tamen, sivè cervical tela alia contegatur.

7. Habitus Novitiorum Clericorum à Professorum habitu patientię infrà zonam palmum descendentis, in lineam rectam, distinguatur. Donati sine camisia, præter tunicam ad media circiter crura demissam, zonaque cingendam, femoralia, caligas, galerum, & pallium ad imam tunicam descendens (quæ omnia ex panno albo sint) calceos etiam habeant. In vestitu Novitiorum Donatorum panniculus sit tunicæ ante pectus assutus, quo à Donatis professis distinguantur.

8. *Deponenda in Vestiario &c.* Sit in quoque monasterio vestiarium vestimentis ad usum nostrum accommodatis instructum, è quo cum permissu Superio-

ris.

ris, quod cuique necessarium est, ad vestitum suppeditetur. Sint, & flagella, aùt disciplinæ, & cilicia. Quibus utrisque cum licentia Superioris uti cuique liceat.

De Mensa Abbatis.

CAPUT LVI.

1. MENSA *Abbatis &c.* Cùm ad disciplinæ conservationem permagni referat Superiores omnibus exercitiis cõmunibus monasterii adesse, suoque exemplo aliis ad omnes officii partes quasi calcar admovere; quod etiam illis ipsis Superioribus ne liberiore vivendi ratione (quæ humana infirmitas est) ad languorem, & desidiam sensim delabantur, utilissimum est, opere pretium duximus constituere, ut cujuscumque Superioris mensa in hac Congregatione cum fratribus in refectorio sit communis. Quod si interdùm contigerit, ut Superior cum hospitibus extrà refectorium cibum capiat (quod per quam raró sit) quantùm fieri poterit adjunctum sibi monachum semper habeat. Rectè etiam faciet, si nonnumquàm manens ipse in refectorio, duos, ubi multitudo conventus sinit, ad hospites mittat, ut cum ipsis accumbant.

De Artificibus monasterii.

CAPUT LVII.

1. ARTIFICES si sunt in monasterio &c. Cùm nihil sit operi divino præponendum, Superior cujusque monasterii, si quos habeat fratres alicujus artificii peritos, non facilè animum inducat eis ad artem suam factitandam, vacationem à choro dare, sed nè ab aliis quidem exercitiis ad divinum cultum pertinentibus. Nec hoc sibi fas esse existimet, nisi causa gravis id aliquandò postulet. Nullus fratrum artificum mittatur in Domum sæcularem, ut in ea quicquam operis faciat. Nullus librum, quem scripserit, edat, aùt edendum curet, nisi Capitulum Generale, aùt Abbas Generalis permiserit.

2. Hic porrò omnes hujus Congregationis Superiores, & inferiores admonitos esse volumus de observantia motus proprii fel. record. Urbani Octavi incipientis in suprema Pastoralis specula contrà Monetarios editi. Injungimus propterea omnibus Superioribus, ut invigilent, nè quis sub quovis prætextu, etiam medicinæ, artem Alchimiæ exerceat, sub pœna Superioribus depositionis, & perpetuæ inhabilitatis, Sacerdotibus perpetuæ infamiæ, cæteris autem perpetui carceris, seù etiam triremium. Declarantes supradictis pœnis subjectos esse, tàm ipsam artem, ut suprà, exercentes, quàm consulentes, participantes, permittentes, ac etiam reos hujus delicti non revelantes.

De disciplina suscipiendorum fratrum.

CAPUT LVIII.

1. NOUITER *veniens quis ad Conversionem &c.* Cùm Novitiorum accipiendorum, & instituendorum negotium, de quo in hoc capite agitur, tanti momenti sit, ut in eo Congregationum religiosarum summam verti experientia doceat (sunt enim Novitii Congregationis cujusque seminaria) nec sit ulla pars rei monasticæ, in quà majori periculo peccetur, non erit alienum instituto nostro de hac re, oblata occasione, paulò copiosiùs agere. Ita enim quæ sint in ea servanda, diligentiùs explicabitur, & definietur. Ut autem in hac tractatione ordo, & ex ordine perspicuitas sit, rem totam in quinque capita dividemus. Primum de impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus. Alterum de his, qui accedentes ad eam, & postulantes habitum sunt examinaturi, & de ipsâ ratione examinandi. Tertium de his, quæ ipsi, qui recepti sunt, facere debent antè susceptionem habitus. Quartum de loco, in quo habitu induendi sunt, & de tota disciplina Novitiatus eorum. Quintum deniquè de professione, & vitæ ratione post professionem tenenda.

De

De Impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus.

2. Impedimenta præcipua, quibus arceantur homines ab hac Congregatione, sunt undecim. Primum est, ætas major æquo, quod ità intelligatur. Si qui vult admitti in ordine Clericorum hujus Congregationis sit septemdecim annis expletis minor, aùt quadraginta quinque major. Si futurus Donatus sit viginti quinque annis minor, aùt quadraginta major. In qua tamen re, ut & in aliis impedimentis (sexto, nono, decimo, & undecimo exceptis) possit ab Abbate Generali interdùm cum Seniorum Assistentium, & Procuratoris generalis consilio, propter magnam causam, puta, virtutem, aùt scientiam &c. dispensari. Secundum impedimentum est; si quis hæreticus aliquandò fuerit, aùt de hæresi probabilitèr suspectus. Tertium, si schismaticus fuerit. 4. si Clericorum fratrum habitum petens ea irregularitate sit adstrictus, quæ nullam, aùt difficilem dispensationem admittat. 5. Si non sit è legitimo matrimonio natus. 6. Si ære alieno sit obstrictus, aùt si aliquarum personarnm egestati subvenire teneatur. 7. Si futurus Clericus linguę latinę sit imperitus. 8. Si qua ignominia notatus sit, præsertim in ipso loco, in quo habitum petit. 9. Si flagitiis, aùt sceleribus sit contaminatus. 10. Si corporis infirmitate laborat, quæ disciplinæ nostræ austeritatem diù ferre non posse videatur. 11. Si alterius Religionis habitum, vel ad modicum tempus gestaverit, & professio illorum, qui hoc ultimum impedimen-

dimentum reticuerint sit ipso jure irrita, & invalida.

3. Quibus de rebus si quis eorum, qui postulant habitum, interrogatus (id enim prætermittendum nunquàm est) vel in una aliqua mendacio fefellerit, cùm rei veritas posteà comperta fuerit, liceat in fraudis hujus pœnam, aùt nondùm professum missum facere, aut si jam professus est, Clericum quidem voce activa, & passiva in perpetuum privare, aùt etiam ordinibus sacris ei interdicere; Et si in undecimo impedimento revelando mendax repertus fuerit, sivè adhuc Novitius sit, sivè non, seù jam professionem emiserit, de Congregatione expellatur. Atque hoc decretum unicuique postulantium habitum, antequàm induatur, & iterùm antequàm professionem emittat, coram testibus legatur, nè quis excusandæ ignorantiæ relinquatur locus.

4. Nec verò desunt alia non contemnenda impedimenta cautè, & sagacitèr exploranda, quale est, si qui recipi vult, aliqua humana ratione, non divini honoris, aut animæ salutis studio mero adductus ad religionem se conferat; si deformis corpore suprà modum sit, si parum mentis compos, aùt fatuus esse videatur. In quibus omnibus considerandis, & expendendis cùm diligentia adhibita fuerit, quod instituto, & utilitati Congregationis magis congruere videbitur, nec charitati repugnabit, id sequendum erit.

De

De Postulantium habitum examinatione, & officio examinantium.

5. *Sicut ait Apostolus, probate spiritus &c.* Ut quis ad aliquod monasterium Congregationis accesserit, petens in fratrum numerum aggregari, Superior monasterii adiunctis sibi duobus, ijsque primis senioribus (nisi fortè alteruter postulanti propinquitate, aùt majore aliqua necessitudine, amicitiavè coniunctus sit, tùm enim proximum ab eo seniorem ad id negotium adhibere conveniet) interroget, & examinet hominem prudentèr investigans, nùm quæ prædictorum impedimenta habeat, nùm qua corporis, aùt animi conditione ad hujus Congregationis institutum requisita careat, quo spiritu humano, an divino feratur, an deniquè vitæ generi, & instituto Congregationis aptus sit.

6. Uideat pro ratione ordinis, in quem ille admitti petit, nùm qua dote, aùt qualitate ad eum ordinem necessaria destitutus sit. In Clericis futuris, quibus literis imbuti sint. In Donatis qua prudentia, consilio, & integritate, quibus etiam corporis viribus calleant. In omnibus deniquè, qua tùm corporis sanitate, tùm animi virtute, & religione sint præditi.

7. Poscat etiam ab eo literas testimoniales à duobus minimùm idoneis testibus subscriptas, quibus testatum fiat, ipsum, qui recipi petit natum è legitimo matrimonio, ære alieno non esse obstrictum, neque cujusquam administrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinorosum esse,

juxtà

juxtà Sixti V. fel. recordat. Constitutionem. Quod si ille hujusmodi literarum testimonium non habet, det operam, ut habeat. Caveat autem nè tàm in hac, quàm in alia omni re ad Novitiorum receptionem pertinente, contra præfatam Constitutionem, seù etiam alia summorum Pontificum decreta in aliquo delinquat.

8. Atque ùt animus, & ingenium postulantis certiùs, & exploratiùs cognoscatur, idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, ut cum diligentiùs per complures dies, sicut expedire judicaverit, examinet, eademque opera nostræ disciplinæ, atque instituti rationem edoceat, quid illi sit præstandum, aùt exercendum in monasterio, præsertim verò quid tolerandum, nihil reticens asperiorum, exponat. Quo intellecto, postulantis animus, aùt si satis habet roboris, in sententia, consilioque confirmetur, aùt si fluctuat, incæpto viribus majore prudentèr desistat.

9. Eodem tempore de ejus conditione, moribus, & anteacta vita, etiam ab extraneis, & longinquis, si opus sit, exquiratur. Advenæ, quibus tantùm expectandi facultas non est, citiùs recipi possint, arbitrio Superioris.

10. *Ergo si veniens perseveraverit &c.* Cùm in hac disquisitione tantùm temporis positum fuerit, quantùm ad explorandum, cognoscendumque hominem, ejusque conditiones Superior monasterii, & Seniores adjuncti satis esse judicaverint, nihilque fuerit inventùm, quamobrem aspernandus, aut reiiciendus esse videatur, tanquàm ad Congregationem minùs aptus; cum deniquè ea probitas, animique constantia in eo notata fuerit, ex qua perseveraturum eum in suscep-

to

to proposito facilè speretur; tùm sanè quærant iidem ex eo, qua mente, & voluntate sit: si perstet in sententia, idem Superior Abbatem Generalem, aùt Visitatorem provincialem commonefaciat, remque totam, ut evenerit, & suum, seniorumque adjunctorum judicium, nominibus subscriptis, perscribat. Abbas autem Generalis, vel Visitator provincialis cum voto suorum respectivè consiliariorum statuat de postulante recipi, nec ne debeat, proùt ad divinam gloriam, & bonum Congregationis magis conducere existimaverit.

Quid facere debeant Postulantes habitum, postquam admissi sunt, antè habitus susceptionem.

11. *Sit in cella hospitum &c.* Simùl atque Abbas Generalis, aùt Visitator provincialis literis ad se scriptis respondens eum, de quo agitur, recipere, vel missum facere jusserit, si quidem recipiendus est, mittatur quam primùm ab illius monasterii Superiore ad monasterium Novitiatus. Ubi in ipso suo vestitu, modesto tamen, & humilitati novi status suscipiendi consentaneo per aliquot dies, ut hospes sit. Quo tempore generalem confessionem peccatorum suorum faciat, & à Magistro Novitiorum rerum spiritualium, & cœlestium meditatione exerceatur; maximèque earum, quas is illi magis congruere judicaverit: sivè cogitatio fuerit inanissimæ vanitatis mundi fallacissimi, rerumque omnium caducarum, &

mor-

mortalium, sivè pœnarum, & suppliciorum sempiternorum peccantibus constitutorum, sivè quatuor rerum postremarum hominis, sivè passionis, & mortis acerbissimæ Domini Nostri Jesu Christi, sivè summarum utilitatum, uberrimorumque fructuum, qui percipiuntur ex instituto monastico, aùt aliorum id genus. Quæ Magister Novitiorum facilitati consulens tradat illi in capita distributa, ut ea minori negotio cogitatione verset. Idemque magister illius captui sese accommodans, descriptas, & dispositas horas, quibus quodque caput meditandum erit, assignet.

12. *Posteà autem sit in cella Novitiorum &c.* His diebus in hac exercitatione consumptis, cum progressus in omni virtute, maximèque humilitate faciendi spem dederit, induatur sanè in Domino habitu Novitiorum, & in eorum cella per annum sit. Vestes ejus, & si quid pecuniæ, aùt aliud suum attulerit, scribantur, & omnia usquè ad professionem ejus diligentèr asserventur, nisi fortè dùm Novitius est, aliquid eorum in ipsius usum insumi contigerit. Induantur Novitii in capitulo coram fratribus, adhibitis ceremoniis in Rituali descriptis. Atque hæc actio perscribatur in codice in eum usum comparato, adscripto die, mense, anno, nomine, cognomine, patria, diœcesi, & ætate Novitii; tempore etiam, quo in vestitu suo vixit in monasterio, deniquè nomine Superioris, à quo habitum acceperit.

Quonam in monasterio debent habitu indui, quidque facere debeant toto tempore novitiatus.

13. In quaque Provincia monasterium institutioni Novitiorum authoritate Apostolica destinatum sit: eòque postulantes habitum, quos accipere visum fuerit, è tota Provincia mittantur. Quoniam autem alendæ tantæ multitudini Novitiorum, quæ fortassè erit, vix sufficient facultates monasterii, Novitii pro impensis necessariis ad victum, & vestitum tempore novitiatus faciendis persolvant saltèm scuta sexaginta monetæ Romanæ; quod si propter eximias animi dotes Abbas Generalis cum aliquo postulantium dispensandum censuerit, aùt in toto, aùt in parte, dispensare liceat de suorum consiliariorum assensu. Cætera necessaria, quæcumque defuerint, à cæteris Provinciæ monasteriis pro rata parte, sicut ab Abbate Generali descriptum fuerit, conferantur.

14. Superior illius monasterii sit alter à Magistro Novitiorum; habeatque duos, aùt plures pro domus ratione vocis, & juris suffragandi participes monachos, eosdemque tùm firma corporis valitudine, tùm præstanti animi virtute præditos, quorum exemplo Novitii ad omnes officii partes accendantur. Accedant duo Donati professi, aùt plures, si multitudo

Novi-

Novitiorum postulet. Si tamen ex Novitiis aliqui Donati sint, quorum opera monasterio possit esse usui, satis sit unus Donatus professus.

15. Habeantur Novitii in propria cella, ad quam Professis, aliisque omnibus, nisi de Magistri permissu, juxtà Clementis Octavi fel. rec. decretum, omni aditu sit prorsùs interdictum, nec liceat Novitiis cum quoquam, ne brevitèr quidem, sermonem habere, nedùm usu, aùt familiaritate commisceri.

16. Prætermissis quæ de Novitiorum disciplina quàm plurima, maximique momenti præcepta tradi possunt, hìc brevitèr monemus, & hortamur, ut cùm in iis rectè, vel secùs instituendis salus, aùt pernicies omnis Congregationis posita sit, in hac potissimùm parte disciplinæ nostræ, quæ reliquas omnes continet, acri studio incumbatur, & qui dant Congregationi nomen, non remissa quadam, aùt languida ratione ad mediocritatem quandam officii informentur, sed forti, generosoque tyrocinio ad summam virtutem, & sanctimoniam instruantur. Ex qua institutione fiet, ut ii non solùm perfectissimam obedientiam præstent, purissimam castitatem servent, nudamque paupertatem amplectantur, sed etiam in omni vitæ parte ad Regulæ, & instituti normam accuratisimè dirigenda, semper animo excubantes cum omni sermone, voce, gestu, omnique corporis, animique motu summam modestiam, & humilitatem cum ardentissima charitate conjunctam ostendant, tùm ipsa mente, & cogitatione, quantùm per humanam infirmitatem licet, Deo continentèr adhæreant.

17. *Senior ei talis deputetur &c.* Ut ad genus

H 2 om-

genus virtutum Novitii rectè institui, & erudiri possint, maximum studium adhibeatur, ut ad officium Magistri Novitiorum is semper eligatur, in quo cum vitæ sanctitate docendi peritia, & cum authoritate, & gravitate comitas, & mansuetudo certet, ut tanto muneri rectè gerendo par esse possit. Quantum fructum ex orationibus suis percipiant Novitii, quamque utilitatem ex sacramentis consequantur, etiam ii, qui fortè Sacerdotes sunt, consideret, & scrutetur Magister, ut ex eo, quàm frequentèr eorum usum debeat eis concedere, certiùs colligat. Edoceat illos omnem animi sui sivè turbidum, sivè tranquillum statum, omnes molestias, tentationes, perturbationes, jucunditates etiam, & pacem spiritualem sibi patefacere, & eorum sensus, atque affectus intimos studeat penitùs pernoscere. Quod quidem ad eos rectè instituendos magno erit ei præsidio.

18. Colloqui cum extraneis, sivè propinqui, sivè alieni sint, aùt nunquàm, aùt perrarò, cũ gravis causa postulaverit, eis concedat, præsertim antè professionem; & cum concedet, vel ipse, vel alius ab eo missus colloquio intersit. In seipsis apud Magistrum accusandis humilitatem studiosè exerceant, omnique generi sanctæ mortificationis enixè operam dent. Liberè colloquendi inter ipsos consuetudinem, & solutam quandam familiaritatem minimè permittat, alium cum alio præcipua amicitia conjungi non sinat, nec eos çum professis quicquam commercii habere patiatur.

19. Alia quàm quæ ad eorum mores formandos, & ad disciplinam regularem pertinere judicio Magistri declaratum fuerit, nequè legant, nequè scribant.

Isque

Iſque ſciat, qua quiſque eorum lectione occupetur. Ut Pſalterium memoriæ mandent, curet. Corona monachali, niſi qui noſtri ordinis monaſtici profeſſi fuerint, uſquè ad profeſſionem careant. Sacerdotes ſæculares qualem habent, retineant.

20. Antè confectum annuæ probationis curricuculum nulli eorum liceat, nè ſub titulo quidem patrimonii, ad ordines promoveri, nec Abbas Generalis poſſit in hoc diſpenſare. Ad profeſſionem admittendus duobus menſibus antè profeſſionem omni rerum ſuarum cura, & adminiſtratione ſe prorsùs expediat. Cùm de bonis ſuis antè profeſſionem diſpoſituri erunt, nihil illis, ne nutu quidem, ſignificetur, quo libertas eorum in hac diſpoſitione facienda tantulùm poſſit impediri. Si quam renunciationem facturi erunt, aùt aliquid dare Congregationi in animo habebunt, caveatur nè quid contrà ſacri Concilii Tridentini decreta fiat.

21. Antè omnia quicquid eſt in eorum Regulis (quibus eorum officium latiùs explicatur) quàm diligentiſſimè ſervare ſtudeant, eaſque tùm privatim ſinguli crebrò legant, tùm ſingulis menſibus univerſi magna voce recitandas audiant: & quid minus obſervent, inquirant, ac ſe corrigant.

22. *Si non potes, liber diſcede &c.* Si quis eorum dimittendus erit, id magna cautione adhibita pruden tèr fiat, ùt ea res, nequè dimiſſi animæ, aùt famæ, nequè Congregationis exiſtimationi, detrimento ſit. Cur dimitti debeant, hæ potiſſimùm cauſæ ſint: ſi quis ingenio, aùt natura ſit ad aliquod votorum præſtandum perdifficili: ſi pertinaci, ſuperbo, aùt elato ingenio ſit: ſi diuturna gravitèr peccandi conſuetudo

ejus animæ, quasi callum obduxerit: si moribus iis sit, quibus Congregationis concordia, & tranquillitas turbari, aùt infirmiores ad peccandum impelli facilè possint: si deniquè nostræ Congregationis instituto minimè congruere videatur. Restituantur ei quæcumque attulerit, excepto quod in ejus ipsius usum fortè consumptùm fuerit, aùt si quid fortè Congregationi legitimè dederit. Quod tamen ipsum restituendum; necne, sit, judicet Abbas Generalis, aùt Visitator provincialis.

23. Magister Novitiorum causas, cur aliquis ex sibi creditis Novitiis dimitti debeat, Superiori locali patefaciat, qui deindè postquam omnia suis vocalibus monasterii participaverit, Abbatem Generalem, seù Visitatorem provincialem respectivè admoneat, & horum alter, quid opus sit facto, cum suorum deputatorum consilio definiat. Quod si Novitius spontè sua velit discedere, Magister nè sit molestus in eo retinendo; tantùm cohortationem benignam adhibeat, & preces ad Deum pro eo. Si quis cùm semèl dimissus fuerit, aùt spontè sua discesserit, denuò recipi petat, quæratur de eo per literas, si fieri potest, ex eo ipso monasterio, quod reliquit: & si denuò admitti ad habitum censeatur, cum eo agatur, ac si tunc primò recipiendus esset.

De Professione, & post eam agendis.

24. *Tunc suscipiatur in Congregatione &c.* Decurso probationis, aùt novitiatus annuo spatio, nullus ad professionem admittatur, nisi per vocum pluralitatem

eorum

eorum, qui sunt in monasterio, vocalium, accedente Magistri voce (cui potissimum haberi ratio debet) approbatus. Quæ approbatio post decimum mensem novitiatus omninò fiat. Cùm igitur ex pluralitate vocum constitutum fuerit, admittendum esse ad professionem Novitium, admoneatur de re tota Abbas Generalis, aùt Visitator provincialis, deque suffragiorum numero, quæ in id convenerint. Qui rem diligentèr examinatam, momentoque suo ponderatam communicet cum suis respectivè Consiliariis, & de eorum voto statuat in Domino quid agi debeat. Admissurus autem Novitium ad professionem, ea ceremonia vel ipse defungatur, vel alteri, qui nomine suo defungatur, mandet: idque in eodem illo monasterio, in quo ille probationis curriculum confecit.

25. Novitii à capitulo monasterii, aùt ab Abbate Generali, aùt Visitatore provinciali respectivè approbati, poterunt ad professionem admitti tempore Capituli Generalis, ex commissione tamen alterius supradictorum.

26. *Suscipiendus autem in oratorio &c.* Professionis faciendæ ratio erit, ut in Ecclesia coram Abbate Generali, aùt Visitatore provinciali, aùt alio ab altero eorum delegato, cæterisque fratribus præsentibus Novitius ritu, & formula præscripta votum emittat his verbis.

In nomine Domini nostri Jesu Christi: Amen. Anno à Nativitate ejusdem N. die N. Mensis N. Ego frater N. cognominatus in sæculo N. Clericus, vel Donatus, de tali loco, & Diœcesi, promitto stabilitatem meam, & conversionem morum meorum, & obedientiam secundùm Regulam S. Benedicti, & Constitu-

tiones Congregationis Monachorum Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis, coram Deo, & omnibus sanctis ejus; quorum reliquiæ habentur in hoc loco constructo in honorem Sancti N. In præsentia D.N. Abbatis Generalis, vel Visitatoris provincialis, vel Abbatis, aùt Prioris talis. Ego frater N. à Sancto N. manu propria. ✠

27. Hanc autem formulam professurus ipse, si potest, sua manu scribat, ùt est in Regula. Idemque post in libro ad eum usum comparato iterùm scribat, & subscribat. Qui liber, professionum liber appellandus diligentèr asservetur, eique, si qua controversia inciderit, plena fides adhibeatur. Post professionem nouus professus eidem Magistro, eidemque disciplinæ, toto proximo triennio subsit, aùt certè ad aliquod Professorium authoritate Apostolica, vel jam deputatum, vel deputandum, ad complendum triennium mittatur, ibi eodem modo, quo suprà educandus, & literis imbuendus ad arbitrium Superiorum. Eodemque tempore nec activam, nec passivam vocem habeat, nec promoveatur ad sacros ordines, nisi fortè Abbati Generali, seniores Assistentes, & Procuratorem generalem in consilium adhibenti virtus, aùt ætas alicuius persuaserit, ut cum eo dispenset. Hoc triennio peracto, aùt antè (si fortè propter ætatem sacris ordinibus suscipiendis sufficientem cum eo, ut suprà, dispensatum fuerit) poterit Abbas Generalis de suorum Consiliariorum voto nouum professum ad aliquod aliud monasterium destinare.

28. Donati quatuor, aùt sex menses in eodem monasterio, in quo recepti sunt, pedem non efferentes sè monasterio, ad obedientiam, devotionem, labo-

rem,

rem, & reliqua necessaria informentur, ac doceantur. Anno probationis Donati confecto, Superior monasterii cum consilio Seniorum, si dignum judicat, qui ad professionem admittatur, cum Abbate Generali, aut Visitatore provinciali per literas consulto facultatem acceperit, eum tandem ad professionem forma in Rituali præscripta admittat. Isque dum in Congregatione perseverat, castitatem, paupertatem, & obedientiam servare teneatur.

29. Donati post omnes monachos ultimum locum semper teneant; seorsùm autem à monachis cibum capiant. Itaquè vel extrà refectorium capiant, vel in refectorio antè primam mensam, vel etiam in secunda mensa separati à monachis.

30. Si quis eorum recipi petat ad solemnem professionem, non immutato habitu, prævio probationis anno admittatur, dummodò per decennium laudabiliter in Congregatione vixerit, vel post quinquennium, si cum eo Abbas Generalis de suorum Consiliariorum consensu dispensaverit. Quod si hujusmodi Donati admissi ad annum probationis pro emittenda solemni professione in habitu Donatorum decem mensibus elapsis à capitulo monasterii non acceptentur ad dictam solemnem professionem, remanere possint ut prius in habitu Donatorum simplicium; Si verò acceptentur ad professionem solemnem, eam extrà missarum solemnia, nec ad altare majus, sed in aliquo sacello emittere debent, cum ceremoniis tamen, & orationibus, quæ in Clericorum professione præscribuntur, sed sine cantu.

31. Ut verò Donati vitæ activæ, in qua potissimùm versantur, operam majori studio, & alacritate

na-

navent, sciant, se omnium bonorum spiritualium totius Congregationis, & omnium Indulgentiarum, & remissionum peccatorum Congregationi concessarum esse participes. Insuper Donatis hujusmodi solemnitèr tamen tantùm professis, quotiescumque per obedientiales Superiorum literas è monasterio ad monasterium demigrant, detur viaticum, sicuti datur aliis monachis; dummodò habeant à capitulo monasterii, à quo discedunt, fidem de bonis moribus anteactæ vitæ, & non alio modo.

32. Quod si quis eorum alicui graviori vitio addictus fuerit, aùt etiam exemplo malo noceat aliis, agatur cum eo, sicut in Regula præscriptum est, tandemque si incorrigibilis sit, expellatur. Quod de Donatis solemnitèr professis intelligatur. Donati verò non solemnitèr professi, habita rationabili causa ab Abbate Generali, vel etiam Visitatori provinciali de suorum respectivè consiliariorum consensu approbanda, expelli possint..

De filiis nobilium, vel pauperum, qui offeruntur.

CAPUT LIX.

1. SI *ipse puer minori ætate est &c.* Cùm superiori capite cautum sit, nè quis ad nostræ Congregationis novitiatum sinè Abbatis Generalis dispensatione admittatur, qui decimum septimum ætatis annum non expleuerit, nullus huic capiti Regulæ locus relinquitur.

De

De Sacerdotibus, qui voluerint in monasterio habitare.

CAPUT LX.

1. CONCEDATUR *ei tamen &c.* Sacerdos sæcularis, qui petierit, ad nostræ Congregationis novitiatum, tandemque solemnem professionem admitti possit. Isque in novitiatu ob reverentiam Sacerdotii cæteros Novitios ordine antecedat; quod tamen in eorum, qui antè ipsum recepti sunt, cùm ad Presbyteratum promoti fuerint, præjudicium non sit.

De monachis peregrinis qualitèr suscipiantur.

CAPUT LXI.

1. MULTI sæpè, & ij magna ex parte, non ratione, & consilio ducti, sed inconstantia, tanquam æstu, & tempestate quadam abrepti, sua relictaReligione,ad alienam transire conantur.In qua cùm idem levitatis morbus eos persequatur, fit, ut non solùm quietis expertes ipsi sint, sed etiam contagione quadam, aliis turbas, & molestias afferant. Ut autem semper ab hoc malo Congregatio nostra servetur

tur immunis, decernimus, quod alterius Religionis professi (nostra Cisterciensi excepta) nullo modo inter nos recipi possint, sitque illis omninò ad nos aditus interdictus. Si quis autem ex Ordine nostro Cisterciensi admitti petierit, nisi cum dispensatione Abbatis Generalis non admittatur.

De Sacerdotibus monasterii.

CAPUT LXII.

1. DE *suis eligat, qui dignus sit &c.* Abbatis Generalis, aùt certè Visitatoris provincialis sit ordinum suscipiendorum potestatem facere. Habeat tamen priùs à Superiore, & Senioribus monasterii bonum de vita, & moribus Ordinandi testimonium.

2. Quotiès quis erit in aliquo monasterio ordinandus, denuntietur id palàm in monasterii, cuius est, capitulo, ut si quis labem, aùt vitium ejus aliquod sciat, propter quod ordinari debere non videatur, indicet, non publicè quidèm, sed privatim Superiori, aùt uni alicui seniorum.

3. Exploretur etiam quantùm in literis, & doctrina profecerit, antequàm ad examen publicum mittatur, idque per idoneos, quibus Abbas Generalis, aùt Visitator provincialis id negotii dederit, qui rationem à Concilio Tridentino præscriptam teneant. Serventur etiam legitima temporum interstitia juxtà ipsum Concilium, nisi propter causam Abbas Generalis cum aliquo dispensandum censuerit.

4. Qui ad Subdiaconatum, & qui ad Presbyteratum

tum erunt promovendi, aliquot antè diebus ad arbitrium Superioris sui in rerum cœlestium sancta meditatione studiosiùs versentur. Moneaturque quisque ordinandorum uno antè mense, ad quem ordinem promovendus destinetur.

5. Qui per se, vel per alium dederit operam, ut ad quemcumque ordinem promoveatur, ei susceptione ordinum ad tempus arbitrio Superioris constituendum sit interdictum.

6. Celebretur missæ sacrificium ab omnibus Sacerdotibus ad Missalis monastici præscriptum. In missis solemnibus tot candelę accendantur, quot præscribuntur in Rituali lib. 1. cap. 21. num. 10. accendendæ ad Vesperas, & Tertiam. Rituum, & ceremoniarum in missis tùm majoribus, tùm minoribus servandarum ratio, qualis in Rituali describitur, tàm à Celebrante, quàm ab eo, qui ei inseruit, adhibeatur.

7. Ad Presbyteratum promoti nè antè celebrent, quàm ceremoniarum missæ totam rationem idonea meditatione percalleant. Studeant omnes Sacerdotes missæ ceremonias præscriptas adamussim, quàm religiosissimè servare. Ex quo studio summa in missa celebranda ceremoniarum consensio, & uniformitas omnium Sacerdotum Congregationis existat. Missam primam novus quisque Sacerdos sinè oblatione, patrino, & omninò sinè solemnitate celebret, & prorsùs, ut quævis alia privata missa quotidiè celebratur. Quotidiè quilibet Sacerdos, nisi fuerit impedimẽto aliquo detentus ab ipso Superiore approbando, celebret; non Sacerdos autẽ singulis diebus missam audiat. Semèl in hebdomada sit in arbitrio cujusq; Sacerdotis ob quamcumq; piam causam voluerit, missam dicere.

8. Missa

8. Missa conventualis pro Congregatione quotidiè in quoque monasterio celebretur. Pro anima cujusque fratris etiam Donati, cum in monasterio, cui adscriptus fuit, diem suum objerit, singuli Sacerdotes ejusdem monasterii ternas missas celebrent. In tota verò Congregatione, singulas. Clerici monasterii Psalterium semèl recitent: Donati *Pater noster*, & *Ave Maria* centies quinquagies dicant. Clerici, & Donati totius Cõgregationis persoluant Pater noster quinquies, & *Ave Maria* quinquagies. Cętera suffragia ad cujusq; arbitrium addantur. Pro Abbate verò Generali defuncto, itemque pro Superioribus majoribus, Visitatoribus provincialibus, cujusque monasterii Superioribus, itèm pro his, qui aliquandò Generalatus officio functi sunt, & etiam pro his, qui extrà monasterium diem suum obeunt, fiant suffragia prout in Rituali lib. 1. cap. 31. à num. 5.

9. Ut supradicta præstari possint, Superior monasterii, in quo quisque moritur, statim de ejus morte, quos oportuerit, commonefaciat. Pro aliquo fratre Congregationis de ea benemerito vita functo possit de mandato Superioris ad constituta suffragia aliquid adjungi.

10. Cùm pię liberalitati fundantium monasteria debeatur, ut eis tùm grata beneficii ab eis accepti recordatione, tùm omni pietatis officio, quam maximã gratiã referre studeamus, statuimus, ut cùm primùm alicujus beneficio monasterium aliquod ad hanc Congregationem accesserit, Abbas Generalis eam universam admoneat, ut à singulis Sacerdotibus pro fundatore sacrificium offeratur. Quilibet etiam Sacerdos celebrans, fundatoris monasterii, in quo cele-

brat,

brat, in *memento* semper recordetur.

11. Fundatores, parentes, fratres, sorores nostri in societatem meriti omnium bonorum operum, quæ divino munere in tota Congregatione fient, ab omnibus fratribus nostris recipiantur.

12. Missarum onera perpetua legatis, donationibus, aùt aliis quibusuis dispositionibus addita, nisi propter justam causam à Capitulo Generali, vel ab Abbate Generali de consensu Assistentium, & Procuratoris generalis expendendam, nec non decreti SS.D.N. Papæ Innoc. XII. servata forma, non accipiantur. Sed ne ea quidem, quæ ad tempus sunt, accipere liceat, si functionibus instituti nostri repugnent, aùt sinè gravi causa, cujus judicium penès Abbatem Generalem, aùt Visitatorem provincialem, cum Superiore monasterii in quo est, conjunctum sit.

13. In Ecclesiis nostris nemini extraneo concedatur sepultura, præterquàm id jus habentibus, & iis benefactoribus, quibus Abbas Generalis cum Seniorum Assistentium, & Procuratoris generalis consilio id tribuendum duxerit, quod quidem ille ob pias tantùm, maximique momenti causas faciat. Multò verò difficiliùs sepulturæ concedantur in iis Ecclesiis Congregationis, in quibus nemini adhuc à nostris concessæ sunt. Cumque sepelietur aliquis in Ecclesiis nostris, fiant omnia, ut in Rituali, exceptis Ecclesiis, in quibus alia consuetudo suscepta est. Nunquàm autem in sepulchro fratrum quisquam condatur, sed in alio separato, nec concedantur sepulturæ, quæ Ecclesiæ sint incommodo. Si aliquandò accidat, ut aliquis in Ecclesia nostra sepeliri expostulet, nec tẽpus patiatur

tur consulere Abbatem Generalem, liceat Superiori monasterii cum consensu capituli sui sepulturam quidem concedere, non tamen jus sepulturæ.

De ordine Congregationis.

CAPUT LXIII.

1. ORDINES *suos &c.* Post Abbatem Generalem omnes alios dignitate antecedentem, secundum locum obtineant Seniores Assistentes.

2. Post Assistentes, extrà Capitulum Generale, sequantur Visitatores provinciales, mox Visitatores generales, & deinde Procurator generalis, atque post hos Superiores locales, qui extrà monasteria professionis inter se loca tenebunt, in monasteriis verò, monasteriorum, quibus præsunt, ordinem servabunt. Ob prærogativam tamen actualis regiminis, quilibet Visitator provincialis in sua Provincia Visitatores provinciales cæteros, & Abbas, seù Prior in proprio monasterio, civitate, & oppido, in quibus monasteria sita sunt, cæteros alios Abbates, seù Priores respectivè precedent. In Capitulo autem Generali omnes prædicti servent ordinem, qui infrà, cùm de Capitulo Generali agetur, designabitur.

3. In quoque autem monasterio hic sit ordo. Secundus à Superiore sivè Abbas sit, sivè non, Abbas titularis, si aderit, cæteros antecedat, nisi cum Superior monasterii vel ultrà mensem abesse, vel mori, aùt deponi, aùt ad Capitulum Generale contigerit

acce-

accedere; tunc eorum Prior in Abbatiis, & Supprior in Prioratibus Abbates titulares quoſcumque reſpectivè præcedant. Poſt hunc, extrà cauſam prædictam; Si Superior Abbas fuerit, ſequatur Prior, ſi minus, Supprior, qui Prior in Abbatiis, & Supprior in Prioratibus, itemque Magiſter Novitiorum in proprio monaſterio cæteros inferiores præcedant, in alienis verò loca profeſſionis retineant. Sequantur deindè Sacerdotes, poſteà Clerici, & poſtremò Donati. Quorum omnium quiſque pro antiquitate temporis, quo profeſſus eſt, & in Congregationem adſcriptus fuit, Sacerdos inter Sacerdotes, Clericus inter Clericos, Donatus deniquè inter Donatos locum habeant.

4. Cùm autem plures eadem die in diverſis monaſteriis profeſſionem emiſerint; tunc qui primus illorum habitum ſuſceperit, cæteros præcedat; quod ſi etiam eadem die habitum ſuſceperint, præcedant inter ſe ſecundùm prioritatem monaſteriorum, in quibus induti fuerint.

5. *In ipſa appellatione nominum &c.* Hæc Congregatio, juxtà Breve Urbani Octavi fel. record. Monachorum reformatorum S. Bernardi ordinis Ciſtercienſis appelletur. Superior Congregationis ab omnibus Abbas Generalis, Pater, & Domnus vocetur, addito titulo Reverendiſſimi. Alii Superiores, ſivè Seniores Aſſiſtentes, ſivè Viſitatores generales, ſivè Procurator generalis, ſivè Viſitatores provinciales, Patres, Domni, & Admodum Reverendi dicantur, Patres quoque, Domni, & Admodum Reverendi appellentur à ſubditis Superiores ſingulorum monaſteriorum. Imò ſubditi univerſi teneantur

tur suos Superiores, sivè mediatos, sivè immediatos revereri Paternitatis appellatione, tùm in epistolis, tùm in familiari cum eis collocutione, iisdem pariter titulis Superiorum monasteriorum fruantur Abbates titulares, quicumque illi sint.

6. Priores in Abbatiis, Suppriores, ac Sacerdotes omnes inter se, & ab aliis Reverendi Domni appellentur. Clericos Domnos, & cæteros inferiores fratres tota Congregatio appellabit. Hac eadem titulorum diversitate utantur omnes in scribendis epistolis, proùt fusiùs iu Rituali.

7. Retineat quisque nomen suum proprium, si quidem fuerit alicujus Sancti nomen, cognomen deponat. Pro quo nomen alicujus Sancti præfixa præpositione, de, vel à, in sexto casu efferendum accipiat, idque à Superiore suo, quo tempore Congregationis habitum Novitius suscipit.

8. *Ubicumque autem sibi obviant fratres &c.* Cùm frater in fratrem inciderit, posterior ordine petat à priore benedictionem, & inclinato corpore caput humilitèr aperiat. Si verò Superior obviam factus fuerit, frater aliquantùm deflectens de via, converso ad eum vultu, profundè se inclinet.

De ordinando Abbate.

CAPUT LXIV.

1. IN *Abbatis ordinatione &c.* Electio tùm Abbatis Generalis, tùm aliorum quorumvis Superiorum in Capitulo Generali fiat modo separatim descripto

descripto. Ut autem honorum, & dignitatum cupiditati, omnique ambitioni, quantùm fieri poteſt, obſtruatur aditus, decernimus, ut ſi quis Abbatis Generalis, aùt aliam quamcumque dignitatem Congregationis, aùt aliam quamvis externam ambierit, aùt ut ea mandetur alteri cuivis conatum adhibuerit, is voce activa, & paſſiva in perpetuum careat, vel etiam graviori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quod ſi quis aliquem ei rei dare operam cognoverit, niſi quàm primùm deferat ad Capituli Generalis Præſidem, eadem pœna teneatur. Quæ tamen poſſit interdùm à Capitulo minui. Et in univerſum quiſquis aliquod officium, munus, ordinem, aùt gradum ſuperiorem in Congregatione, vel monaſterio ſtuduerit adipiſci, graves pœnas luat, ut ejus exemplo alii ſapiant, & huic teterrimæ peſti nullus ſit in Congregatione locus. Quod ſi quis contrà hoc decretum dignitatem, vel officium ambitum fuerit aſſequutus, is præter dictas pœnas, dignitate etiam, aùt officio adepto multetur, aùt iis fungi, quantùm in nobis ſit, prohibeatur. Nec contrà hanc Conſtitutionem unquàm diſpenſetur.

2. Cæterùm caveant omnes, nè beneficia eccleſiaſtica extrà Congregationem ambiant, procurent, & contrà Breve Apoſtolicum Alexandri Papæ Septimi fel. record. infrà has Conſtitutiones relatum obtineant. Tranſgreſſores pœnis in eodem Brevi contentis omninò coerceantur. Demùm noſtros omnes monemus, Capitulum Generale acceptaſſe Conſtitutiones Pauli Quinti fel. record. in fine hujus libri referendas, quibus præcipitur, ne quis ſub pœnis in eiſdem Conſtitutionibus expreſſis ad officia, & digni-

tates Congregationis promoveatur ob favorem, aùt literas commendatitias quarumcumque personarum, quarum Constitutionum observantiam, omnibus, & singulis nostris sub eisdem pœnis omninò indicimus.

3. Prohibemus etiam omnibus nostræ Congregationis monachis, nè in quibusuis Universitatibus, aùt aliis Theologorum Collegiis, vel alio pacto lauream doctoratus, in quacumque facultate etiam Theologica sine licentia expressa, & in scriptis habita Abbatis Generalis accipiant. Qui contrà fecerit, pœna Abbati Generali arbitraria plectatur.

4. Priores, ubi Prioratus tantùm, non Abbatiæ fuerint, habeant omnia privilegia, & jurisdictiones, quas Abbates; iis tantùm exceptis privilegiis, quæ Abbatibus per benedictionem conferuntur. Superioribus cujusq; monasterii ritè in Capitulo creatis liberam potestatem in monasteria, loca, & personas eorum fidei creditas, tàm in spiritualibus, quàm in temporalibus secundùm Regulam sanctissimi Patris Benedicti, & has Constitutiones damus; ut ex earum præscripto, regendi, gubernandi, coercendi, puniendique, qui sibi commissi fuerint, jus habeant.

5. *In notitiam Episcopi &c.* Cùm hæc Congregatio sit ab Episcoporum jurisdictione soluta, ac libera, Sanctæque Sedi Apostolicæ immediatè subsit, quotiescumq; quid extiterit in ea majoris potestatis authoritate constituendum, id non ad Episcopum, sed ad Abbatem Generalem referatur.

6. *Prudentèr, & cum charitate vitia amputet.* Superiores, ut in cujusque animo aliqua immoderatior cupiditas apparuerit, coerceant. Nec solum peccata

com-

commiſſa vindicent, ſed etiam, quod maius eſt, nè committantur, quàm maximè provideant. Itaquè ſi quem in cibo, aùt potu intemperantiorem animadverterint, ſi pigrum, aùt inertem, ſi nimis ſomno indulgentem, ſi veſtitus elegantioris, aùt aliarum deliciarum cupidum, ſi pertinacem, & ſui juris, aùt elationem animi præſeferentem, hæc omnia tanquàm ſpinas quaſdam ex eorum animis prudenter evellere ſtudeant, & malo naſcenti, quod corroboratum difficiliùs ſanaretur, ſolerti curatione tempeſtivè occurrant.

De Præpoſito monaſterii.

CAPUT LXV.

1. ORDINATIONEM *monaſterii ſui &c.* Prępoſiti, de quo hìc agitur, nomine, intelligatur à nobis in Abbatiis quidem Prior, in aliis verò monaſteriis Priorem pro Superiore habentibus Supprior, quē propter graviſſimas veriſſimaſq; cauſas, quas hìc S. Pater enumerat, ſicut & cęteros monaſterii officiales, à Superiore ſtatuimus eligendum. Tàm Supprioris igitur, quàm Cellerarii, & cæterorum omnium officialium monaſterii ceſſare cenſeatur officium, quotieſcumque Superior monaſterii noviter electus ſuas patentes in capitulo publicari fecerit. Superior verò cùm ex Capitulo Generali, aùt alitèr in monaſterium venerit, novos officiales conſtituat in Domino, aùt ſi magis expedire judicaverit, veteres

confirmet, aùt partem eorum cum consilio Seniorum suorum. Iisdemque Senioribus consultis eos, cùm opus fuerit, deponat. Quod tamen parcè, raròque faciat, propter graves causas.

2. Superior localis præcipuè in parvis monasteriis possit subditos renuentes obligare sub præcepto sanctæ obedientiæ ad exercenda officia ab ipso imposita, quando nulla adest in contrarium rationabilis causa, servata tamen forma Constitutionum circa hunc præcipiendi modum.

3. Nullus in Priorem in Abbatiis, vel in Suppriorem in Prioratibus eligatur, qui decem professionis annos, & ætatis triginta non habuerit; nisi specialis, & expressa accedat Abbatis Generalis dispensatio de consilio suorum Consultorum concedenda.

4. Quotiès propter mortem, iter necessarium, aùt aliam quamcumque causam monasterio Superior defuerit, Supprior in omni re vices ejus gerat, eamdemque obtineat authoritatem, tùm in spiritualibus, tùm in temporalibus usque ad ejus reditũ, vel alterius novi adventũ. Quę tamen Superior discedens observari jusserit, observentur. Ac si quod majoris mom̃eti negotium, absente Superiore, in monasterio inciderit, quantùm fieri poterit, ad reditũ illius integrum reservetur. In primis videat Supprior, nè quid contrà Superioris absentis voluntatem innovet, ùt fratribus obsequatur: aùt regularis disciplinæ severitatem, vel minimùm relaxet; sciens si fecerit, non impunè fore.

5. Supprior, Superiore monasterii etiam existente in monasterio, monachos, & fratres delinquentes ubicumquè invenerit, tùm admonere, tùm verbis corrigere non omittat, quod si peccantium aliquis illi sta-

tim

tim non obedierit, gravioris culpæ pœna puniatur ab ipſo Superiore.

De Oſtiario monaſterii.

CAPUT LXVI.

1. QUOTIES munera, aùt alia quævis extrà ordinem afferuntur in monaſterium, de iis Portarius Superiorem admoneat, literas etiam omnes ſibi traditas ei det. Quantùm fieri poterit, neminem ſilentii tempore in monaſterium intromittat. Cætera, quæ ad ejus officium pertinent, ſeparatim trademus ab eo ſtudiosè ſervanda.

2. *Cellam debet habere juxtà portam &c.* In ea cella ſit oratorium aliqua religioſa imagine ornatum, antè quam fratres prodeuntes, aùt redeuntes brevi ſaltem oratione, aùt actione gratiarum cum Deo agant. Sit ibidem tabula, in qua omnium monachorum, ac fratrum monaſterii nomina ordine deſcripta ſint. Noteturque quiſque prodiens è monaſterio per impagem exemptibilem, foramini, quod è regione nominis ejus in tabula ſit, ab ipſo cum egreditur, inſigendam, cum reverſus eſt, eximendam.

3. *Monaſterium autem &c.* Monaſteria in Congregatione poſthàc ædificanda ad exemplar deſcriptum ædificentur: & quæ jam ædificata ſunt, ad ejuſdem exemplaris formam, quantùm fieri poterit, revocentur. Quæ monaſteria plus damni, quàm commodi afferre Congregationi perſpicuum erit, ea ſolius Capituli Generalis judicio diſſolvi poſſint. Extruere, inſtaurare, aùt demoliri ædificia nulli monaſterii Superiori

periori liceat sinè consensu capituli ejusdem monasterii, adiuncta, si res majoris momenti sit, Abbatis Generalis, aùt Visitatoris provincialis concessione.

4. *Ut non sit necessitas monachis vagandi forás &c.* Propterea, quantùm fieri poterit, res quæque temporales monasterii per sæculares potiùs, & Donatos, quàm per monachos gerantur. Idque in emptione rerum monasterio necessariarum, ut suprà cap. 31. de Cellerario dictum est, præcipuè servari volumus.

5. *Quia omninò non expedit animabus eorum &c.* In hanc verissimam sententiam scitum est illud Abbatis Ioannis, quod aqua pisci est, id monasterium esse monacho; quarè ùt piscis extrà aquam positus vitam propagare non potest: sic nequè monachus extrà monasterium institutum vitæ religiosæ cursum facilè tenere. Itaque fratribus nostris exeundi è monasterio licentia quàm parcissimè detur. Ad eas tantùm processiones generales, & generatìm à locorum Ordinariis indictas eatur à nostris, ad quas cunctis Ordinibus religiosis sinè exceptione conveniri solet, sicut in festo Corporis Christi fit.

6. Si quis ex doctrina, quam vel antè, vel post ingressum Congregationis sibi comparaverit, Concionatoris muneri judicabitur idoneus, possit Superior, prævia Superiorum, ut de confessariis dictum est, approbatione, eum ad hoc officium, quamdiù, & quibus locis expedire judicaverit, adhibere, eique propterea laboris manuum immunitatem dare.

7. Prædicatores, cum ad monasterium redierint, exactam rationem eleemosynæ, quam ex concionibus perceperunt, reddere teneantur statim Superiori suo, qui

qui renitentes pœna condigna multare non negligat. Nullus localis Superior possit munus Prædicatoris exercere tempore Aduentus, & Quadragesimæ absque expressa licentia sui respectivè Visitatoris provincialis. Prædicatores præfatis temporibus concionantes, si aliis, quàm quadragesimalibus cibis indigent vesci, licentiam à Superiore locali petant. Nullus Prædicator approbetur ab Abbate Generali, vel Visitatore provinciali (penès quos tantummodò residet facultas approbandi Concionatores) nisi, qui per cursum integrũ studiis Philosophiæ, & sacræ Theologiæ incubuerit.

8. *Hanc autem regulam sæpiùs volumus in Congregatione legi &c.* Quotiescumque statutis diebus capitulum cujusque monasterii habetur, caput unum Regulæ, aùt saltem capitis longioris pars recitetur, quæ hoc signo ¶ ab alijs distinguitur, prætereàque diligenter lectitetur privatim à singulis. Quamobrém ejus exemplar singuli habeant.

9. Roget quisque Superiorem aliquotiès in anno, ut sibi pro ijs, quæ contrà Regulam, & Constitutiones commisit, àliquid pœnitentiæ irroget. Quod ei ne tàm facilè labatur in posterùm, non minimo præsidio erit.

De fratribus in via directis.

CAPUT LXVII.

1. FRATRES è monasterio Superioris permissu prodituri, eodemque die in monasterium reversuri, accipiant benedictionem à Superiore flexis genibus, capite inclinato, vel in ejus absentia à Suppriore, dummodò præsens non sit Abbas Generalis, vel Visitator provincialis; in horum siquidem alterius præsentia, penès hunc, non penès Superiorem localem est benedicere. Ipsi verò Superiores à nemine benedictionem accipiant. Si eodem die reversuri non erunt, accipiant benedictionem toto corpore humi prostrati. Qui ad aliud monasterium mittuntur, vel aliò, non nisi post longum tempus reversuri, in medio chori prostrati, nisi alitèr Superior jusserit, benedictionem accipiant.

2. Omnes in monasterium reversi, simul atque ingressi sunt, Superiorem localem, & non alium adeant, eodemque modo, quo benedictionem exituri acceperunt, ab eo tantùm iterùm accipiant.

3. Qui post quindecim dies revertuntur, si tempore divini officii monasterium ingrediuntur, & Superior choro adsit, post completum officium illud in medio chori prostrati, sicut in Regula præcipitur benedictionem accipiant.

4. Prodeuntes è monasterio Portarium admoneant, quò se conferant, & qua hora se sperent redituros.

ros. Fratres in itinere cùm aliquà transierint, ubi sit monasterium Congregationis, alibi quàm in monasterio diversari non possint, & ingressi Superiorem illicò conveniant benedictionem eodem modo, quo suprà, accepturi, ejusdemque monasterii Superiori, dùm illic morantur, non minus quàm proprii monachi, obediant, nec sinè ejus permissu quicquam agant cum extraneis. Habeant fratres in itinere literas Superioris sui commendatitias, alioquin non accipiendi, nisi ad pœnitentiam. Quod si quis in aliquod monasterium commorandi causa venerit, literas in eam sententiam scriptas afferat.

Si fratri impossibilia iniungantur. Cap. LXVIII.

Ut in monasterio non præsumat alter alterum defendere. Cap. LXIX.

Ut non præsumat quisquam aliquem passim cædere, aùt excommunicare.

CAPUT LXX.

1. UT in monasteriis nostris omni rixa, jurgioq; remoto, summa pax, & tranquillitas per-

perpetuò servetur, statuimus, ut si quis iratus alteri cuiquam se manus allaturum minatus fuerit, quamvis aliud nihil faciat, is sexta quaque feria mensis unius in solo pane, & aqua humi sedens in medio refectorii jejunet, ac se ipse verberibus cœdat. Quod si præter minas verborum, etiam pugnum, aùt baculum, aùt aliud quiduis quasi percussurus, illi intentaverit, quamvis non percutiat, eam pœnam duplicatam subeat. Si autem hoc in Superiorem admiserit, totos tres menses eadem pœna, aliisque pro rei gravitate adiungendis castigetur.

2. Si quis quemvis fratrem infenso animo percusserit, præter sententiam excommunicationis, quam ipso facto incurrit (à qua nisi per Abbatem Generalem, aùt Visitatorem provincialem, aùt cui potestas ab altero communicata fuerit, absolvi non queat) singulis capitulis unius mensis virgis cædatur, & singulis sextis feriis in pane, & aqua sedens humi, sicut dictum est, in medio refectorii jejunet. Quod si hinc gravior, & enormis læsio secuta fuerit, percussori conjecto in carcerem dictæ pœnæ prorogentur, sola Capituli Generalis, aùt Abbatis Generalis, aùt Visitatoris provincialis misericordia remittendæ. Eidemque pœnæ sit obnoxius quisquis Superiorem monasterii quamvis ictu levi malitiosè percusserit.

Ut

Ut obedientes ſint ſibi invicem fratres.

CAPUT LXXI.

1. SI *quis autem frater &c.* Cum quis à Superiore quavis de re quantumvis parva reprehenditur, ſtatim genu flexo, demiſſoque capite expectet, dùm Superior ipſi benedicat, ſurgendique ſignum det. Si verò animum ejus in ſe paululùm modò commotum eſſe ſenſerit, toto corpore proſtratus humi jaceat, nec antè ſurgat, quã ille juſſerit. Ac tùm inclinato corpore pœnitentiam imponendam expectet. Caveat autem, nè quantùmvis acerbè obiurgatus ullam vocem mittat, niſi interrogatus. Ac tùm ſumma modeſtia, & reverentia reſpondeat.

De zelo bono, quem debent habere monachi. Cap. LXXII.

De eo, quod non omnis obſervatio juſtitiæ in hac ſit regula conſtituta.

CAPUT LXXIII.

1. CUM nulla ſit in religione capitalior peſtis inertia, & languore animi, quo monachus oſcitans, & torpens in ſtudio pietatis dormitat, & quaſi

metam

metam perfectæ virtutis attigerit, de progressu faciendo in ejus curriculo nihil pensi habet, meritò sanè sanctus Pater Benedictus, cùm tyronibus militiæ spiritualis reliqua necessaria abundè subministrasset, huic etiam malo succurrendum sibi ratus, ejus in Regulæ suæ clausula remedium in primis salutare, præsentissimumque tradit. Id autem est, ut quanta virtute, quantaque religione, & sanctitate vitæ, tàm multi olim admirabiles monachi excelluerint, quàm submissi humilitate, prompti obedientia, placidi mansuetudine, patientes labore, strenui diligentia, austeri jejuniis, insomnes vigiliis, nudi paupertate, muti silentio, segregati solitudine, benefici charitate, puri castimonia, recti simplicitate, nivei innocentia, oratione deniquè, & rerum divinarum meditatione cælestes potiùs Angeli, quàm terreni homines extiterint, nos etiam, atque etiam consideremus, animoque contemplemur. Ea profectò cogitatio, nisi trunci, aùt stipites sumus, facilè torporem omnem nobis ex animo excutiet, acerrimosque stimulos ad virtutem admovebit. Quid enim præ illis sumus? Aùt cur nobis placeamus, quasi in virtute simus aliquid, cùm propè infinito intervallo ab illorum sanctimonia distemus? Quomodò autem virtutis præstantiam, ad quam illi per tot sudores, & contentiones, per tot dimicationes, & certamina assidua laboriosissimè pervenerunt, nos in otio ludibundi, aùt compressis manibus sedentes posse consequi speremus? Hoc igitur, fratres, antè oculos ponamus, hoc dies, & noctes assiduè meditemur. Et cum illos ex eodem, quo nos, lutos fictos fuisse, eamdemque naturæ imbecillitatem, quam nos, habuisse intelligamus, expergiscamur

mur aliquandò tandem hujus desidiæ somno, & veterno; exuamus hanc enervatam, muliebremque mollitiem, viriliter agamus, & confortentur corda nostra, accingamus lumbos nostros sicut viri: & divinæ benignitatis ope, non nostris viribus confisi, ad eamdem illam perfectionem animi, ac divinam sapientiam, & similitudinem cum Deo, tandemque ad eamdem beatæ immortalitatis omnibus bonis cumulatam, & redundantem arcem, ad quam illos videmus ascendisse, quamvis non æquis passibus, per eorum vestigia summa contentione curramus, eodem illo, qui nos benignè præventos in benedictionibus dulcedinis ad hunc gloriosissimum pulverem è mundi cœno vocavit, animos, & vires idoneas ministrante Deo, cui laus, & gloria in sæcula sæculorum. Amen.

DE CAPITULO GENERALI

In Congregatione Monachorum Reformatorum S. BERNARDI.

Unoquoque triennio celebrando.

UT Capituli Generalis celebrandi ratio (quam propter argumenti longitudinem, è capite tertio regulæ, ad quod pertinebat, in hunc locum consultò rejecimus) distinctè, & dilucidè tradatur, ejus descriptionem in certa capita partiemur. Primum, quo quæritur, quid sit Capitulum Generale, & quæ sit ejus potestas. 2. De iis, qui sunt ad Capitulum conventuri. 3. Quid observandum sit in unoquoque monasterio tempore Capituli. 4. De tempore, & loco celebrandi Capituli. 5 De eo, quod in primo consessu Capituli fieri convenit. 6. De electionibus in primo consessu faciendis. 7. De aliis electionibus in secundo consessu faciendis, & quæ sit Definitorii authoritas. 8. Qua ratione negotia in singulis consessibus tractanda sint. 9. De electione Abbatis Generalis. 10. De electione Seniorum Assistentium, & de Superiorum abdicatorum scrutinio. 11. De electione Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, Visitatorum provincialium, & aliorum cujusque monasterii Superiorum. 12. De ultimo consessu, & clausula Capituli.

Quid

Quid sit Capitulum Generale, & quæ ejus potestas.

CAPUT PRIMUM.

1. CAPITULUM Generale est primariorum Patrum Congregationis cœtus totum corpus Congregationis referens. Cùm enim fieri non possit, ut universa Congregatio in unum locum conveniat, dùm primarii Patres Congregationis de rebus ad utilitatem totius Congregationis spectantibus deliberaturi conveniunt, tota Congregatio convenire censetur.

2. Penès Capitulum Generale est summa potestas Congregationis, quippè cum ejus sit eligere, absolvere ipsum Abbatem Generalem, & alios quoscumque præcipuos Congregationis Officiales. Itèm sancire, & decernere arbitratu suo (debito tamen, & præscripto ritu) quæ à tota Congregatione servanda sunt. Deniquè de maximis quibusque rebus ad universam Congregationem pertinentibus constituere.

3. Sufficiat porrò ad ratificationem contractuum sola Capituli Generalis authoritas, nullo Notario super hoc requisito, & solo Capituli Secretario Notarii vices gerente. Quod si quæ difficultas circa hujusmodi contractuum validitatem suboriatur, possit Abbas Generalis debitis modis, & formis eos ratos facere.

De iis, qui sunt in Capitulum conventuri.

CAPUT II.

1. QUOS primarios, ideſt, primos Patres Congregationis diximus Capitulum Generale componere, ij ſunt, Abbas Generalis, Seniores Aſſiſtentes, Viſitatores generales; Procurator generalis, Viſitatores provinciales, & Superiores ſingulorum monaſteriorum in Abbatias, vel Prioratus erectorum, ad quos omnes, & ſingulos Abbas Generalis, cùm tempus hujus celebrationis advenerit, ità opportunè literas intimatorias mittere curabit, ùt ad eos antè feſtum Nativitatis Domini pervenire poſſint. Præter ſupradictos, alius prorsùs nemo, niſi facultatem nominatim habuerit ab Abbate Generali, ad Capitulum Generale proficiſci audeat.

2. Si quis Viſitator generalis fuerit, & ſimùl Superior alicuius monaſterii, Capitulum Generale adeat, ùt Viſitator generalis, & Superior monaſterii, non plura tamen, ſed unicum votum laturus.

3. Si quis eorum, ex quibus Capitulum conſtitui debet, exiſtimat, ſe legitimo impedimento prohiberi, quò minùs veniat, ſcribat illud ità maturè ad Abbatem Generalem, aùt ad Capitulum convocantem, ut ab eo reſponderi poſſit, nùm illam excuſationem probet, & ſi non probet, ille in tempore adeſſe poſſit. Abbates autem, vel Priores excuſationem eundi ad

Capi-

Capitulum Generale habentes, monaſteria nihilominùs tàm in ſpiritualibus, quàm in temporalibus uſquè ad novorum adventum adminiſtrent.

4. Si autem alicuius monaſterii Superior fortè obierit, vel alia de quacumq; cauſa inhabilis factus fuerit intrà ſex menſes proximè antè Generale Capitulum, Supprior pro Superiore non accedat ad Capitulum; ſed ſtatim Abbas Generalis de ſuorum Conſiliariorum conſenſu eligat Vocalem acceſſurum poſteà ad Capitulum Generale ex profeſſis illius Provinciæ, & loco illius Superioris, qui defunctus, aùt inhabilis, ùt ſuprà, factus fuerit. Vocalis autem ſic electus mittatur ad regimen vacantis monaſterii ſub titulo Superioris, & in Capitulo Generali locum habeat poſt Abbates, & Priores, & deindè omnibus ab officio abſolutis, teneat locum ſuæ profeſſionis, ſicut cæteri. Inſupèr quia utraque Provincia noſtræ Congregationis, Romana ſcilicet, & Pedemontana pari ſemper Vocalium numero ad Capitula Generalia debet concurrere, ſtatuimus, quod ex Provincia, quæ monaſteriorum, ſeù Vocalium numero inferior fuerit, tot alios Vocales, præter Abbates, & Priores jam creatos, Abbas Generalis de conſenſu ſuorum Conſiliariorum, & Viſitatoris generalis ejuſdem Provinciæ, antè Capituli Generalis celebrationem eligere teneatur, quot ad conſequendam Vocalium æqualitatem erunt neceſſarii. Eligendi tamen qualitates, & requiſita habeant, quas in Superioribus monaſteriorum eligendis noſtræ Conſtitutiones præſcribunt.

5. Si Congregatio divino munere ſic aucta fuerit, ut in quinque Provincias, quarum quæque octo ſaltem monaſteriis ſubſiſtat, dividenda ſit, ad Capitu-

lum Generale conveniant, prætèr Superiores majores, Visitatores provinciales tantùm.

6. Qui conventuri sunt ad Capitulum, eo tempore in via se dent, quod illis commodè sufficiat, ut recto itinere ad Capitulum contendentes eò uno, aùt altero die, si è vicinis monasteriis veniant, aùt si è longinquo paucis antè diebus, ubi Capitulum celebrandum sit, pervenire possint. Qui sinè gravi, & legitima causa contrafecerint, arbitrio Capituli puniantur.

7. Visitatores provinciales secum ferant ad Capitulum quoslibet processus ab ipsis, vel ab aliis de eorum mandato contrà quoscumque fabricatos, etiamsi nondùm fuerint completi, idemque omninò faciant Superiores locales, quibus præcipitur deferre, & præsentare Capitulo quæ sequuntur. Primū ordinationes Visitationū transacti triennii, cum fide à Senioribus, quod eas servaverint, subscripta. 2. Inventaria sui quisq; monasterii revisa, & ut suprà, subscripta. 3. Computa expensæ, & acceptæ pecuniæ, debita monasterii, & credita, statumque rei familiaris, ac redditum omnium juxtà formam in Rituali descriptam, exactas descriptiones à Senioribus, ut suprà, subscriptas. 4. Numerum missarum in toto triennio celebratarum, & illarum etiam, quæ à die discessus illorum celebrandæ relinquuntur. Quod si eam quantitatem ex manualibus præsertim reliquerint, quæ per duos menses ab adventu futuri Superioris pro rata Sacerdotum celebrari non possit, multentur pœna privationis vocis passivæ subeundæ in eodem tantùm Capitulo Generali. 5. Deferant etiam Catalogum eorum Defunctorum, qui diem suum in transacto triennio obierunt. Si quis ex supradictorum aliquod ad Capitulum Gene-

Generale deferre omiserit, pœna præfata privationis vocis passivæ in eodem tantùm Capitulo plectatur.

8. Superior quisque tantam frumenti, vini, saltem, & fructuum quantitatem in suo discessu Successori relinquat, quanta pro sustentatione monasterij usquè ad novorum collectionem necessaria erit, qui secùs fecerit pœna, ut suprà, plectatur.

Quid observandum sit in unoquoque monasterio tempore Capituli.

CAPUT III.

1. A die, quà Superior iturus ad Capitulũ è monasterio discedet usquè ad ejus regressum, vel alterius adventum, vices ejus gerat in omnibus, & per omnia in Abbatiis quidem Prior, in Prioratibus Supprior, quod si nullus Prior, vel Supprior hujusmodi fuerit, præsit is, quem Abbas, seù Prior discessurus nominaverit, atquè in hujus defectu Sacerdos professione antiquior.

2. Eodem tempore nemini liceat extrà monasterium pernoctare, excepto Cellerario, idque ex gravi causa maturo Seniorum judicio approbanda. Nihil circa regularem observantiam, & disciplinam immutetur, nihil circa fabricas, & ædificia, nisi in casu imminentis ruinæ. Mandamus itaquè Superioribus monasteriorum, ne insumere audeant pecunias, & victualia excedentia solitam provisionem pro alimoniis fratrum relicta à Superiore in suo discessu ad Capitulum

Generale, nisi in necessariis ad victum, seù pro aliqua re urgenti, & quæ non patiatur dilationem, à toto capitulo monasterii approbanda, nisi Superior in suo discessu alitèr jusserit. Qui secùs fecerit, suspensionem vocis activæ, & passivæ incurrat ad arbitrium Abbatis Generalis.

3. In singulis monasteriis post Superioris discessum usquè ad novi adventum, quotidiè in choro, vel post Primam, vel post Tertiam arbitrio Superioris, publicè, & devotè, sinè tamen cantu, recitentur Litaniæ Beatæ Virginis cum Orationibus de Spiritu Sancto, de Beata, de Sanctis Benedicto, & Bernardo, & *Omnipotens sempiterne Deus, qui facis mirabilia magna solus &c.* ut in Manuali pag. 151. & idem fiat in monasterio, ubi celebratur Capitulum toto tempore hujus celebrationis. Die verò, qua Capitulum incipiendum erit, cantetur Missa solemnis in unoquoque monasterio de Spiritu Sancto, quæ etiam à singulis Sacerdotibus ea die privatim celebretur pro felici progressu Capituli. Quod si dies festiuus esset, & de præcepto, Missa superior de Spiritu Sancto cantetur, & privatæ de Spiritu Sancto in proximum transferantur. Non Sacerdotes verò eodem præfato die communicabunt omnes. Qui in aliquo prædictorum deliquerit, pœnæ graviori omninò subiaceat.

De

De Tempore, & loco celebrandi Capituli.

CAPUT IV.

1. CELEBRETUR Capitulum Generale tertio quoque anno feria secunda, quæ sequitur Dominicam tertiam post Pascha, idque in monasterio, quod à superiore Capitulo fuerit delectum. Si in triennio intermedio ortum fuerit aliquod impedimentum, quominùs in eo loco Capitulum haberi possit, Abbas Generalis cum assensu seniorum Assistentium, Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, & ipsorum Visitatorum provincialium, si tempus patietur, alium locum Capitulo eligat.

2. Sed & interdùm, non expectato legitimo tempore, Capitulum extra ordinem celebrandum occurret, ut si propter gravissimam causam tempus ordinarium ejus celebrationi constitutum expectari non posse videbitur. Cum igitur res exegerit, ut extrà ordinē Capitulum convocandum sit, Abbas Generalis cum senioribus Assistentibus & Procuratore generali idem sentientibus de hoc judicet. Cumque id necessarium esse duxerit, scribat ad omnes Superiores convocandos, tantò antè diem Capituli, quantùm sufficiat, ut eorum ad ipsum responsis perlatis, alteræ literæ ipsius ad illos antè tempus proficiscendi ad Capitulum pervenire possint. Si tamen id spatium datum non fuerit, valeant nihilominùs, rataque sint, quæ

in Capitulo geruntur, dummodò Vocales utriusq; Provinciæ adsint pares. In eo autem Capitulo sic extrà ordinem convocato electiones Superiorum omnium, cæteraque fiant, ac si suo tempore celebratum esset.

3. Si tempore ordinario celebrandi Capituli casus aliquis ejus celebrationem impedierit, sit ad Capitulum usquè prorogatum officium, tùm Abbatis Generalis, tùm Seniorum Assistentium, ac Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, Visitatorum provincialium, aliorumque omnium Superiorum. De hoc autem ipso, quod Capitulum celebrari suo tempore non possit, pœnès præfatos omnes, aùt saltem majorem eorumdem partem judicium sit. Quod si id impedimentum nimis diuturnum futurum esse videatur, iidem illi eodem modo, quid opus sit facto, constituant. Nec verò legitimum impedimentum censeri debet, quod non possint omnes convenire; dummodò Vocales pares utriusque Provinciæ Romanæ, scilicet, & Pedemontanæ saltem possint aliqui.

Quid in primo consessu Capituli fieri conveniat.

CAPUT V.

1. CONGREGATIS iis, ex quibus constituendum est Capitulum, cùm ejus inchoandi dies advenerit, Capitulares omnes summo mane privatas

vatas Missas de Spiritu Sancto celebrent, & eamdem Abbas Generalis cunctis Patribus presentibus cantet. Antequam in Concilium congregentur, signum Concilii detur triginta Campanæ majoris pulsibus; idemque fiat, quotiès Vocales omnes convocandi erunt; quo signo audito, nulla interposita mora, omnes in Concilium conveniant. Missa igitur majori celebrata, instituatur, ùt infrà, Processio, in qua hic ordo servetur.

2. Primò præcedat cum Cruce tota famlia monasterii, in quo celebratur Capitulum, Superiore excepto, qui intèr Capitulares procedit suo in loco, deindè Superiores monasteriorum præcedentiam inter se respectivè tenentes. Sequantur Visitatores provinciales ordine Provinciarum retento, tùm Superiores majores, & postremò Abbas Generalis.

3. Ordo porrò tàm Provinciarum, quàm monasteriorum ex eorum antiquitate, & origine spectetur, ut quò Provincia, vel monasterium priùs erecta fuerit, vel receptum, priorem obtineat locum. Provincia Romana cæteras omnes antecedat, & immediatè post ipsam Pedemontana. Aliæ tres, si ut suprà c.3. n.5. eódem tempore erigendæ fuerint, præcedentiam inter se desumant ex antiquiore monasterio ex iis, quibus illa constare declarabitur.

4. Ingressis ergo Patribus, hymnoque completo, recitet Abbas Generalis, proùt infrà, Orationes, tùm sedentibus omnibus, quærat, nùm plena, & legitima videatur Congregatio Capituli, de quo, si de tribus partibus Capitularibus plures duabus convenerint, dubium non sit. Tunc recognoscatur, quinam absint ex iis, qui convenire debuerint, & cùm quæsitum

fue-

fuerit de absentibus expectandis, quod majori parti præsentium placuerit, vincat. Quæratur de præsentibus, nùm quis eorum inhabilis sit, & si quis fortè repertus fuerit, excludi ne debeat, an habilis reddi, ex pluralitate vocum statuatur. Absentium autem vota nullo modo supplere liceat.

5. Nullus omninò in Capitulo Generali, sivè præsens sit, sivè absens alterum accuset, aùt denunciet, sivè præsentem, sivè absentem, nisi de crimine, vel jam judicialitèr confesso, vel quod per facti evidentiam, quæ nulla possit tergiversatione celari, palàm omnibus constiterit, vel per legitimi Judicis sententiam antè intimatum Capitulum Generale latam, de eo quis convictus fuerit: qui secùs fecerit, omninò non audiatur, & voce activa, & passiva per decennium privatus existat. De perpetrata culpa, cui jam imposita sit pœna, nullus accuset, neque crimen illud opponat, nisi fortè pœna illa nondùm completa sit.

6. Illud autem teneatur, neminem quantumvis legitimè impeditum posse jus suffragii, quod habet, in alterum tranferre, nec quisquam absens, & qui consessui Capituli non intersit, vocem habeat in eo, nisi in electionibus. Superiores monasteriorum exhibeant inventaria, & alia, quæ superiùs diximus per ipsos in Capitulum esse deferenda, idemque faciant Visitatores provinciales.

7. Atquè, ut omnis occasio præcidatur Capituli, quasi minùs legitimè congregati impugnandi, eorumque, quæ in eo decreta fuerint pro irritis, & nullis habendorũ, qui secundum locum obtinet in Capitulo, absolvat Abbatem Generalem, aùt eum qui

præest

præest in Capitulo antè locum suum genuflexum hac formula.

Authoritate Dei omnipotentis mihi licet indignissimo per Sedem Apostolicam concessa, Ego te absoluo ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, interdicti, & à quibusvis aliis sententiis, censuris, & pœnis, tecumque super quavis irregularitate, & impedimento dispenso, quatenùs possum, & tu indiges, ad hoc tantùm, ut quæcumque per te fient in Congregationibus præsentis Capituli tempore habendis, rata, & firma sint. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

8. Deindè Abbas Generalis, aùt qui præest, cæteros omnes genuflexos absolvat iis verbis:

Authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno per Sedem Apostolicam concessa, Ego vos omnes, & singulos hìc congregatos, itemque omnes durante hoc Capitulo nobiscum congregandos ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, interdicti, & à quibusvis aliis sententiis, censuris, & pœnis absolvo, & cum iisdem, & vobiscum super quavis irregularitate, & impedimento dispenso, quatenùs possum, & vos, illique indigetis ad hoc tantùm, ut omnia, quæ in Congregationibus præsentis Capituli agentur, rata, & firma sint. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

9. His confectis absolvantur omnes tàm Officiales, quàm Superiores ab Abbate Generali à suis officiis, & Superioritatibus, quod sic fiat. Sedente Abbate Generali, vel eo, qui præest, in sella sua, cæteri omnes Officiales, & Superiores monasteriorum humiliter in solum se prosternant, ille autem erectus dicat.

Ego Frater N. Abbas Generalis Congregationis Reformatorum

matorum S. Bernardi Ordinis Cisterciensis, authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno concessa, absolvo, & absolutos esse pronuncio vos omnes præsentes Officiales, & monasteriorum Superiores, aliosque absentes ab officiis, & ab administratione monasteriorum vobis commissorum.

Tunc illi surgant, & in subselliis secundùm ordinem suæ professionis omninò locum teneant, nulla spectata anteactæ dignitatis perfunctæ ratione.

De electionibus in eodem primo consessu faciendis.

CAPUT VI.

1. OFFICIALIBUS igitur, & Superioribus, ùt suprà, absolutis, eligatur Secretarius vir gravis, & ad excipienda quæque acta Capituli, tùm ingenio, tùm manu promptus, & idoneus, qui decreta omnia, & acta ab initio ad exitum usquè Capituli distinctè, & ordinatè perscribat, eique si opus sit, ad scriptionis commoditatem socius adiungatur. Eligatur autem hoc modo, & idem fiat in omnibus, & singulis futuris electionibus, una Abbatis Generalis excepta.

2. Scribant singuli manu sua in singulis schedulis jam anteà super mensam præparatis nomen illius, quem Secretarium fieri velint, & eas in urnam, quæ super mensa imagini Crucifixi supposita est, unus post alium, Præside ipso incipiente, conjiciat. Quo facto Abbas Generalis, vel qui præsidet, & ultimus

capi-

Capitularium Scrutatores futuri primò genibus flexis antè imaginem Crucifixi jurent singuli in hæc verba:

Testor Deum fidei, & veritatis authorem, me suffagiorum, quæ tributa cuique fuerint, numerum verè renunciaturum, & quamvis alicujus manum agnoscam, nemini unquàm patefacturum, & in hoc toto scrutandi officio sinè fraude, & dolo bona fide versaturum.

3. Deindè cùm ad mensam accesserint, inversa urna, schedulas omnes dinumerent, posteà ultimus Capitularium, quem diximus, Abbate Generali, seù eo, qui præest, inspectante describat è schedulis, tùm nomina eorum, quibus suffragia contigerunt, tùm numerum ipsorum suffragiorum, quæ quisque habuerit, ab iis præcipuè ducens initium, in quos plures consenserint, ex quibus quò quisque professione antiquior est, hoc priore loco ponatur, idque in omni nominatione, & scrutinio perpetuò servetur. Tùm verò pronunciet ea nomina clara voce, sic ut omnes audiant. Si quis plus quam mediam partem schedularum habere fuerit inventus, is Secretarius erit; sin minus, res ad calculos revocetur, & qui primus ampliùs dimidia parte calculorum nigrorum habuerit, is erit in Secretarium electus. Quod si res non processerit, iterùm ferantur suffragia primò, scilicet, de iis, qui plura vota habuerint, ut suprà. Quod si nemo habuerit suprà dimidium totius numeri, qui ad eum numerum propiùs accesserit, electus sit, & si pluribus paria numero suffragia faverint, ille electus censeatur, qui professione antiquior erit.

4. Tàm porrò Secretarii electio, quàm Præsidis, & quatuor Definitorum ad ampliorem rerum Congrega-

grega-

gregationis notitiam ex gravioribus, & magis spectatæ virtutis Patribus pro æquali portione, partim ex Provincia Romana fiat, & partim ex Pedemontana.

5. Qui Secretarius electus fuerit, Scrutator etiam sit, & immediatè post illius electionem juret eodem modo, & forma, quibus suprà n. 2. eique curę sit inspicere cum aliis duobus Scrutatoribus nominatorum schedulas, & eorumdem nomina describere, & pronunciare.

6. Secretario sic electo, è vestigio Abbas Generalis, seù Præses mox absolvendus pauca ad sese ingenuè excusandum, & infirmitatis suæ conscientia præfatus, petat aperto capite à Capitulo veniam. Deindè eligatur Capituli Præses unus, qui statim Abbatem Generalem ad solum prostratum absolvat hac forma.

Ego Frater N. hujus Capituli Generalis humilis Præses authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno concessa, absolvo te, & absolutum pronuncio ab administratione nostræ Congregationis tibi commissæ.

Surgat tunc sic absolutus, & sessum eat cum reliquis Patribus secundùm ordinem suæ professionis. Posteà verò eligantur duo Definitores, apud quos, & Præsidem abdicatus Abbas Generalis, aliis omnibus egressis, reddat, si tempus patietur, eodem contextu rationem administrationis suæ.

De

De aliis electionibus in secundo consessu faciendis, & quæ sit Definitorii authoritas.

CAPUT VII.

1. SINDICATU Abbatis Generalis absoluto, congregentur iterùm omnes, & alii duo Definitores eligantur. Quo peracto, dimittatur consessus, & remanentibus in Capitulo cum Præside quatuor Definitoribus coràm ipsis Procurator generalis sui officii, & expensarum pecuniarum rationem reddat. Si quid tàm in Abbatis Generalis absoluti, quàm in Procuratoris generalis scrutinio graviùs occurrerit, propter quod Definitorii judicio vel ambo, vel eorum alter ab ipso Definitorio interdicendus sit: tunc alius, vel alii in eorum locum ex Vocalibus ejusdem Provinciæ respectivè à toto Capituli cætu eligantur.

2. Post hujusmodi peractum scrutinium Abbas Generalis, & Procurator generalis absoluti, vel alii in eorum locũ suffecti immediatè post Definitores locum habeant; atquè ii septem omnes alios Capitulares præcedentes, communi consilio minora quæque Capituli cognoscant, examinent, & definiant; graviora verò Capitulo reservent. Pro minoribus autèm ea sola intelligantur, vel quæ ad aliquam personam particularem, aùt aliquod singulare monasterium specta-

ſpectabunt, ſivè gratiam concernant, ſivè juſtitiam, quorum ſingula, niſi à Capitulo Generali immediatè ſequenti confirmentur, nullius roboris ſint, excepta tamen collatione titulorum abbatialium. Interim verò durante triennio, & donèc ab alio Capitulo, ut ſuprà, abrogentur, ab omnibus tanquàm definitiones omninò obſerventur. Curæ ſit Definitorii Patribus omnia, quæ à quibuſvis allata ſunt, ad Capitulum referre, & literas, quæ mittuntur ad Capitulum, aperire. Sit prætereà penès eos reiicere, quæ referenda non videntur, ſi tamen is, qui refert, non repugnat, alioquin referantur. Poſſint etiam eorum, qui ſcripſerint, nomina taceri, præſertim ſi ipſi id petierint, niſi Capitulum prohibuerit.

3. Videant primo loco, & recognoſcant, an ſcripturæ omnes à Superioribus monaſteriorum, ut ſuprà, ad Capitulum allatæ, & in primo conſeſſu conſignatæ, præſcripto modo ſubſcriptæ ſint. Subſcriptorum atteſtationes perlegant, & examinent, & ſi quos ex hujuſmodi lectione Superiores in re aliqua deliquiſſe invenerint, vel eiſdem auditis ad Conſtitutionum formam corrigant, vel puniendos in eorum ſcrutinio Abbati Generali eligendo remittant.

4. Tempore Capituli Generalis perdurante, Præſes, & ſex Definitores præfati ad cognoſcenda, examinandaque negotia bis quotidiè congregentur, denturque ſemper ad id ſignificandum ſeptem Campanæ majoris ictus lento funis tractu. Unicuique conſeſſui Orationes conſuetas Præſes præponat, & poſt unumquemque gratias agat, ut infrà. Duret autem conſeſſus quiſque, Matutinus quidem à completa Prima uſque ad Sextam, Veſpertinus verò, à completa

pleta Nona usquè ad Vesperas. Eo tempore, quo Definitorium congregatum negotiis incumbit, januę Capituli aliquis semper assistat, is, scilicet, cui id munus Præses injunxerit, quem idem Præses, quotiès opus fuerit, ad se tintinnabuli pulsu advocabit.

5. Capituli Præses antequàm consessum hunc dimittat, aliquos Confessarios diversis ex Provinciis pro Capitularium confessionibus de Definitorum consilio constituat; eligat quoquè eodem modo ex peritioribus Patres quatuor, qui Computistarum officio fungantur. Hi autem cujusque monasterii tàm expensarum, quàm reddituum computa, & rationes examinent; debitorum causas inquirant, & recognoscant, quas deindè in scriptis relatas Abbati Generali novitèr electo consignabunt, addito etiam, si quid in præfatis computis, & rationibus erratum invenerint.

6. Singulis diebus Missa cum Ministris cantetur, ad quam Capitulares omnes nullo impediti negotio conveniant, agantque tàm in ea, quàm in Officio Divino persolvendo Cantorum partes, quibus Præses jusserit, qui tàm Celebrantem, quàm Ministros, facto priùs cum Præside verbo, designabunt, & quæ Missa cantanda sit, indicabunt.

Qua ratione in singulis consessibus negotia tractanda sint.

CAPUT VIII.

1. QUÆ majoris momenti sunt, pridiè quàm tractentur, in Capitulo palàm proponantur. Suffragiis secretis, & usitata calculorum ratione sententiæ quæque stabiliantur in Capitulo, & quæ sententia majoris partis fuerit, ea valeat; quod si paribus suffragiis res suspensa fuerit, iterùm ferantur suffragia, & tùm Præses altero calculo addito rem discutiat, quod idem faciat in omni alio simili casu. Scrutatorum autem partes agant in omni scrutinio Major Capituli, Secretarius, & Vocalium postremus.

2. Si majori parti Capituli placuerit, certis Capitularium certas res cognoscendas, & constituendas mandari liceat.

3. Sententiam dicturi in Capitulo semèl tantùm dicant, & nihil iterent, in re tamen magni momenti Præses iterùm dicere petentibus post omnes dictas sententias, concedat; dicturus verò stans, & aperto capite dicat.

4. Ad aliquam sententiam stabiliendam tùm demùm ferantur suffragia, cùm Secretarius eam scripserit, non tamen in libro; scriptam autem recitet, ut intelligatur, nùm rectè expressa sit, & ad mentem Capituli, semèl verò suffragiis confirmata mutari

nullo

nullo modo possit, nec melioris quidem compositionis, aùt elegantiæ causa.

5. Porrò ut religiosa modestia in dicendis sententiis ab omnibus adhibeatur, hæc serventur. Qui mandato aliorum aliquid proponit, simplicitèr ut accepit, proponat nihil immutans, addens, aùt detrahens, nec in quam partem propensior sit, significet. Absit inanis verborum copia, nec sinè necessitate dilatetur oratio. In loco, & ordine quisque suo sententiam dicat, idque cùm à Præside facultatem, & benedictionem acceperit. Placidè, & quietè loquatur, nec magis contendat vocem, quàm loci amplitudo postulet. Proba sit, & modesta oratio, nec in quemquam aculeata, nec cujusquam contemptum præseferens; gestus etiam omnis compositus sit, & verecundus.

6. Non liceat cuiquam, cùm aliter decretum fuerit, ac ipse senserit, adhuc adversari, nec dicere, sibi non probari, quod decretum fuerit, sed id, in quod plures consenserint, rectum esse sit omnibus persuasum. Dicenti nullus obloquatur, nec quicquam, quominùs liberè loqui liceat, dicatur, aùt fiat. Nulli inter se colloquantur, aùt submissa voce mussitent, & nemo, nisi facultate impetrata, discedat, aùt moveat se de loco suo. Capitulares, qui morbo detenti confessibus cum cæteris interesse non poterunt, in decretis faciendis suffragia non ferant.

7. Tertia, vel quarta die ab incæpto Capitulo, aùt certè alia sibi benè visa, de mane jubeat Præses coràm omnibus monachorum omnium transacto triennio defunctorum per Capituli Secretarium recitari nomina, additis cujusque obitus anno, mense, die,

& loco, in quo defuncti sunt. His recitatis surgat primus Capituli Cantor, & stans aperto capite, & facie ad Præsidem conversa dicat in cantu more solito hæc verba. *Absolvatis animas fratrum nostrorum monachorum hoc triennio defunctorum.*

Quibus dictis, toto cætu surgente, Præses aperto capite subinferat: *Animæ fratrum monachorum nostrorum hoc triennio defunctorum requiscant in pace.* Et responso ab omnibus, *Amen*, Cantor Psalmum *De profundis* in solito tono imponat, quem alternativè cæteri stantes prosequantur; eoque finito subjungant omnes simùl, *Kyrie eleison &c.* & genuflectant. Imponat illicò Præses, *Pater noster*, & eo completo subjungat Versus, *Et ne nos &c. A porta inferi. Requiescant in pace; Domine exaudi orationem &c.* & surgens, subinferensque, *Dominus Vobiscum*, dicat Orationem, *Deus veniæ largitor* cum suis versibus, ut in Manuali pag. 238.

8. Post hæc sedentibus omnibus, si quid à toto cætu decernendum erit, proponatur sanè, sin minùs, injuncta à Præside Missa pro eisdem defunctis eodem mane solemniter celebranda, consessum dimittat.

9. Præses verò cũ Patribus Definitorii in loco perseverans catalogum eorum Patrum, qui voce passiva in futura Abbatis Generalis electione gaudere debent examinet, atquè constituat, & ex peritioribus scriptori alicui in plura folia, quot, scilicet, in Capitulo Vocales fuerint, transcribendum consignet, aùt certè imprimi curet.

10. Negotiis demùm, rebusque ad Capitulum Generale spectantibus peractis, stabiliantur in ultimo ipsius

ipſius Definitorii conſeſſu taxæ ab unoquoque monaſterio in actu Viſitationis tàm Abbati Generali, quàm Viſitatoribus tum generalibus, tum provincialibus ſolvendæ. Moxque iterùm toto convocato cætu de præficiendo ſibi, ac toti Congregationi Capite, in proximo futuro conſeſſu congregatos commonefaciat. Addat, ut ad hanc tàm gravem, tantiq; momenti rem ſalubritèr peragendam omni humana cogitatione, & cupiditate ſecluſa, unuſquiſque in unam Dei gloriam, utilitatemque Congregationis intuens, non ſolum omni ambitione, & cupiditate honoris (qua duci monachum flagitium ſit) prorsùs vacet, ſed etiam ab omni alia propenſione, aùt alienatione, quæ rectum judicium impediat, purus, & integer ſit.

11. Caveant autem omnes, ne tàm in hac Abbatis Generalis, quàm in omnibus, & quibuſcumque electionibus voces, aùt ſuffragia promiſſione, terrore, odio, paſſione, conventione, & Principum, aùt Prælatorũ favore, vel ſibi ipſis, vel aliis procurent. Qui ſecùs fecerit, pœnas in Conſtitutionibus contrà ambientes fulminatas ipſo facto omninò luat. Hoc tamen decreto non prohibetur, quin Capitulares antè electionem quamcumque inter ſeſe ſincerè, prudenter, & ſinè omninò conventionibus de perſona eligenda, tàm privatim, quàm publicè colloqui, & conſulere valeant.

De electione Abbatis Generalis.

CAPUT IX.

1. ABBATIS Generalis electio de mane fiat sempèr, & post à Præside, quantùm fieri poterit, vel ab alio ad illius arbitrium cantatam de Spiritu Sancto Missam, ut in prima die Capituli. Celebrata igitur solemni Missa, conveniant omnes in Capitulum, in quo sit anteà parata sedes, & cætera ad hujusmodi electionem necessaria. Sedentibus autem omnibus legantur per Secretarium, quæ sequuntur.

2. Nullus in Abbatem Generalem eligatur, qui non fuerit, aùt Senior Assistens, aùt Visitator generalis, aùt Procurator generalis, aùt Visitator provincialis, aùt denique alicujus monasterii Abbas, vel Prior per integrum triennium, ejusdemque electio alternàtivè semper celebretur; ita ut una vice ex professis Provinciæ Romanæ assumatur, & altera vice ex professis Provinciæ Pedemontanæ, & idem de Procuratore generalj, de Assistentibus, & Visitatoribus generalibus dictum sit.

3. His autem perlectis, cum singulis Capitularibus singula nomina eorum, qui juxtà jam dicta in Abbatem Generalem eligi possunt, distributa fuerint, pronunciet Secretarius hæc verba.

In nomine sanctissimæ Trinitatis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti ad electionem Abbatis Generalis nostræ Congregationis veniatur.

Tunc

Tunc ſurgentibus omnibus, Præſes in loco ſuo aperto capite ſtans juret in hæc verba.

Teſtor Chriſtum, qui me judicaturus eſt, me eum eligere in Abbatem Generalem hujus Congregationis S. Bernardi Reformatorum, quem ſecundùm Deum judico eligi debere.

4. Sedeant poſt hujuſmodi juramentum omnes, & eos illicò Præſes hoc modo interroget: *Iuratis nè & vos omnes, eum vos in Abbatem electuros, quem ſecundùm Deum judicatis eligi debere?* Surgat tunc qui poſt Præſidem primus Vocalium eſt, & manum dexteram pectori admovens, ità ut ab omnibus videatur, alta, & clara voce reſpondeat, *Iuro*, & ſedeat, & ſic unus poſt alium eodem modo ſinguli jurent, primò ii, qui ad dexteram Capituli ſunt, & alii deindè, qui ad ſiniſtram, à majoribus ſemper incipiendo.

5. Tunc Præſes Capituli è ſchedulis ſibi datis eam ſeligat, in qua ſcriptum eſt nomen illius, cui ſuffragari in animo habet, & duobus digitis prehenſam attollens, ut videatur, in urnam, quæ ſuper menſam imagini Crucifixi ſuppoſita eſt, conijciat, idemque alii omnes faciant, primò quidem Definitores, deindè cæteri ordine profeſſionis ſervato.

6. Si qui ex Vocalibus morbo detenti fuerint, accedant cum urna ad eos, qui poſt Definitores prior eſt in ordine, Secretarius Capituli, & Vocalium ultimus. Infirmus autem poſtquàm juraverit eadem forma, qua Præſes, ſchedulam ſuam in urnam conijciat, idemque obſervetur in ſuffragationibus, & ſequentibus electionibus. Hoc facto accedant ad menſam Scrutatores, & urnam ſuper eam invertant. Hinc ſchedulas

dulas omnes Præses dinumeret, deindè aperiat, & cum nomen in unaquaque illarum descriptum legerit, eas singulas primò Capituli ultimo, & demùm Secretario legendas tradat, qui Secretarius è singulis ipsarum describat tùm nomina eorum, quibus suffragia contigerunt, tùm numerum ipsorum suffragiorum, quæ quisque habuerit, ab ijs præcipuè ducens initium, in quos plures consenserint, ex quibus quò quisque professione antiquior est, hoc priore loco ponatur, idque in omni electione, & scrutinio perpetuò servetur.

7. Tùm verò pronunciet idem Secretarius ea nomina clara voce, sic ut omnes audiant. Si quis de tribus partibus schedularum duas habere fuerit inventus, is sinè alio experimento legitimus Abbas Generalis sit; sin minùs, res ad calculos redeat hoc modo.

8. Scrutatores, quos diximus, statim expeditis calculis, Secretarius quidem ad dexteram sedentibus, ultimus verò Vocalium ad sinistram, binos singulis distribuant, alterum album, quo refragatio declaratur, alterum nigrum, quo suffragatio significatur; qui quidem calculi non plures illic sint, quàm ut ei distributioni sufficiant; ac continuò Secretarius nominet eum, cui major schedularum numerus contigerit, ut de eo in suffragium eatur.

9. Tunc singuli ordine suo, ut suprà, ad mensam accedentes singulos calculos albos, aùt nigros in urnam conijciant, is tamen, de quo agitur, non accedat, nec suffragium ferat, quod in omnibus scrutinijs generatim servetur.

10. Cum omnes id fecerint, Scrutatores inspiciant, quot suffragijs ille sit expetitus, & si duas partes suffragiorum

giorum de tribus tulerit, res confecta est, ille sit Abbas Generalis. Si non habuerit, scribatur numerus suffragiorum, quæ habuit, & palàm pronuncietur. Post proponantur alii, quo ordine scripti sunt, ac de singulis in suffragium eatur. Cui primò de tribus partibus suffragiorum duæ contigerint, is Abbas Generalis sit. Quod si nulli tantum suffragiorum contigerit, pronuncietur quantum cuique contigerit, & redditis cuique calculis, iterùm eodem prorsùs modo suffragia ferantur, ità, nimirùm, ùt quò quisque majorem numerum suffragiorum habuerit, hoc priùs de eo suffragia ferantur. Quod si nec tunc quidem cuiquam evenerit, quantum diximus suffragiorum, tertiò idem repetatur, ea tamen lege, ut qui in Superioribus experimentis plus tribus suffragiis non habuerint, excludantur. Si neque tunc res efficitur, quartò ferantur suffragia, ijs, quibus non plus quatuor suffragijs contigerit, exclusis, nisi fortè omnibus eadem sit conditio; quod si sit, nullus excludatur. Si nequè tunc duo trientes suffragiorum ulli accesserint, is Abbas Generalis electus censeatur, in quem plura suffragia concurrerint, si modò dimidium totius numeri superent. Si verò (quod vix fieri potest) nec tunc quidem res explicatur, repetito scrutinio tandem exitum inveniet.

11. Electione peracta scribatur à Secretario decretum his verbis conceptum.

Anno Domini N. die N. mensis N. in legitimo Capitulo Generali secundùm legitimam, & præscriptam rationem Reverendissimus Pater, ac Domnus N. electus fuit Abbas Generalis Congregationis S. Bernardi Reformatorum Ordinis Cisterciensis.

Hoc

Hoc decretum Præses Capituli, aùt si is electus sit, Definitor antiquissimus recitet, illudque deindè subscribant Definitores omnes, & Scrutatores, & sigillo majore Congregationis obsignent, nec fas sit cuiquam, exceptis Scrutatoribus, schedulas electionis inspicere, sed illæ statim in ignem conijciantur, idemque fiat semper in simili re.

12. Ei, qui sic electus fuerit, ut & reliquis Officialibus eligendis, non liceat officium demandatum detrectare, aùt ulla ratione defugere, fiducia, videlicet, divinæ benignitatis, quæ cùm onus imposuerit, vires ei sustinendo necessarias non denegabit.

13. Cùm primò electus Abbas Generalis declaratus est, omnes Capituli Patres eum summa humilitate, & reverentia salutatum eant, Præses primò post impositum à se Canticum *Benedictus* in tono sexto in Capitulo ipso alternatim absolvendum. Quod si is fuerit Abbas Generalis electus, imponat præfatum Canticum Definitorum primus. Salutent eum deindè Definitores, & tunc eorum officium desinat, tùm alii deinceps ordine suo quisque. Interim facto sonitu omnium campanarum peractæ electionis signo, conveniant cuncti fratres monasterii in Capitulum, qui peracta ibidem etiam ab ipsis Abbati Generali salutatione, adjuncti Capitularibus conferant se processionalitèr in Ecclesiam summo animorum, & vocum consensu concinentes Hymnum, *Te Deum laudamus* à Majore Capituli post Abbatem Generalem electum imponendum. Incedant primò Monasterii fratres, qui Capitularibus sempèr, & ubiquè usquè ad Capituli exitum cedere debent; Capitulares deindè omnes inter sese loca professionis servantes, & Abbas

Gene-

Generalis postremus. Hymno præfato in Ecclesia, absoluto, Abbate Generali in loco sibi præparato manente, qui post ipsum antecedit ordine, dicat Versum, & Orationem, ut infrà.

De electione Seniorum Assistentium, & de Superiorum absolutorum scrutinio.

CAPUT X.

1. ABBATE Generali electo, sicut dictum est, vel eadem, vel postera die ad ejusdem Abbatis arbitrium, ad Seniorum Assistentium electionem accedatur, quam cùm rectè fieri tantùm intersit ad conservationem Congregationis, quantùm difficile dictu est (sunt enim ea officia præcipua vincula, & firmamenta Congregationis) videat unusquisque in hac electione, ut ab iis affectibus, qui plerumque tenebras animo offundunt, rectumq; judiciũ eripiunt, liber, & vacuus, unum Deum in hoc opere sibi antè oculos proponat, & divinum lumen, quo mens, & sua, & aliorum dirigatur, piis precibus imploret. Horum autem electio fiat eodem modo, quem in Secretarii electione explicavimus.

2. Post supradictorum electionem, dimisso cætu, Abbas Generalis Senioribus mox electis, & Abbate Generali absoluto, Capitulique Secretario præsentibus, absolutorum illicò Superiorum cujusque mona-

sterii

sterii scrutinium instituat hoc modo. Examinentur primò cujusque monasterii computa jam revisa, & tàm debitorum, quàm creditorum rationes, vocenturque, si opus fuerit, revisores ipsi. Videantur aliæ scripturæ ab absolutis Superioribus monasteriorum ad Capitulum Generale allatæ.

3. His intellectis, cùm Secretarius, Abbate Generali admonente, notaverit, si quæ videantur notatu digna, vocentur Visitatores provinciales, & Superiores per ordinem, & administrationum suarum rationem reddant. Cumque gravioribus, quæ fortè in eos à computorum revisoribus, vel ab aliis relata, distinctè, & sigillatim responderint, Abbas Generalis eos proùt expedire judicaverit, vel laudet, vel reprehendat, objurget, & meritis pœnis afficiat.

De electione Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, Visitatorum provincialium, & aliorum cujusq; monasterii Superiorum.

CAPUT XI.

1. PRÆDICTIS omnibus jam absolutis, vocatoque iterum totu cætu, eligantur Visitatores generales, & Procurator generalis eadem prorsùs forma, qua Assistentes ipsi, quibus electis, dimisso iterùm cætu, Abbas Generalis de omnium supradictorum Superiorum majorum consilio, unum,

vel

vel plura monasteria in quacumque Provincia pro studiis tàm Philosophiæ, quàm sacræ Theologiæ, aùt etiam Grammaticsɔ, seù Humanitatis deputet, auditis tamen priùs eorum sententiis, qui præterito triennio præfuerunt monasteriis, in quibus præfata studia collocari existimat.

3. Studiis sic deputatis, eligantur tùm Visitatores provinciales, tùm cujusque monasterii Superiores per Abbatem Generalem ipsum, Assistentes, Visitatores generales, & Procuratorem generalem dumtaxàt, qui si propter alicujus absentiam pauciores, quàm sex fuerint, alius, vel alii, & maximè, si fieri potest, qui eodem officio aliquandò functi sint, in ejus locum, ad hujus electionis effectum tantummodò per Capituli generalis Vocales sufficiantur.

3. In hac electione professi unius Provinciæ ad gubernanda monasteria alterius Provinciæ non assumantur.

4. De necessitatibus Provinciarum, & monasteriorum, deque personis, quas Abbas Generalis parùm noverit, ipse diligentèr inquirat tùm à supradictis Superioribus, tùm etiam ab aliis, qui proximè illis Provinciis, aùt monasteriis præfuerunt. Hoc autem ea cautione, & prudentia fiat, ut & qui interrogat, necessaria tantùm interroget, & qui respondet, ad interrogata tantùm respondeat, verbum prætereà non addat. Qui præter interrogata respondens aliquid in alterius infamiam dixerit, gravi animadversione puniatur.

5. Ut autem ad præfatorum electionem veniamus, proponat primò Abbas Generalis unumquemque eligibilem, & auditis, ut suprà, dictorum Patrum

trum opinionibus, eumdem deindè suffragiis secretis eorumdem exponat. Qui majore calculorum parte probatus fuerit, is electus sit. Abbas porrò Generalis tàm in hac, quàm in simili electione, in qua electores pares numero fuerint, calculos nigros, & albos, binos habeat.

6. Fiat autem hæc electio hoc ordine, ut Superiores, quorum officia majoris momenti esse Abbas Generalis iudicaverit, priùs creentur, primò equidem Visitatores provinciales, & proximè post hos Superiores Novitiatuum.

De ultimo Consessu, & clausula Capituli.

CAPUT XII.

1. SUPERIORIBUS omnibus electis, & ceteris, quæ ad Capitulum Generale pertinent, expeditis, convocet Abbas Generalis cætum omnem, & palàm tàm acta, decretaque Capituli Generalis, quàm Superiores constituti alta voce pronuncientur, & promulgentur, eodemque tempore quisque, cum nominatus fuerit, in suo collocetur ordine.

2. Post hæc Abbas Generalis locum pro sequenti Capituli Generalis celebratione proponat Capitulariorum suffragiis approbandum. Hinc idem Abbas Generalis cùm pia, brevique exhortatione congregatos monuerit, quæ pro temporum, & locorum ratione monenda visa fuerint; Hymnum *Te Deum* imponat,

&

& fiat Processio ad Ecclesiam, ad quam etiam totus monasterii conventus ordine, quo suprà, accedat. Expeditis autem in Ecclesia, proùt infrà, precibus, Capitulum dimissum sit.

3. Capitularium quisque primam, quam dicturus est, Missam pro gratiis Deo agendis dicat, si ritus patiatur, alioquin cùm primùm licuerit.

4. Superior quisque monasterii postulet à Secretario, si quæ ad suum monasterium præcipuè spectantia decreta sint, in authentica forma sibi describi, posteà in codicem monasterii referenda.

5. Quæ decreta Capituli in usum conferenda, & executioni mandanda sunt, Abbas Generalis ex actis Capituli per Secretarium fideliter transcribi curet, & eorum exemplaria, sivè manu scripta, sivè typis impressa ad omnia Congregationis monasteria, quater in anno, eodem, scilicet, tempore, quo solent Constitutiones legi, in eorum singulis legenda per Superiores ipsos transmittat.

6. Qui Capitulo Generali interfuerint, disputationes, quæ fortè in Capitulo intervenerint, non efferant, aùt patefaciant; quantumvis enim decreta Capituli palàm fieri debeant, quæ tamen in illis constituendis disputata sunt, proferri fas non est. Quæ divulgata possent Congregationi, vel alicui Personæ detrimentum afferre; perpetuo etiam silentio obruantur. Qui tandem discessuri sunt, ut primò quoque tempore discedant, operam dent.

7. Superiores locales cum primò ad propria monasteria pervenerint, inuentaria omnia ad Capitulum ab Antecessoribus delata examinent, & recognoscant, & si quid in eis tàm circa utensilia majora, vi-

ctualia, & pecunias, quàm circa debita, & credita, itemque Missas ad Capitulum Generale non fidelitèr delatum fuerit, de ea infidelitate fidem à Senioribus subscriptam ad Abbatem Generalem, aùt Visitatorem provincialem mittant, qui delinquentes pro delictorum gravitate omninò puniant; Superiores verò monasteriorum, qui id fieri neglexerint, Abbatis Generalis, vel Visitatoris provincialis arbitrio plectantur.

8. Inquirant etiam præfati Superiores à fide dignis, quid temporeCapituli in eorũ monasteriis contrà Constitutiones, ac præsertim contrà caput quintum hujus libri grave commissum sit, & de eo ad præfatos Superiores rescribant cum Seniorum monasterii subscriptione. Abbas verò Generalis, vel Visitator provincialis ijs literis acceptis, ad modum culpæ peccantes puniant.

FINIS.

Preces tàm antè quemcumque Consessum Capituli Generalis, quàm post recitandæ.

DIe prima Capituli Missa majori completa, & depositis à Celebrante, & Ministris, vel apud Altare, vel in Sacrario sacris vestibus, conferant se omnes, tàm Capitulares, quàm familiæ fratres, antè Altare Sanctissimi Sacramenti, ibiquè genuflexis omnibus, imponat Abbas Generalis Hymnum *Veni Creator Spiritus*, & primo eiusdem Hymni tetrastico persoluto, instituatur Processio. Ea autem ingredi Capitulum incipiente, sistet se Cruciferarius in medio eius cum Ceroferarijs, facie ad imaginem Capituli conversa. Subsequentium verò tàm primi, quàm cæteri omnes, ut ingrediuntur, ultrà se non conferant, sed facta in ipso limine Cruci profunda inclinatione, qui ad dexteram pergunt dextrorsùm, & qui ad sinistram sinistrorsùm, inferiores sedes occupent, ex quo fiet, ut qui primi intrauerunt, ultima loca obtineant, & qui ultimi ingrediuntur, priores sedes impleant; ad propria autem loca cum fuerint, faciem ad Crucem in medio existentem convertant, & sic stent, usquè dùm completæ sint preces.

Hymnus.

VEni Creator Spiritus
Mentes tuorum visita,

M Imple

Imple ſuperna gratia,
Quæ tu creaſti pectora.
Qui Paraclitus diceris,
Donum Dei Altiſſimi,
Fons vivus, ignis, charitas,
Et ſpiritalis Vnctio.
Tu Septiformis munere
Dexteræ Dei tu digitus,
Tu ritè promiſſum Patris
Sermone ditans guttura.
Accende lumen ſenſibus.
Infunde amorem cordibus,
Infirma noſtri corporis
Virtute firmans perpeti.
Hoſtem repellas longiùs;
Pacemque dones protinùs,
Ductore ſic te præuio
Vitemus omne noxium.
Per te ſciamus da Patrem,
Noſcamus atque Filium,
Te vtriuſque Spiritum
Credamus omni tempore.
Gloria Patri Domino,
Natoque, qui à mortuis,
Surrexit, ac Paraclito
In ſæculorum ſæcula. Amen.

Poſt Hymnum inclinantes ſe ſubiungant *Kyrie eleiſon*, *Chriſte eleiſon*, *Kyrie eleiſon*. Tùm Abbas imponat alta voce *Pater noſter*, quo ſecretè completo, addat idem Abbas erigens ſe cum cæteris ſequentes Verſus, & Orationes.

℣. *Et*

℣. *Et ne nos inducas in tentationem.*
℟. *Sed libera nos à malo.*
℣. *Emitte Spiritum tuum, & creabuntur.*
℟. *Et renovabis faciem terræ.*
℣. *Dominus vobiſcum.*
℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Oremus. Oratio.

DEus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illuſtratione docuiſti: da nobis in eodem ſpiritu recta ſapere, & de eius ſemper conſolatione gaudere.

Oratio.

ACtiones noſtras quæſumus Domine aſpirando præueni, & adiuuando proſequere: vt cuncta noſtra Oratio, & operatio à te ſemper incipiat, & per te cœpta finiatur.

Oratio.

MEntes noſtras quæſumus Domine lumine tuæ viſitationis illuſtra: vt videre poſſimus, quæ agenda ſunt, & quæ recta ſunt agere valeamus. Per Chriſtum Dominum noſtrum. ℟. *Amen.*

Hac ſupradicta forma, antè quamcunque Seſſionem tempore Capituli vtendum erit, cùm ſimul orauerint. In ſecundo tamen, & cæteris Conſeſſibus, omnia ſinè cantu dicantur.

Gratiarum actiones.

POſt quemcunq; Conſeſſum, ſiuè ſoli ſint Patres Definitores, ſiuè totus adſit Capitularium cœtus; Preſes exurgens ipſe, & cæteris omnibus ſtantibus, dicat.

℣. *Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis.*
℟. *A templo tuo, quod est in Hierusalem.*
℣. *Speciosa facta es, & suauis.*
℟. *In delicijs tuis Sancta Dei Genitrix.*
℣. *Iusti autem in perpetuum viuent.*
℟. *Et apud Dominum est merces eorum.*
℣. *Dominus vobiscum.*
℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Oremus. Oratio.

C*Oncede nos famulos tuos, quæsumus Domine Deus, perpetua mentis, & corporis sanitate gaudere: & gloriosa Beatæ Mariæ semper Virginis intercessione à præsenti liberari tristitia, & æterna perfrui lætitia.*

Oratio.

E*Xcita Domine in Ecclesia tua Spiritum, cui Beati Patres Benedictus, & Bernardus Abbates seruierunt: vt eodem nos repleti studeamus amare, quod amarunt, & opere exercere, quod docuerunt. Per Christum Dominum nostrum.* ℟. *Amen.*

Orationes suprà electum Abbatem Generalem.

PVblicato per Capituli Secretarium electionis Abbatis Generalis decreto, & Cantico *Benedictus*, vt suprà absoluto, antiquior post eumdem Abbatem imponat Hymnum *Te Deum Laudamus*, & fiat, vt suprà dictum est, Processio ad Ecclesiam, monasterij familia cum Cruce præeunte. Vt in Ecclesiam peruenerint, Crucifero cum Ceroferarijs versùs Altare maius progrediente, ibiquè propè cornu Euange-

lij,

lij, versa facie ad cornu Epistolæ, se sistente; cæterorum, qui ingrediuntur, primi hinc indè alas facientes propè ianuam subsistant, facie adinuicem conversa: hinc alij, & alii suprà ipsos eodem modo, & demùm vltimi, qui progrediuntur ad Presbyterij cancellos se collocent, & dùm Abbas Generalis per medium eorum pertransit, omnes ei profundè inclinent. Abbas autem Generalis ad reclinatorium procedat, & ibi vsquè ad finem genuflexus perseueret. Ad totum Versum *Te ergo, &c.* versùs Altare genuflectant omnes. Hymno autem absoluto, versùs Altare stantibus omnibus, professione antiquior dicat ter in cantu sequentem Versum, & subsequentes Orationes.

℣. *Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis.*

℟. *A templo tuo, quod est in Hierusalem.*

Oremus. Oratio.

DEus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem Spiritu recta sapere, & de eius semper consolatione gaudere.

Oratio.

PRætende Domine famulo tuo dexteram cœlestis auxilij: vt te toto corde perquirat, & quæ dignè postulat assequatur.

Oratio.

OMnipotens sempiterne Deus, qui facis mirabilia magna solus, prætende super famulum tuum N. & super Congregationem illi commissam spiritum gratiæ salutaris: & vt in veritate tibi complaceat, perpetuum ei rorem tuæ benedictionis infunde. Per Christum Dominum nostrum.

℟. *Amen.*

Orent deindè genuflexi ; & ſurgente Abbate Generali, ſurgant omnes, eumdemque ad hoſpitium euntem comitentur.

Preces in Clauſula Capituli.

TErminatis omnibus in vltimo Capituli Conſeſſu, imponat Abbas Generalis Hymnum *Te Deum*, & fiat Proceſſio eodem modo, quo ſuprà à Capitulo ad Eccleſiam, in qua Hymno completo, ſtantibus omnibus, Abbas Generalis ſubiungat in cantu ter hunc Verſum.

℣. *Benedicat nos Deus noſter, benedicat nos Deus.*

℟. *Et metuant eum omnes fines terræ.*

Addat Abbas

℣. *Dominus vobiſcum.*

℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Tunc Abbas ſubinferat

Oremus. Oratio.

DEus, cuius miſericordiæ non eſt numerus, & bonitatis infinitus eſt theſaurus, pijſſimæ Maieſtati tuæ, pro collatis donis gratias agimus, tuam ſemper clementiam exorantes: vt qui petentibus poſtulata concedis, eoſdem non deſerens ad præmia futura diſponas. Per Chriſtum Dominum noſtrum.

℟. *Amen.*

Genufléctant poſt hæc, & orent aliquantulùm, & ſurgente Abbate Generali, ſurgant omnes, & eum ad hoſpitium vſquè ſequantur.

BRE-

BREVE CLEMENTIS PAPÆ VIII.
Fel. rec.

Quo hæ Constitutiones approbantur, & confirmantur.

CLEMENS PAPA VIII. Ad perpetuam rei memoriam.

EX debito Pastoralis officii divina nobis dispositione commissi ad ea, per quæ personis Deo dicatis, præsertim verò Regularibus certa piè, & cum ædificatione proximi vivendi norma traditur, & Regularia loca anteà laxiora reformationem suscipiunt, libenter intendimus, & his quæ providè statuta, atque ordinata fuisse dicuntur, dùm à nobis petitur, Apostolici muniminis adiicimus firmitatem. Cùm itaque hoc anno MDXCV. Constitutiones quædam, ac declarationes in Regulam Sancti Benedicti à dilectis filiis Monachis Congregationis Beatæ Mariæ Fuliensis Cisterciensis Ordinis in eorum Generali Capitulo hic in Urbe congregatis, seù quibusdam ipsorum, ratione ad eorum Institutum, & Disciplinam accommodata conditæ, & in eodem Capitulo lectæ, & comprobatæ, ac nobis præsentatæ fuerint,

 ipsiusque

ipsiusque Congregationis Fuliensis nomine nobis fuerit humiliter supplicatum, quatenùs basce Constitutiones, & declarationes confirmare, & approbare de benignitate Apostolica dignaremur: Nos verò illas Venerabili fratri Ludovico Archiepiscopo Montis Regalis, & bon. mem. Audueno Episcopo Cassanensi, Apostolicæ Visitationis nostræ in Alma Urbe Adjutoribus, & operariis, videndas & recognoscendas, ac sicubi opus foret, emendandas dederimus: Demùm ipsi, Constitutionibus, & declarationibus bujusmodi diligenter, & accuratè per eos visis, & perpensis, renuntiaverint Nobis eas sacris Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis minimè adversari, & nibil in eis nisi pium, sanctum, & ipsius Congregationis rationibus, & utilitati accommodatissimum contineri: Nos igitur cupientes, ut hæ Constitutiones à dictis monachis toto studio observentur, ac volentes ipsam Congregationem, & illius Generalem, omnesque alios Superiores, ac monacbos specialibus favoribus, & gratiis prosequi, nec non à quibusuis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à jure, vel ab bomine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium duntaxàt consequendum, barum serie absolventes, & absolutos fore censentes, necnon Constitutionum, & declarationum prædictarum tenores, & qualitates, ac si insertæ forent præsentibus, pro expressis, & insertis babentes, bujusmodi supplicationibus inclinati Constitutiones, & declarationes prædictas Autboritate Apostolica tenore præsentium perpetuò approbamus, & confirmamus, eisque plenæ, perpetuæ, & inviolabilis firmitatis Apostolicæ robur adiicimus: Supplentes omnes, & singulos tàm juris,

quàm

quàm facti, ac etiam solemnitatum quarumcumque defectus, si qui intervenerint, aut intervenisse dici possint in eisdem. Et nihilominùs omnibus, & singulis dictæ Congregationis Fuliensis Superioribus, monachis, monialibus, novitiis, & personis religiosis authoritate, & tenore prædictis mandamus, & in virtute Sanctæ Obedientiæ præcipimus, quatenùs easdem Constitutiones libenter suscipiant, & amplectantur, ac tanquàm legem, & normam vitæ suæ inviolabiliter observent. Cujus tamen præcepti vi nolumus, nec intendimus, ut si quis eorum contrà dictas Constitutiones deliquerit, alii pœnæ, quàm quæ in dictis Constitutionibus comminatur, subjaceat, neque obligetur. Decernentes propterea Constitutiones ipsas nullo unquam tempore abrogari, rescindi, aut in aliquo immutari, vel alterari posse, nisi modo, & forma in ipsismet Constitutionibus præscriptis: ac irritum & inane quidquid secùs super his à quoquam quavis authoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque.

Datum Romæ, apud S. Petrum, sub Annulo Piscatoris, die 8. *Novembris M.D.XCV. Pontific. nostri Anno IV.*

M. Vestrius Barbianus.

Breve

BREVE

Quo URBANUS fel. record. Papa VIII. Congregationem S. Bernardi Reformatorum à Congregatione Fulienſi diſtinguit.

URBANUS PAPA VIII.
Ad perpetuam rei memoriam.

AD Vberes, & ſuaues fructus, quos dilecti filij monachi Ciſtercienſis Ordinis Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis in vinea Domini afferunt, mentis noſtræ aciem intendentes, quod pro laudabilis eorum inſtituti felici ſtatu, & directione conferat, attentè perſpicimus, ac deſuper officij noſtri partes libenter interponimus, vt ijdem monachi litium præſertim, & diſcordiarum ſemotis anfractibus, in pacis amœnitate reddant Domino abundantiùs fructus ſuos. Cùm itaque in Congregatione Uenerabilis fratris noſtri Marcelli Epiſcopi Tuſculanen. Lantes, ac dilectorum filiorum noſtrorum Ruberti, Sancti Alexij Vbaldini, nec non Laudiuij Sancti Siſti, & Berlingerij, Sancti Auguſtini titulorum S. R. E. Presbyterorum Cardinalium Gipsij reſpectiuè nuucupat. ſuper negotijs dictorum monachorum à nobis deputatorum ſæpiùs actum fuerit de differentijs, quæ inter Monachos Gallos, & Italos Ordinis, & Congregationis huiuſmodi

hacte-

hactenus intercesserunt. Nos eiusdem Congregationis relatione, ac sententia audita, pro maiori animorum concordia inter monachos vtriusque nationis tuenda, & conseruanda, alijsque iustis, & rationabilibus causis animum nostrum mouentibus, Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris omnia, & singula dictæ Congregationis monasteria, ac domus in Italia, ac partibus Pedemontium cæterisque regionibus dilecto filio Nobili Viro Carolo Emanueli Sabaudiæ Duci, & Pedemontium Principi subiectis existentia, illorumque monachos, personas, ac bona vniuersa ab omni, & quacumque iurisdictione, visitatione, correctione, superioritate, dominio, cura, & regimine dictæ Congregationis, eiusque præsentis, ac pro tempore existentis Abbatis Generalis, ac Superiorum quorumcumque Apostolica authoritate, tenore præsentium perpetuò eximimus, separamus, ac totaliter liberamus, & tàm ex ijsdem domibus, & monasterijs sic vt præfertur separatis, & dismembratis in hunc vsque diem erectis, quàm ex alijs quibuscumque domibus, & monasterijs posthàc vbique locorum sub titulo tamen, & nomine Sancti Bernardi Reformatorum erigendis vnam Congregationem Monachorum Sancti Bernardi Reformatorum dicti Ordinis nuncupandam, à primo dicta Congregatione, eiusque Superioribus, & monachis prorsùs distinctam, & separatam nobis & Sedi Apostolicæ immediatè subiectam ab vno Generali iuxtà regularia eiusdem Ordinis, Constitutiones, & Statuta Apostolica authoritate confirmata, regendam, & gubernandam authoritate, & tenore præsentis erigimus, & instituimus, & Generalis quidem Congregationis Fuliensis suam residentiam, ac sedem ordinariam principalem in monasterio Beatæ Mariæ Fuliensis in Aquitania Riuen-

sis

sis Diœcesis, Generalis verò Congregationis Sancti Bernardi in monasterio Sanctæ Pudentianæ de Urbe respectivè habeant, nec non Congregationi per præsentes erectæ, & institutæ, eiusque domibus, & monasterijs, ac Superioribus; & monachis, nunc, & pro tempore existentibus quod omnibus, & quibuscumque priuilegijs, indultis, concessionibus, exemptionibus, immunitatibus, prærogatiuis, fauoribus, indulgentijs, ac alijs gratijs, tàm spiritualibus, quàm temporalibus eidem veteri Congregationi quomodolibet etiam per viam communicationis, seù extensionis, aùt aliàs, quomodocumque concessis, confirmatis, & innouatis, ac inposterùm concedendis vti, frui, & gaudere liberè, & licitè possint sine aliqua prorsùs differentia per indè, ac si eidem Congregationi Sancti Bernardi, eiusque domibus, conuentibus, Superioribus, & personis nominatim, & æquè principaliter concessa fuissent eisdem authoritate, & tenore concedimus, & indulgemus. Ad hæc statuimus, & ordinamus, quòd Generalis, & monachi dictæ Congregationis Sancti Bernardi primo quoque tempore in Romana Curia de domo honesta, & habitatione commoda, in qua Procurator Generalis Congregationis Fuliensis possit commorari, ac de pensione, seù annuo redditu sufficienti in perpetuum pro ipso Procuratore, & duobus monachis eius socijs prouidere, ac pro huiusmodi domus emptione idem Generalis, & monachi scuta mille monetæ Romanæ, idque semel, pro alimentis verò centum quinquaginta scuta annui census, videlicet, ratam partem singulis tribus mensibus sinè vlla prorsùs dilatione soluere teneantur. Quòd si contigerit, vt Monachi Fulienses ex eleemosynis, & liberalitate aliquorum benefactorum eam pecuniæ summam annui census in Vrbe habere possint, quæ ad centum quinquaginta scuta

annui

annui redditus possit pertingere, tunc, & non priùs præfata pensio, siue annuus redditus extinguatur, nec vltrà eum Monachi Sancti Bernardi soluere teneantur. Præterea quod Monachi Galli, qui nunc in Italia degunt, si petierint, in Galliam remittantur sumptibus monasteriorum, in quibus commorantur, idemque fiat de monachis Italis in Gallia nunc degentibus iuxtà concordatum, non ita pridem in Capitulo Generali dictorum monachorum Parisijs celebrato, initum, quod quidem concordatum quoad alia capita nullum, atque irritum authoritate, & tenore similibus declaramus. Cæterùm electiones, tàm Generalis, quàm aliorum Superiorum, & Officialium in eodem Capitulo factas quoad ea, quæ præsentibus non aduersantur ad cautelam, & quatenùs opus sit confirmamus, & Apostolicæ firmitatis robore communimus. Quousquè autem Congregationi Sancti Bernardi regimini, ac prosperę directioni per deputationem Generalis prospici possit, Nos per modum prouisionis, & vsque ad futuram Generalis deputationem per nos mox faciendam in eiusdem Congregationis Prouicarium Generalem dilectum filium Petrum de Sancta Agnete Ordinis, & Congregationis huiusmodi monachum expressè professum authoritate, & tenore præsentis facimus, constituimus, & deputamus. Mandantes propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ, alijsque arbitrij nostri pœnis dilectis filijs Congregationis per præsentes erectæ huiusmodi monachis, cæterisque ad quos spectat, vt eumdem Petrum in Provicarium sic per Nos deputatum iuxtà tenorem præsentium recipiant, & admittant, illique pareant, faueant, & assistant, ac decernentes præmissa omnia, & singula, præsentesque literas valida, firma, & efficacia, esse, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac omnibus,

bus, quos illæ concernunt plenissimè suffragari, ac ab ijs, ad quos spectat inuiolabiliter obseruari, sicque & non aliter per quoscumque Iudices, & Commissarios quauis authoritate fungentes, in quauis causa, & instantia iudicari, & deffiniri debere, ac irritum, & inane, si quid secùs super his à quoquàm, quauis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus quibusuis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Ordinis, & Congregationis huiusmodi etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quauis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, priuilegijs quoquè, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque tenore, & formis, ac cum quibusuis clausulis, & decretis in contrarium pręmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innouatis, quibus omnibus, & singulis illorum tenore præsentibus pro sufficienter expressis habentibus, illis alias in suo robore mansuris, hac vice dumtaxàt specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrarijs quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem sub annulo Piscacoris die vigesimasecunda Maij 1630 *Pontificatus nostri anno septimo.*

M. A. Maraldus.

Decre-

Decreta Sac. Congregationis super statu Regularium de mandato S. D.N. ALEXANDRI Papæ VII. pro recipiendis Nouitijs edita.

AD propagandam in Congregatione Monachorum Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis Regularem Obseruantiam, quæ Nouitiorum institutioni, & educationi præcipuè innititur, Sacra Congregatio deputata super statu Regularium de mandato Sanctissimi D. N. ALEXANDRI Papæ VII. in singulis Italiæ Prouincijs eiusdem Congregationis præsentis Decreti vigore designat, ac deputat infrascripta monasteria pro Nouitiatibus, & Professorijs, videlicet. In Prouincia Romana pro Nouitiatu, & Professorio monasterium Sanctæ Pudentianæ de Urbe, & in Prouincia Pedemontana pro Nouitiatu, & Professorio monasterium Beatæ Mariæ de Testona Taurinensis Diœcesis. In quolibet autem ex prænominatis monasterijs pro Nouitiatu, & Professorio, vt præfertur, designatis eadem Sacra Congregatio impartitur licentiam hac vice tantùm recipiendi ad habitum probationis octo Clericos, seù Choristas, dummodo tamen ea, quæ sequuntur, inuiolatè obseruentur. Primùm cum quis ad aliquod monasterium Congregationis prędictæ accesserit petens in monachorum numerum aggregari, Superior monasterij adiunctis sibi duobus, ijsque primis Senioribus (nisi fortè alteruter postulanti propinquitate, aùt maiori aliqua necessitudine, amicitiavè coniunctus sit; tùm enim proximum ab eo Seniorem ad id negotium adhibebit)

bibebit) interroget, & examinet Postulantem prudenter inuestigans nùm aliquod impedimentum in huiusmodi Congregationis Constitutionibus expressum ne recipi possit, habeat. nùm qua corporis, aùt animi conditione ad ipsius Congregationis Institutum requisita careat; quo spiritu, humano, an diuino feratur, an deniquè vitæ generi, & Instituto dictæ Congregationis aptus sit; Videat nùm qua dote, aùt qualitate ad ordinem Clericorum necessaria destitutus sit; quibus literis sit imbutus, & deniquè qua tùm corporis sanitate, tùm animi virtute, & religione sit præditus. Poscat etiam ab eo literas testimoniales à duobus minimùm idoneis testibus subscriptas, quibus testatum fiat ipsum, qui recipi petit, decimum quintum compleuisse annum, neque natum extrà legitimum matrimonium, neque ære alieno obstrictum, neque cuiusquam administrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinorosum esse iuxtà Sixti V. fel. record. Constitutionem: quod si ille huiusmodi literarum testimonium non habet, det operam, vt habeat; in eaque re dicta Constitutio seruetur. Atquè vt animus, & ingenium Postulantis certiùs, & exploratiùs cognoscatur; idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, vt eum diligentiùs per complures dies, sicut expedire iudicauerit, examinet, eademque opera disciplinæ, atquè Instituti prædictæ Congregationis rationem edoceat, quid illi sit præstandum, aùt exercendum in monasterio, præsertim verò, quid tolerandum nihil reticens asperiorum, exponat. Quo intellecto, Postulantis animus, aùt si satis habet roboris in sententia, consilioque confirmetur, aùt si fluctuat incœpto viribus maiore prudenter desistat: Eodemque tempore de eius conditione, moribus, & anteacta vita, etiam ab extraneis, & longinquis, si opus sit, exquiratur. Cùm autem in hac disquisitione

ſitione tantum temporis poſitum fuerit, quantum ad explorandum, cognoſcendumque hominem, eiuſque conditiones Superior monaſterij cum Senioribus adiunctis ſatis eſſe iudicauerit, nihilque fuerit inuentum, quamobrem aſpernendus, aùt reijciendus videatur tamquàm ad Congregationem prædictam minùs aptus: tùm ſanè quærant ex eo, qua mente, & voluntate ſit; ſi perſtet in ſententia, Superiorem Generalem commonefaciat, remque totam, vt euenerit, & ſuum, & Seniorum adiunctorum iudicium perſcribat. Superior autem Generalis cum conſenſu Seniorum Aſſiſtentium, Procuratoris Generalis, & Prouincialis ſtatuat de Poſtulante recipi, necnè debeat, proùt ad diuinam gloriam, & bonum Religionis magis conducere exiſtimauerit. In Prouincia verò Pedemontana, ſi in ea præſens non fuerit Superior Generalis, committitur facultas Prouinciali illius Prouinciæ recipiendi Poſtulantes ad habitum, & admittendi Nouitios ad profeſſionem, qui nihilominùs tàm in acceptatione, quàm in admiſſione prædictis eorum conſenſum exquirere teneatur, quos Superior Generalis de conſenſu Aſſiſtentium, & Procuratoris Generalis eidem aſſignabit, qui ſaltem tres ex grauioribus eiuſdem Prouinciæ Patribus eſſe debent. Si autem contingat Superiorem Generalem à Prouincia Romana abeſſe, hanc facultatem præfatam Vicario ab ipſomet Generali ad formam Conſtitutionum prædictæ Congregationis in ſuo diſceſſu conſtituendo committat: qui Vicarius de conſenſu Prouincialis, & aliorum ab ipſomet Generali de conſenſu, vt ſuprà, ad hunc effectum deputatorum accipiat, tùm ad habitum, tùm d Profeſſionem. His vt ſuprà peractis, ſi admittendus cenſeatur, mittatur quàmprimùm ad monaſterium nouitiatus, vbi in ipſo ſuo veſtitu, modeſto tamen, & humilitati noui ſtatus ſuſcipiendi conſentaneo per aliquot dies,

vt hospes sit, quo tempore generalem confessionem faciat, & à Magistro Nouitiorum rerum spiritualium, & cælestium meditatione exerceatur; quibus diebus in hac exercitatione consumptis, cùm progressus in omni virtute, maximèque in humilitate faciendi spem dederit, induatur sanè in Domino habitu Nouitiorum, & in eorum cella per annum sit; ad quam cellam nisi de Magistri permissu, Professis, aliisque omnibus omni aditu sit prorsùs interdictum: Vestes ejus, & si quid pecuniæ, aùt aliud suum attulerit, scribantur, & omnia usquè ad Professionem ejus diligenter asseruentur, nisi fortè, dùm Novitius est, aliquid eorum in ipsius vsum insumi contigerit. Illud verò omninò cauendum erit, ne à volentibus ingredi Religionem pro ipso ingressu, nec post susceptum habitum pro admissione ad Professionem, vel alio quocumque prætextu excepto victu, & vestitu Nouitii illius temporis, quo in probatione est, ab ipso, vel eius parentibus, aùt propinquis, vel curatoribus aliquid accipiatur sub pœnis per sacros Canones, & Concilium Tridentinum statutis. Cæterùm decurso probationis annuo spatio, nullus ad Professionem admittatur, nisi per vocum pluralitatem eorum, qui sunt in monasterio Vocalium accedente Magistri voce (cuius potissimùm haberi ratio debet) approbatus. Cùm igitur ex pluralitate vocum constitutum fuerit admittendum esse ad Professionem Nouitium, admoneatur de re tota Superior Generalis, deque suffragiorum numero, quæ in id conuenerint: qui rem diligenter examinatam, momentoque suo ponderatam communicet cum Senioribus Assistentibus, Procuratore Generali, & Prouinciali, & cum eorum consensu statuat in Domino quid agi debeat. Idemque fiat, absente Superiore Generali, in Prouincia Romana à Vicario, & in Prouincia Pedemontana à Prouinciali

de

de consensu suorum, vt suprà respectiuè deputatorum. Et si admittendus ad Professionem censeatur, admittatur sub exacta tamen vita communi ad præscriptum Regulæ, & Constitutionum prædictæ Congregationis, quauis laxiori consuetudine, seù potiùs corruptela non obstante, seruataque forma Sacrorum Canonum Concilii Tridentini, & Constitutionum Apostolicarum, ac præcipuè Decretorum sanctę mem. Clementis Papæ Octaui. Quod si aliquem ex dictorum Nouitiis antè Professionem à Religione discedere, aùt expelli contigerit, alius in eius locum subrogari possit, dummodò tamen in omnibus seruetur forma superiùs præscripta. Post Professionem nouus Professus eidem Magistro, eidemque disciplinę toto proximo triennio subsit, eodemque tempore, nec actiuam, nec passiuam vocem habeat, nec promoueatur ad sacros Ordines, nisi fortè Superiori Generali, Seniores Assistentes, & Procuratorem Generalem in consilium adbibenti virtus, aùt etas persuaserit alicuius, vt cum eo dispenset. Porrò in prædictis monasteriis tàm pro Nouitiatibus, quàm prò Professoriis, vt suprà assignatis, nec Superior, nec Nouitiorum Magister eligatur, seù deputetur, vel amoueatur, nisi ab ipsomet Superiore Generali de consensu Assistentium, & Procuratoris Generalis; familia verò constituatur ab eodemmet Generali cum consensu Assistentium, Procuratoris Generalis, & Prouincialis, nec in eis collocentur nisi Religiosi graues, deuoti, exemplares, & regularis obseruantiæ, ac puritatis Regulæ studiosi: præcipuè vèrò caueatur, ne ibi ponatur aliquis, qui non consentiat seruare vitam communem, quæ in prædictis monasteriis ad Rægulæ, & prædictæ Congregationis Constitutionum pręscriptum exactè obseruetur, indèque amoueantur, qui tam sanctæ ordinationi còntradicere, aùt quoquomodò se

 oppo-

opponere ausi fuerint. Quod si propter grauissimam aliquam causam amouendus sit aliquis à præfatis monasteriis pro Nouitiatibus, & Professoriis assignatis, & Superior Generalis absit, nec possit sinè aliquo scandali periculo diutiùs res differri, tunc amoueatur per Prouincialem de consensu suorum, vt suprà deputatorum, ita tamen, vt statim de re tota, deque causis huius amotionis Superiorem Generalem commonefaciat, qui alium seruata forma superiùs præscripta illius loco collocet. Ad extremum postquàm Nouitii in Professorum numerum, vt suprà cooptati fuerint, Superiores Regulares, ad quos pertinet, illicò S.Congregationem edoceant suprascripta omnia, & singula fuisse ad vnguem adimpleta, & executioni mandata, alioquin pœnas in memoratis Decretis Clementis Octaui fel. record. statutas se subituros, ac nouas licentias recipiendi Nouitios nequaquàm forè impetraturos certò sciant. Non obstantibus quoad præmissa omnia, & singula Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non prædictæ Congregationis, statutis, consuetudinibus, & priuilegiis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ die 12. Iunii 1655.

B. Card. Spada.

Loco ✠ sigilli.

P. Fagnanus S. Cong. Sec.

BREVE

BREVE

ALEXANDRI PAPÆ VII. felic. rec. contrà Ambientes dignitates tàm intrà, quàm extrà Congregationem.

ALEXANDER PAPA VII.
Ad perpetuam rei memoriam.

Nuper pro parte dilecti filij Procuratoris Generalis Congregationis Reformatæ Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis Nobis expositum fuit, quod inter alias eiusdem Congregationis Constitutiones à fel. record. Clemente Papa VIII. Prædecessore nostro confirmatas vna reperitur tenoris sequentis, videlicet. Ut autem bonorum, & dignitatum cupiditati, omnique ambitioni, quantùm fieri potest, obstruatur aditus, decernimus, vt si quis Superioris Congregationis, aùt aliam quamcumque dignitatem Congregationis, aùt aliam quamuis externam ambierit, aùt vt ea demandetur alteri cuiuis, conatum adhibuerit, is actiua & passiua voce in perpetuum careat, vel etiam grauiori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quòd si quis aliquem ei rei dare operam cognouerit, nisi quamprimùm deferat ad Capituli Generalis Præsidem eadem pœna teneatur. Cùm autem, sicut eadem expositio subiungebat, nonnulli monachi dictæ Congrega-

tionis professionis regularis per eos emissæ immemores beneficia Ecclesiastica, etiam curam animarum annexam habentia extrà præfatam Congregationem non sinè præiudicio eorum animarum contrà Constitutionis præinsertæ dispositionem conferre sibi procurent, eaque occasione disciplinam regularem relaxare, carnibus vesci, aliaque incongrua contrà eorum Regulam committere cum reliquorum dictæ Congregotionis monachorum scandalo, & secularium personarum offensione non vereantur. Nobis propterea idem Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, vt in præmissis opportunè, vt infrà prouidere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur dictum Procuratorem Generalem specialibus fauoribus, & gratiis prosequi volentes, & à quibusuis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à iure, vel ab homine quauis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum præsentium duntaxàt consequendum harum serie absoluentes, & absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, præinsertam Constitutionem cum omnibus, & singulis pœnis, & aliis in ea quomodolibet contentis ita quod omnes, & singulæ gratiæ, quas cæterò contrà eiusdem Constitutionis dispositionem obtineri contigerit, nullæ, & inualidæ, nulliusque valoris, & momenti existant, Apostolica authoritate tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inuiolabilis Apostolicæ firmitatis robur adiicimus, ac omnes, & singulos iuris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet interuenerint, supplemus. Præterea à singulis præfatæ Congregationis monachis ne vllum beneficium Ecclesiasticum absquè licentia Capituli Generalis eiusdem Congregationis de triennio in triennium celebrari soliti in scriptis, &

non

non aliter, nec alio modo obtenta consequi, neuè, vt aliquod simile beneficium sibi quoquomodo conferatur, directè, vel indirectè per se, vel per alium, seù alios, & aliter quomodolibet procurare præsumant sub expressis in præinserta Constitutione, necnon nullitatis prouisionum contrà præsentium dispositionem quomodocumque faciendarum, ac perpetuæ inhabilitatis ad quosuis gradus tàm in dicta Congregatione, quàm extrà eam consequendos pœnis per contrauenientes incurrendis authoritate, & tenore præsentis inhibemus. Decernentes præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inuiolabiliter obseruari. Sicque in præmissis per quoscumque Iudices ordinarios; & delegatos etiam causarum Palatij Apostolici Auditores iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quicquid secùs super his à quoquam quauis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon, quatenùs opus sit, dictæ Congregationis, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel alia quauis firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus; priuilegiis quoquè indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innouatis, quibus omnibus, & singulis illorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die 11. *Augusti MDCLV. Pontificatas nostri anno* 1.

G. Gualterius.

BREVE

PAVLI V. fel. rec. contra Ambientes.

PAULUS PAPA QUINTUS
Ad perpetuam rei memoriam.

QUoniam nemo debet sibi assumere honorem, nisi vocatus à Deo tanquàm Aaron, & à regularis vitæ instituto valdè alienum est, ut Religiosi viri (quos honorum, & dignitatum gradus, sanctitate vitæ, & aliis religiosis virtutibus potiùs præmereri, quàm appetere, eosque gradus, cùm ad eos assumuntur, obedienter suscipere, susceptosque humiliter administrare decet) mendicatis sæcularium præsertim personarum studiis ad eos sibi aditum patefacere contendant, undè magna in Ecclesia Dei pernicies afferri solet. Nos, qui pro muneris nostri debito in hoc potissimùm laborare non desistimus, ut Ecclesiastica, Regularisque disciplina pristino candori restituatur, huic malo opportunum remedium adhibendum censuimus. Cùm itaquè sicùt accepimus, quidam in Ordine Sancti Bernardi Congregationis Cistercienſium Italiæ, professionis, & Regulæ, quam professi sunt, penitùs immemores, nimiaque dignitatum, & officiorum Ecclesiasticorum in dicta Congregatione consequendorum ambitione ducti pro iis consequendis, Ecclesiasticorum, & sæcularium Principum studia requirant, & à S. R. E. Cardinalibus, aliisque

Præ-

Prælatis commendatitias literas, aliosque favores, & gratias propterea expetant, quibus adjuti, quos ipsi ex se promeruisse minimè confidunt, gradus, & dignitates in eadem Congregatione consequi valeant; sicque ejusdem Congregationis quietem, non sinè animarum suarum periculo perturbant. Nos malum hoc ab eodem Ordine, & Congregatione, cujus prosperum regimen, & incrementum ad Ecclesiæ Sanctæ utilitatem sinceris exoptamus affectibus, pro nostra Pastorali sollicitudine propellere summopere cupientes. Motu proprio, & certa nostra scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, eos omnes, & singulos monachos dicti Ordinis, & Congregationis cujuscumque status, gradus, conditionis, praeminentiæ, qualitatis, & dignitatis existentes, qui de cætero ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis assequenda intenti, ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcunque personarum, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticarum de gremio dictæ Congregationis non existentium, etiam Cardinalatus honore, ac quacunque sæculari dignitate, & excellentia, etiam Imperiali, Regali, & Ducali fungentium favores recurrerint, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliisque viis directè, vel indirectè, palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia prædicta obtinenda aspiraverint, vel aliis minùs legitimis & honestis rationibus ea obtinere quæsiverint, aùt etiã spontè oblatis, & minimè conquisitis usi fuerint, illorumque complices, & fautores, ad quascunque Prælaturas, dignitates, & officia, gradus, honores, administrationes, & munera in ipsa Congregatione obtinenda, perpetuò inhabiles declaramus, ac obtentis per eos Prælaturis,

gradi-

gradibus, honoribus, dignitatibus, administrationibus, functionibus, & officiis hujusmodi eo ipso privamus, ac privatos voce tàm activa, quàm passiva carere decernimus, & declaramus, atque in virtute Sanctæ Obedientiæ, ac sub excommunicationis latæ sententiæ pœna omnibus dicti Ordinis, & Congregationis Superioribus, & Prælatis quocunque titulo nuncupatis, etiam Præsidenti, & Patribus Diffinitoribus, & regiminum præsentibus, & futuris præcipimus, districtèque mandamus, ne quempiam illo tempore, precibus, literis, vel favoribus adducti, vel aliàs ad instantiam, seù requisitionem, vel contemplationem Principum, vel Prælatorum, aùt aliorum quorumcumque, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticorum extrà dictum gremium existentium, etiam Cardinalium, Imperatoris, Regum, Ducum, ad cujusvis generis Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & officia prædictæ Congregationis promoveri, vel pœnas aliquas remittere audeant, vel præsumant. Decernentes electiones, & promotiones ad Monasteria, Abbatias, seù Prioratus, vel officia dicti Ordinis, & Congregationis contrà præsentium dispositionem (quod absit) quandocunque faciendas, & pro tempore obtentas nullas prorsùs, invalidasque fore, & esse, nullisque viribus subsistere, ac omnes, & singulos in præmissis delinquentes, nulla alia monitione præcedente, & absquè processu desuper habendo, sententias, & pœnas præmissas damnabiliter incurrisse legitimè probandum, & omninò convincendum, solas præmissarum personarum instantias, preces, & favores etiam oretenùs porrectas plenam, & indubiam, & sufficientem in judicio, & extrà fidem facere, nec ad id probationis alterius adminiculum requiri. Et ita per quoscunque Judices, & Commissarios quavis authoritate

fun-

fungentes, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, interpretandi facultate, & authoritate, judicari, & deffiniri debere, ac irritum quoquè, & inane si secùs super his à quoquè quavis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus quibuscunque Apostolicis, ac in Provincialibus, & synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, Constitutionibus, & Ordinationibus, ac Ordinis, & Congregationis hujusmodi juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoquè indultis, & literis Apostolicis in contrarium quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis, &c.

Datum Romæ apud Sanctum Marcum sub annulo Piscatoris die 27. Julii MDCV. Pontificatus nostri anno 1.

M. Vestrius Barbianus.

PAULUS PAPA QUINTUS

Ad perpetuam rei memoriam.

ALiàs per Nos accepto, quod quidam in Ordine Sancti Bernardi Congregationis Cistercienſium Italiæ professionis, & Regulæ, quam professi sunt penitùs immemores, nimiaque dignitatum, & officiorum Ecclesiasticorum in dicta Congregatione consequendorum ambitione ducti pro iis consequendis, Ecclesiasticorum, & secularium

rium

rium Principum studia requirebant commendatitias literas, aliosque favores, & gratias, propterea expetebant, quibus adjuti, quos ipsi ex se promeruisse minimè confidebāt, gradus, & dignitates in eadem Congregatione consequi valerent, sicque ejusdem Congregationis quietem non sinè animarum suarum periculo pertubabant. Nos malum hoc ab eodem Ordine, & Congregatione pro nostra Pastorali sollicitudine expellere summoperè cupientes motu proprio, & ex certa scientia nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine eos omnes, & singulos monachos dicti Ordinis, & Congregationis cujuscunque status, gradus, ordinis, conditionis, præeminentiæ, qualitatis, & dignitatis existentes, qui ex tunc de cætero ad Prelaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis assequenda intenti, & ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcunque personarum, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticarum de gremio dictæ Congregationis non existentium, etiam Cardinalatus honore, & quacunque sæculari dignitate, & excellentia etiam Imperiali, Regali, & Ducali fungentium, favores recurrissent, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliisque viis directè, vel indirectè, palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia prædicta obtinenda aspirassent, vel aliis minùs legitimis, & honestis rationibus ea obtinere quæsiissent aut etiam spontè oblatis, & minimè conquisitis usi fuissent, illorumq; complices, & fautores ad quascunque Prælaturas, dignitates, & officia, gradus, & honores, administrationes, & munera in ipsa Congregatione obtinenda perpetuò inhabiles declaravimus, & obtentis per eos Prælaturis, gradibus, honoribus, dignitatibus, administrationibus, functionibus,

& officiis hujusmodi eo ipso privavimus; ac privatos esse voce, tàm activa, quàm passiva carere decrevimus, & declaravimus: atque in virtute Sanctæ Obedientiæ, ac sub censuris latæ sententiæ pœna omnibus dicti Ordinis, & Congregationis Superioribus, & Prælatis quocumque titulo nuncupatis etiam Præsidenti, & Patribus Diffinitoribus tunc præsentibus, & futuris præcipimus, districtèque mandavimus, ne quempiam ullo tempore precibus, literis, nec favoribus adducti, vel aliàs ad instantiam, seù requisitionem, vel contemplationem Principum, vel Prælatorum, aùt aliorum quorumcunque, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticorum extrà dictum gremium existentium, etiam Cardinalium, Imperatoris, Regum, Ducum, ad cujusvis generis Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & officia prædictæ Congregationis promoveri, vel pœnas aliquas remittere auderent, vel præsumerent, & aliàs, prout in nostris desuper in simili forma Brevis sub die 27. Julii 1605. expeditis literis, quarum tenorem presentibus pro expressis haberi volumus, pleniùs continetur. Nos, qui pro muneris nostri debito in hoc potissimùm laborare non desistimus, ut Ecclesiastica, Regularisque disciplina pristino candori restituatur, ac hujusmodi ambitionis malum ne altiùs serpat, per ampliùs providere volentes, motu, & scientia, & potestatis plenitudine similibus omnibus, & singulis monachis dicti Ordinis, & Congregationis cujuscunque status, gradus, conditionis, præeminentiæ, qualitatis, & dignitatis existentibus, ne de cætero ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis assequenda ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcumque personarum, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticarum de gremio dictæ Congregationis

non

non existentium, etiam Cardinalatus honore, & quacunque sæculari dignitate fungentium favores recurrant, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliis viis, directè, vel indirectè palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia præfata obtinenda aspirent, vel aliis minùs legitimis, & honestis rationibus ea obtinere quærant, cùm etiam spontè oblatis favoribus, & minimè conquisitis utantur. In virtute Sanctæ Obedientiæ, ac sub excommunicationis latæ sententiæ pœna per contrafacientes ipso facto incurrenda, districtè præcipimus, mandamus, ac probibemus. Non obstantibus &c.

Datum Romæ apud S. Petrum &c. Die 30. *Martii* 1613. *anno* 8.

INDEX

INDEX

Rerum præcipuarum, quæ in his Conſtitutionibus continetur.

Primus numerus paginam, ſecundus paragraphum notat.

A

Abſti-

culpis

D

E

F

Festi

G

H

I

 cet

L

M

N

O

P

Qui

T

V

Errata

Errata.

PAgina 37. linea 16. tantùm, adde, ædificia. P. 42. l. 20. todidem, lege totidem. P. 55. l in. 3. in quo, in quæ. P. 75. l. 2. ab ea, ab eo. P. 96. l. 6. manuum, continuo otium, manuum continuo otium. ibid. l. 9. Grammaticas, Grammatices. Ibid. l. 21. quantùm, quantùmvis. P. 99. l. 23. regularium, regularia. P. 100. l. 21. missas, adde, ad se. P. 102. & ad Regulæ, & ad hoc Regulæ. ibid. l. penult. cinta, cincta. Pag. 103. l. ult. detur, dentur. P. 104. l. 22. in lineam rectam. Adde, ex utraque parte desinentis additamento tantum. P. 106. l. 16. Pastoralis, Pastorali. ibid. l. 22. Declarantes, declarantes P. 108. l. 3. ætas major, adde, aùt minor. ibid. l. 24. laborat, laboret. P. 109. l. 7. Clericum quidem, adde, ad statum Donatorum deiicere, aùt &c. Ibid. l. 9. adde, Donatum autem ad vilissima quævis ministeria semper abiicere, aùt etiam Donatorum postremum constituere, aùt alia gravi pœna castigare ad arbitrium Abbatis Generalis. ibid. l. 11. sit, dele, sivè non. P. 110. l. 10. impedimenta, impedimentorum. ibid. l. 18. in donatis, adde, futuris quod artificium calleant, qua prudentia &c. Ibid. l. 19. calleant, valeant. P. 118. l. 10. cum, eum.

2

INNOCENTIVS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

EXPONI Nobis nuper fecerunt dilecti filij Monachi vocales nuperi Capituli Generalis Congregationis Reformatæ S. Bernardi Ordinis Cistercien. die xj. Maij Anni proximè præteriti MDCXCIX. in Monasterio Sanctæ Pudentianæ de Vrbe dictæ Congregationis celebrati, quod cum alias multæ additiones, ad Constitutiones eiusdem Congregationis, iuxtà facultates, & ad præscriptum quarumdam fel. rec. Clementis PP. VIII. Prædecessoris nostri litterarum, in simili forma Breuis Anno MDXCV. expeditarum, per quas dictæ Constitutiones confirmatæ fuerant, à diuersis anterioribus Congregationis præfatæ Capitulis generalibus factæ fuerint nouissimè in nupero Capitulo generali supradicto, pro maiori eiusdem Congregationis bono, & vtilitate, edita fuerunt nonnulla noua Decreta, in nouem Articulos distincta tenoris sequentis videlicet: Decreta confecta in Capitulo Generali Monachorum Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis celebrato, in Monasterio Sanctæ Pudentianæ de Vrbe die 11. Mensis Maij 1699. Primò Superior localis, præcipuè in paruis Monasterijs possit subditos renuentes obligare sub præcepto Sanctæ Obedientiæ ad exercenda Officia ab ipso imposita, quando nulla adest in contrarium rationabilis causa, seruata

tamen

tamen forma Constitutionum circà hunc præcipiendi modum. Secundò Conuersi,& Donati, siuè solemnitèr, siuè simplicitèr professi, diebus Dominicis, & festis, quibus vacatur, conueniant ad omnes horas Canonicas &c. vt in Constitutionibus cap.16.num.5. pag.96. Tertiò. Cum vnius Triennij spatium nimis breue sit ad omnes Theologicos Tractatus habendos, indeque fiat, vt ad animarum, tùm nostrarum, ac aliorum instructionem, vtiliores tractatus prætermittantur imposterùm, qui Sacræ Theologiæ Scolasticæ Lectores deputati fuerint, per quadriennium saltem idem Munus prosequantur, quo tempore teneantur studentes sibi commissos edocere omnes tractatus distributos, vt infra Anno Primo, de Deo vno, & Trino, Anno secundo de Angelis, de Beatitudine, & de actibus humanis, Anno Tertio Tractatus de Vitijs, & Peccatis, de Diuina gratia,& de Virtutibus Theologicis. Anno quarto de Incarnatione, de Sacramentis in genere, de Sacrosancta Eucharistia, & de Pænitentia; Lectores autem Theologiæ Moralis vnico triennio, integrum Theologiæ Moralis cursum conficiant, & præter huius quotidianam lectionem, habeant etiam lectionem Sacræ scripturæ bis, vel ter in hebdomada, horis tamen stabiliendis à Superiore Locali, quibus Lectoribus sedulò munus suum exequentibus, omnia conceduntur priuilegia, quibus alij Lectores fruuntur, Præcipimus insuper Lectoribus, vt animarum potiùs vtilitati consulentes, quam Ingenij ostentationi studentes, eas sententias edoceant, quæ communiores,& probabiliores sunt, quod si quacunque de causa, qui in studij principio deputatus fuerit Lector, munus suum prosecutus non fuerit, tùnc Lector subrogatus Tractatus nondum traditos edoceat,

itaut

itdut nunquam initium fiat, à primo Tractatu de Deo, quin omnes supradicti Tractatus fuerint expleti, studentes verò Lectoribus suis omni humilitate, & charitate obsequantur, si quis verò ex studentibus cum Lectore suo verbis procacibus, siuè in studio, siuè foris altercare, aut in eundem aliquid moliri, vel eidem detrahere ausus fuerit, is præter congruam satisfactionem eidem danda, pro prima, & secunda vice, pœna graui mulctetur, si vero Tertio in idem inciderit, mulctetur pœna grauiori, & à studio remoueatur; Iniungimus etiam Superioribus Monasteriorum studijs deputatorum, ne Studentibus aliquod munus mandent, quod eisdem vagationis aut distractionis à studio causam præbeat, sed omninò inuigilent, vt totalitèr studio, cui deputati sunt, incumbant; Item quantùm fieri poterit, conferentijs, quæ per hebdomadam fiunt assistere satagant, & sæpè inopinatò dum lectio repetitur, aut argumentum fit, in studium se conferant, præcipuè in disputationibus, & conferentijs hebdomadarijs, & mensalibus, quæ omninò fieri debent, sic etiam melius negligentes corrigent, & castigabunt, & diligentibus animum adijcient, studentes tandem quotidianæ recreationis tempore, omnes in vnum conueniant circulum, & de suis lectionibus disserant, disputent, & argumententur, non autem solum Superiores locales, sed etiam Visitatores Prouinciales inuigilent super his, & alijs in Rituali contentis legibus obseruandis, & trasgressores omnino corripiant, & castigent, Lectores verò Philosophiæ teneantur triennalis studij tempore etiam Ethicam edocere. Quartò Abbas Generalis ab Officio absolutus, toto tempore, quo à Superioritate vacabit, titulo Abbatis semper gaudebit, subditus nihilominùs Priori suo, Capitulum

cul-

culparum non adibit, nec publicis correctionibus subiacebit, sed si corrigendus sit id summa reuerentia à Superiore priuatim fiet, ab Officijs regularibus, quæ, vel per hebdomadam disponuntur, vel alijs omnibus per vices imponuntur, immunis sit, vt vbique locorum post Superiorem localem, immediatè cæteros omnes etiam Suppriores præcedat, sigillum peculiare ad firmandas Epistolas huiusmodi Abbati Titulari conceditur localium Superiorum sigillo simile, addita tamen in eius summitate sola Mitra, & cum hac inscriptione sigillum Abbatis Titularis, eius porrò Epistolæ, non videantur, nec aperiantur, nisi ab ipsis ad quos mittuntur. Duo Abbates hoc modo Titulares in eodem Monasterio non commorentur, nec eidem nisi ab ipso Abbate Generali, aut de eiusdem consensu Monasteria assignentur, si tamen ipsi ità petierint, concessum sit Visitatoribus Prouincialibus, vt alio transmigrandi potestatem eis faciant. Quintò Reimprimendæ sunt Regulæ Officialium, nostrum Rituale, & forma Visitationis, cum correctionibus in hoc Capitulo Generali approbatis. Sextò pro celebratione Officiorum seruetur Tabella confecta circà distributionem horarum iuxtà Constitutiones, cum facultate tamen Abbati Generali, & Visitatoribus Prouincialibus super ea dispensandi, in aliquibus Monasterijs iuxtà illorum indigentiam. Septimò Visitatores tùm Generales, tùm Prouinciales in sua Visitatione Statum omnium rerum tùm spiritualem tùm temporalium cuiusque Monasterij perscrutentur iuxta foram descriptam, Præcipimus tamen ipsis Visitationibus, nè Monasterium residentiæ Abbatis Generalis, sine eiusdem participatione visitent, nec ipsò inconsulto quaslibet promulgent ordinationes, aut Cellam Secretarij præfati Abbatis

Gene-

Generalis visitent. Octauò superiores locales teneantur singulis Mensibus concedere suis Monachis prandium, seu Cenam in aula hospitum, vt aliquantisper, ab asperitatibus ieiuneorum, alijsque regularis vitæ oneribus alleuientur. Nonò Abbas Generalis imprimere faciat hoc Triennio Constitutiones reuisas, & à Capitulo Generali approbatas, & pro expensis committitur eidem Abbati Generali, vt vna cum Consiliarijs suis taxam determinet, & si expensæ nimiæ non fuerint, possit etiam cum suis Consiliarijs taxam statuere pro Rituali, & Regulis Officialium cum forma visitationis imprimendis. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat. Decreta præfata vim Constitutionum habere non possint, nisi illis alterius secuturi memoratæ Congregationis Capituli Generalis confirmatio accedat, & propterea dicti Exponentes Decreta huiusmodi, quo eadem confirmatione minimè expectata, non secus, ac Constitutiones ipsæ inuiolabiliter obseruentur, præsertim, quia illorum postremo disponitur, vt Constitutiones præfatæ nouis typis quamprimum mandari debeant Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri summoperè desiderent. Nos ipsorum Exponentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus fauorabiliter annuere volentes, & eorum singulares personas à quibusuis excomunicationis, suspen., & interdicti, alijsq; Ecclesiasticis senten. cen., & pænis à iure, vel ab homine quauis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequen. harum serie absoluentes, & absolutas fore censentes suplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati. De Venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Negotijs,

tijs, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum consilio. Decreta præinserta auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illisque inuiolabilis Apostolicæ firmitatis robur adijcimus, ac omnes, & singulos Iuris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet interuenerint supplemus: Ità tamen vt huiusmodi approbatio nequè implicitè, nequè explicitè extendi valeat, ad alia, quàm ad ea, quæ per extensum superiùs exhibita, & inserta leguntur, ac salua semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Decernentes easdem præsentes litteras semper firmas validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus, sortiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, & pro tempore quandocunque spectabit in omnibus, & per omnia plenissimè suffragari, & ab eis respectiuè inuiolabiliter obseruari deque in præmissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatij Apostolici Auditores iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inanè si secus super his à quoquam quauis auctoritate scientèr, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstan. præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non Congregationis Reformatæ, ac Ordinis prædictorum etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quauis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus priuilegijs quoque indultis, & litteris Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innouatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & de verbo, ad verbum insertis habentes illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effe-